

Trúc Mã Rồi Sẽ Thành Đôi

Contents

Trúc Mã Rồi Sẽ Thành Đôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	51
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67
21. Chương 21	69
22. Chương 22	72
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	80
26. Chương 26	84
27. Chương 27	86
28. Chương 28	89
29. Chương 29	92
30. Chương 30: Ngoại Truyện: Offline (1)	94
31. Chương 31: Ngoại Truyện: Offline (2)	97
32. Chương 32: Ngoại Truyện: Offline (3)	100

Trúc Mã Rồi Sẽ Thành Đôi

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thanh mai trúc mã, võng phối (ít), HE, ban đầu công hơi tra nhưng vẫn là ôn nhu trung khuyển công

1. Chương 1

Sao chỉ như mới một đêm, mà tất cả mọi thứ đều không còn như xưa nữa rồi?

trans: Yu Yin

Kỳ Mộ vừa đặt món cuối cùng lên bàn thì có điện thoại của Lục Tuấn Tự.

Nghe điện thoại xong, nụ cười trên môi cậu đông lại, tâm trạng vui vẻ cũng trầm xuống.

“Tiểu Mộ, hôm nay công ty tăng ca, anh không về ăn tối đâu, em đừng chờ anh.”

...

Hôm nay là sinh nhật hai mươi bảy tuổi của Lục Tuấn Tự, Kỳ Mộ cố tình về sớm để chuẩn bị bữa cơm, muốn cho Lục Tuấn Tự một niềm vui bất ngờ.

Rượu vang đỏ, thức ăn ngon, người yêu. Lẽ ra đã là một kỉ niệm ngày sinh nhật lãng mạn mà ấm áp. Chỉ tiếc... Xem ra kế hoạch đổ bể rồi.

Kỳ Mộ hơi buồn lòng, nhưng không trách Lục Tuấn Tự, cậu hiểu được người đó coi trọng công việc đến độ nào, nghiêm túc có trách nhiệm chẳng phải cũng là một ưu điểm của anh đấy sao. Bỏ đi, khi nào anh ấy về chúc mừng sau cũng được, nhưng đến lúc đó phải bắt anh ăn bằng hết chỗ đồ ăn này! Bực bội nghĩ vậy rồi thì tâm trạng Kỳ Mộ cũng tốt lên, cậu mở vi tính ngoài phòng khách, quyết định lên mạng giết thời gian.

Thường ngày Kỳ Mộ muốn lên mạng chỉ dùng laptop của mình, dàn máy bàn này gần như chỉ có Lục Tuấn Tự sử dụng. Nếu không phải đã để quên laptop ở cơ quan thì Kỳ Mộ cũng chẳng thèm dùng máy bàn. Người đã quen dùng laptop luôn có cảm giác không quen với máy bàn.

Màn hình vi tính là tấm ảnh Lục Tuấn Tự đeo kính đen đẹp trai ngồi ngồi, môi Kỳ Mộ giật giật, sao tên này vẫn không bỏ được tật ái kỷ vậy!

Đột nhiên khung tự động đăng nhập weibo nhảy ra trên màn hình. Kỳ Mộ nhìn tên tài khoản, “Tự Quân”, khối hời cũng biết nhất định là của Lục Tuấn Tự!

Trước giờ Kỳ Mộ vốn không có hứng thú với thứ này, weibo phổ biến khắp đại giang nam bắc già trẻ trai gái lại chẳng tạo được chút hứng thú nào từ cậu, nói như cậu, thân là một thanh niên tốt của chủ nghĩa xã hội có lý tưởng có hoài bão, ai lại lãng phí thời gian vào mấy chuyện vô nghĩa.

Tuy rằng cậu đã vì vậy mà bị Lục Tuấn Tự cười nhạo vô số lần...

Nhưng hôm nay thấy vừa đăng nhập thì weibo của Lục Tuấn Tự đã có đủ loại bình luận và tag, xem lại, ồ, số người theo dõi đến mấy chục ngàn! Bỗng dưng Kỳ Mộ ngửa tay, không ngờ Lục Tuấn Tự cũng nổi tiếng quá? Thế là cậu quả quyết mở web đăng kí weibo cho mình.

Tên tài khoản

Kỳ Mộ

Tài khoản này đã tồn tại

Kỳ Mộ bất lực, gõ tiếp.

Kỳ Tiểu Mộ

Tài khoản này đã tồn tại

Kỳ Mộ nghiêng răng, đổi tiếp!

Kỳ gia tiểu gia

Tài khoản này đã tồn tại

Kỳ Mộ phát rồ gõ rào rào trên bàn phím.

Ông đây muốn lấy tên là Kỳ Mộ đấy thì sao!

Sau khung tên tài khoản xuất hiện dấu chéo đỏ tươi, một hàng chữ nhỏ nổi đuôi: Bạn có thể sử dụng chữ cái, chữ số, “” hoặc “-”

... Đậu xanh có gì không chấp nhận chấm than hả! Kỳ thị dấu chấm câu à! Kỳ Mộ phát rồ gào thét trong lòng, nhưng cậu đã hoàn toàn bất lực rồi, lẳng lặng xóa chấm than, lần này được rồi, nhìn cái tên xanh lè kia, suýt chút Kỳ Mộ rơi lệ, đăng ký một cái weibo thôi mà cũng khó khăn quá!

Người đầu tiên theo dõi đang nhiên là bạn nhỏ Lục Tuấn Tự nhà cậu.

Ông đây muốn lấy tên là Kỳ Mộ đấy thì sao: Người theo dõi: 0 Theo dõi: 1

Kỳ Mộ lẳng lặng ghen ghét chên lệch giữa mình và Lục Tuấn Tự rồi bắt đầu hào hứng duyệt xem weibo của Lục Tuấn Tự.

Vừa thấy stt đầu tiên, trái tim cậu như trầm xuống, “Tôi nay đã hẹn cùng dùng cơm với Tây Tây, có hâm mộ không đặc ý đặc ý” Thời gian là mười hai giờ trưa hôm nay.

Cậu nhớ đến cuộc điện thoại của Lục Tuấn Tự, sắc mặt lạnh đi. Cố kiềm chế tâm trạng đang rất phức tạp, Kỳ Mộ xem tiếp, càng xem lòng lại càng nặng nề. Đến cuối cùng, cậu thậm chí không biết mình đã rời máy vì tính thể nào nữa.

Kỳ Mộ ngồi trên sofa, cúi đầu nhìn mặt đất, nội dung weibo của Lục Tuấn Tự hỗn loạn trong đầu, khuấy đến tim đau.

Bình luận dưới stt đó của Lục Tuấn Tự đều là:

Hâm mộ quá đi!

Áo, Tự Quân sama và Tây Tây sama cuối cùng cũng phát hiện đến thế giới thật rồi!! Cầu chân tướng!!

Tây Tây sama là mỹ nhân, Tự Quân sama phải yêu thương thiệt nhiều đó nha

Thân là shipper Ngọc Tỷ[1] kiên trinh, tui vô cùng chờ mong chuyện sau này của Tử Quân sama và Tây Tây sama XDD

Cầu tên nhà hàng nhất định phải đến tham quan hú hú!

Còn Tây Tây mà bọn họ nhắc... Kỳ Mộ dễ dàng tìm thấy weibo của người đó từ weibo của Lục Tuấn Tự, Đinh Tây Tây. Cũng có hơn chục ngàn người theo dõi, gần như stt nào của cậu ta cũng tag tên Tự Quân, khi là mấy câu chuyện cười, lúc là dự báo thời tiết, có cả làm nũng nhõng nhẽo như “Hôm nay ăn không no cầu an ủi QAQ”. Stt mới nhất của cậu ta là “Vừa đến thành phố S, tối nay sẽ mừng sinh nhật với người nào đó (o) vui vẻ vui vẻ”. Bình luận bên dưới không có gì bất ngờ, lại là hú hét và đủ loại hâm mộ lẫn ghen tị.

Nhớ đến một stt khác, sắc mặt Kỳ Mộ lại phức tạp hơn, tay cậu vô thức siết lấy tua rua bên hông sofa, “Ông xã, anh định khi nào mới cưới em về đây XDDD @Tự Quân”

Lục Tuấn Tự chia sẻ rồi bình luận “Chờ vì phụ mua đủ kiệu lớn tám người khiêng và mũ phượng khăn quàng, đó chính là ngày nường tử xuất giá @Đinh Tây Tây”

Chọc mù cả mắt FA không chút do dự.

Kỳ Mộ biết Lục Tuấn Tự đang tham gia ***g tiếng tiểu thuyết, cũng từng nghe vài bộ truyện anh ***g tiếng, Lục Tuấn Tự còn hỏi cậu có muốn cùng tham gia không, nhưng Kỳ Mộ thật sự không có mấy hứng thú.

Trao đổi giữa weibo Đinh Tây Tây và Tự Quân tuy đa số là đùa giỡn, nhưng người có mắt ai cũng nhìn ra, trong đùa giỡn đó có dấu vết mờ ám rõ ràng.

Nhưng... Biểu hiện của Lục Tuấn Tự thật sự không hề có gì bất thường. Anh vẫn tốt với Kỳ Mộ như cũ, chẳng khác gì hai mươi năm nay.

Nhưng... Sau lại không có chút vết tích nào được chứ. Kỳ Mộ chợt nhớ ra, không biết từ khi nào, Lục Tuấn Tự về nhà không còn ôm cậu làm nũng nữa, mà chỉ ngồi trước vi tính. Có lúc cả cơm cũng không ăn.

Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ cùng lớn lên từ nhỏ, hiểu rõ đối phương như lòng bàn tay, họ còn hiểu người kia hơn cả bản thân. Lục Tuấn Tự từng ôm Kỳ Mộ nói một câu “Nếu không phải em, anh tuyệt đối sẽ không thích đàn ông.”

Kỳ Mộ cũng thế.

Vì là người đó, cho nên tất cả đều như thuận theo tự nhiên. Cả nói thật giới tính cũng chẳng mất nhiều công sức, thì ra cha mẹ hai bên đã nghi ngờ đoán được từ lâu, cuối cùng thì nghi ngờ biến thành sự thật.

Thậm chí khi đó mẹ Kỳ còn từng nói, “Tuấn Tự, ngoài con ra, giao Tiểu Mộ cho ai cô cũng thấy không yên tâm.” Dù sao thì con của mình vừa ngang ngược lại không hiểu chuyện, không phải ai cũng chịu được.

Khi đó Lục Tuấn Tự đã trả lời thế nào nhỉ, “Cô yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho em ấy cả đời này.”

Trời tối hẳn, thì thoảng lại có tiếng bước chân, những người về muộn cũng đã lục tục về nhà, nhưng người Kỳ Mộ chờ lại chẳng thấy đâu.

Kỳ Mộ post stt đầu tiên “Vô cùng hào hứng chuẩn bị cả bữa cơm mừng sinh nhật người yêu, nhưng anh ấy lại đang ăn mừng cùng người khác rồi”. Bên dưới chèn một tấm ảnh, bữa cơm phong phú, một chai rượu đỏ cô đơn, ánh đèn u ám, bầu không khí lạnh băng, cũng như tâm trạng của Kỳ Mộ lúc này vậy.

Lục Tuấn Tự cả đêm không về.

Kỳ Mộ, cũng thức trắng một đêm, cậu ngồi trên sofa suốt đêm, quá khứ của hai người không ngừng tua đi tua lại trong đầu, khi còn nhỏ cùng nghịch ngợm phá phách, cùng đi học cùng về nhà, cùng bắt nạt mấy bạn gái, cùng làm bài tập, thậm chí cả lần đầu xem AV, cũng là cùng với người kia.

Kỳ Mộ chưa từng nghĩ cậu và Lục Tuấn Tự sẽ tách nhau ra, chưa từng.

Không biết đã bao lâu, trời sáng dần, Kỳ Mộ đứng lên, nhưng rồi lại lảo đảo ngã xuống, giữ nguyên một tư thế quá lâu, hai chân tê cứng đến không cảm nhận được nữa. Miễn cưỡng hoạt động một chút, cậu trút hết thức ăn trên bàn vào thùng rác, rửa chén bát sạch sẽ, cất chai rượu chưa khai, khôi phục tất cả về nguyên trạng.

Chợt thấy như đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Cậu lê đôi chân mất cảm giác vào phòng tắm rửa mặt, mặt người trong gương tái nhợt, hai mắt hằn gân máu, tiêu tụy như một con ma. Kỳ Mộ bực tức hắt nước vào kính. Nhìn bóng người trong gương nhòa đi mới hài lòng ra khỏi phòng tắm.

Nhưng mình thế này thì sợ là hôm nay không đi làm được rồi. Cũng may Kỳ Mộ là nhà báo, không cần phải đúng giờ quẹt thẻ ngồi thiền trong văn phòng. Tuy có lúc bận đến không kịp ngủ, nhưng khi rảnh rỗi thì cả thời gian cũng thấy dùng mãi không hết.

Sáu giờ mười lăm, Lục Tuấn Tự về nhà. Anh mở cửa thấy Kỳ Mộ thì giật mình, “Tiểu Mộ, sao hôm nay em dậy sớm vậy?”

Kỳ Mộ miễn cưỡng gật đầu “Ừm” một tiếng, cúi đầu xuống tỏ rõ không muốn nói chuyện với Lục Tuấn Tự.

Lục Tuấn Tự bước đến ôm lấy cậu, gác đầu lên hóm vai cậu, “Đêm qua anh mệt chết được, mau để anh ôm nào.”

Cánh tay Kỳ Mộ đưa lên vừa định choàng lên lưng Lục Tuấn Tự theo thói quen thì lại chậm chậm rút về, rũ xuống bên người. Cậu thật sự không biết, bây giờ cậu phải đối mặt với Lục Tuấn Tự thế nào đây.

Lục Tuấn Tự cũng nhận ra Kỳ Mộ im lặng khác thường, anh xoa đầu Kỳ Mộ, giải thích: “Kỳ Mộ, em giận vì đêm qua anh không về à, anh bận thật mà, hôm qua anh vất vả cả đêm đó... Nếu không thì...”

Kỳ Mộ đột nhiên chẳng muốn nghe anh nói dối chút nào, cậu ngắt lời Lục Tuấn Tự, “Sinh nhật vui vẻ. Hôm qua không có cơ hội nói, bây giờ bù lại cho anh.”

Kỳ Mộ cảm nhận được Lục Tuấn Tự khẽ run một cái, rồi siết chặt lấy cậu hơn, nỉ non như nhõng nhẽo, hơi nóng chui thẳng vào tai cậu, “Quà đâu rồi, Tiểu Mộ, anh có quà không?”

Quà sinh nhật, đương nhiên là có. Kỳ Mộ biết Lục Tuấn Tự làm ***g tiếng có yêu cầu rất cao với tai nghe, đặc biệt bỏ mấy ngàn ra mua cho anh một cái phù hợp. Định sẽ tặng vào sinh nhật. Chỉ tiếc hiện tại Kỳ Mộ chẳng có chút tâm trạng nào để tặng quà sinh nhật, “Anh cả đêm không về mà còn có mặt mũi đòi quà à?”

Tuy hơi thất vọng, nhưng Lục Tuấn Tự cũng không giận, anh ôm lấy mặt Kỳ Mộ vừa định hôn thì bị khuôn mặt trắng bệch của Kỳ Mộ làm giật thót, “Tiểu Mộ, em... Tối qua em ngủ không ngon sao?”

Kỳ Mộ không phủ nhận cũng không thừa nhận, “Em phải đi làm đây.”

Nói rồi vừa đứng lên định bước thì chân lại nhũn ra, ngã khụy xuống sàn, may mà Lục Tuấn Tự nhanh tay đỡ cậu lại.

Đầu Kỳ Mộ sây sẩm, vẫn chưa nhận thức được, Lục Tuấn Tự thì đã sợ hoảng hồn, sốt ruột nên giọng không khỏi nghiêm túc hơn vài phần, “Tiểu Mộ, hôm nay là thứ bảy! Rốt cuộc em làm sao mà thành ra thế này hả?” Nói rồi ôm lấy Kỳ Mộ bước ngay vào phòng ngủ.

“Không sao, chỉ tê chân thôi, chắc là đêm qua em nằm đè lên.” Kỳ Mộ cúi đầu, không thấy được khuôn mặt cậu, giọng cũng nhàn nhạt.

Lục Tuấn Tự đặt Kỳ Mộ xuống giường, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho cậu, biết không phải chuyện nghiêm trọng nên cũng thả lỏng hơn, cười trêu: “Quả nhiên em không có anh là không được, xem nè, ngủ một mình cũng không nên thân.”

Kỳ Mộ vẫn chẳng phản ứng lại, để tùy Lục Tuấn Tự xoa cho mình, vùi đầu vào gối, như sắp ngủ rồi.

Lục Tuấn Tự xoa một lúc thấy Kỳ Mộ thở đều đều, có vẻ đã ngủ say. Anh đứng lên vào phòng tắm, đêm qua chăm sóc con ma men đó cả đêm, cũng mệt phờ người, anh cũng phải tắm rửa rồi ngủ bù. Tiểu Mộ có vẻ không ổn lắm, chắc là giận mình đi trắng đêm, bỏ đi, khi nào em ấy dậy thì mình dỗ vậy.

Chợt, tiếng Kỳ Mộ buồn buồn vang lên sau lưng:

“Lục Tuấn Tự, thay cái sơ mi trên người anh đi đi.”

Lục Tuấn Tự cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi mới đang mặc, người cứng đờ. Bấy giờ anh mới nhớ ra, tối qua Đinh Tây Tây ói đầy trên áo, không thể mặc được nữa, áo đang mặc là nhờ phục vụ trong nhà hàng đi mua giúp.

“Tiểu Mộ... Anh...” Lục Tuấn Tự vô thức muốn giải thích, nhưng lại chẳng biết nói thế nào, nếu giải thích thì không thể không nói ra chuyện tối qua, nhưng hôm qua bản thân anh đã nói dối, thật đúng là, thoáng thấy Kỳ Mộ trở mình, quay lưng về phía mình, vùi đầu trong gối, hoàn toàn cự tuyệt trao đổi.

Thở dài, Lục Tuấn Tự vào phòng tắm. Thôi vậy, Tiểu Mộ tính trẻ con, hờn dỗi chốc lát rồi sẽ hết thôi. Anh hoàn toàn không nghĩ thêm gì khác, trong suy nghĩ của anh, Kỳ Mộ trước nay chưa từng nghi ngờ mình.

Nhưng lần này Lục Tuấn Tự đã sai rồi, bắt đầu từ lời nói dối hôm qua, lòng tin của Kỳ Mộ dành cho anh đã sụp đổ rồi.

Khi phòng tắm có tiếng nước chảy, Kỳ Mộ mới xoay người lại, nhìn về phía phòng tắm, lòng đau không tả nổi. Mắt cay xè, nhưng không có nước mắt.

Từ khi nào vậy, Lục Tuấn Tự, anh lừa dối em chưa nói, thậm chí cả một lời giải thích lấy lệ cũng lười cho em sao.

Sao chỉ như mới một đêm, mà tất cả mọi thứ đều không còn như xưa nữa rồi?

[1] Tự trong Tự Quân đồng âm với ngọc, Tây trong Tây Tây đồng âm với tỷ, ngọc tỷ là ấn ngọc của vua, đây là cách gọi lái từ tên của hai người.

Hôm nay là sinh nhật tớ đấy các cậu, nên đãi các cậu bằng truyện mới, tớ đáng yêu ghê.

Nói mới chứ thật ra truyện này được viết từ năm 2012 rồi, lần đầu đọc đau lòng lắm khó chịu mấy ngày liền, những lần sau cũng thế. Đây là một câu chuyện hay, đau lòng nhưng hay. Dù thích nhưng tui không thể chịu nổi, trước đây tuy có manh nha chuyện cây bộ này nhưng không dám, thậm chí còn không dám đọc kĩ thì dịch dợt cái gì. Tui cứ nghĩ thể nào cũng có nhà làm truyện này, nhưng 4 năm rồi, vẫn không có ai làm. Tui cảm thấy mình không thể khó chịu và trăn trở một mình được, tui không cam tâm, tui quyết định cây và post nó lên để mấy người chết chung với tui.

Sẵn tiện chúc các bạn tháng mới vui vẻ

2. Chương 2

Anh và cậu cùng đi bên nhau hai mươi năm,

cậu vẫn luôn nghĩ rằng,

mấy chục năm nữa trong tương lai, hai người vẫn sẽ đứng cạnh nhau.

trans: Yu Yin

Một tuần sau ngày hôm ấy, hai người không ai nhắc đến chuyện đó nữa. Lục Tuấn Tự vì thật sự có chút chột dạ, lại nghĩ Kỳ Mộ sẽ không nghĩ ngờ mình, cho nên hoàn toàn không muốn nhắc đến. Còn Kỳ Mộ, mấy hôm đầu còn chờ Lục Tuấn Tự giải thích, về sau thì đã nản lòng.

Hai người vẫn cư xử như trước, nhưng có những thứ quý giá, đã không còn vững vàng như ngày nào.

Weibo của Kỳ Mộ vẫn chỉ theo dõi mỗi một người, nhưng vào lần thứ hai cậu đăng nhập lại phát hiện mình có hai người theo dõi, stt kia còn có thêm một bình luận, chỉ là năm con chữ đơn giản:

Cảm giác thật chua xót.

Đúng vậy, rất chua xót. Kỳ Mộ cười cười, nhưng nụ cười lại đắng chát. Cả trang chủ weibo chỉ có cập nhật từ một người, cho nên dòng “Không uống được rượu thì đừng có uống nhiều như vậy, cũng chỉ hai chúng ta chứ không có người ngoài, gốc muốn chết @Đinh Tây Tây” cũng trở nên nổi bật vô cùng.

Ai đồ giọng điệu vừa cứng chiều vừa mất hồn này của Tự Quân sama là sao đây

Không được tui sắp bị moe tới chết!! Ôm ngực gục ngã!!!

Say rượu làm bậy gì đó đúng là moe chết (o) Cầu chi tiết, Tây Tây sama có ngon hôn

...

Bên dưới là dãy bình luận cùng loại, như những mũi kim chỉ chích đâm Kỳ Mộ đau mắt, đau lòng. Cậu thậm chí chẳng dám chớp mắt, sợ một giây không cẩn thận thôi, nước mắt sẽ tràn ra.

Rốt cuộc Lục Tuấn Tự nghĩ gì vậy, nếu đã thích người khác, thì tại sao không nói thẳng với cậu, nếu không phải, thì sao lại cứ thân mật với người khác như thế?

Không biết tự bao giờ, cậu đã không còn hiểu con người này mấy nữa.

Chợt Kỳ Mộ thấy một bình luận bên dưới có nội dung là “Tự Quân sama, bày gái trong hội lẫn lộn đủ các kiểu cầu lâm hạnh! Số nhóm: XXXXXXXX Quý cầu lâm hạnh!”

Tuy hết sức bất lực trước các dùng từ của các cô gái này, nhưng cậu vẫn hiểu được ý trong đó. Là hội fan của Lục Tuấn Tự nhỉ.

Lôi số QQ đã phủ bụi từ lâu trong kí ức ra, Kỳ Mộ do dự một lát, vẫn nhấn nút xin gia nhập.

Tên hội là “Dữ quân trường tương tư[1]”, làm Kỳ Mộ toát mồ hôi hột.

Nhanh chóng được chấp nhận.

Hội trưởng: Tung hoa chào người mới, mau giao nộp ảnh nuy!!

Quản lý A: Người mới đâu 00

Quản lý B: Tung hoa chào mừng

Cô nương 1: Cầu thuộc tính người mới (o)!

Cô nương 2: Cầu chung!!

Kỳ gia tiểu gia: ...

Cô nương 3: Bạn người mới nhiệt tình ghê! Mới vào đã nhiệt tình quá () Âu yếm 3 dấu chấm mê hồn

Kỳ gia tiểu gia: ...

Cô nương 1: Người mới có vẻ mềm mại quá e thẹn quá cầu đề ngã!!

Cô nương 2: Em gái nhỏ gì đó, cứng nhất luôn ()

Kỳ gia tiểu gia: ... Tôi là nam!

Hội trưởng: = =!!!

Quản lý A: = =!!!

Quản lý B: = =!!!

Cô nương 1&2: = =!!!

Kỳ Mộ hoàn toàn không hiểu được bọn họ đang kích động chuyện gì, bất lực tắt khung chat rồi nhấn riêng cho hội trưởng.

Kỳ gia tiểu gia: Cho hỏi, cô có đầy đủ kịch truyền thanh của Tự Quân không?

Lão tử quả là tuyệt sắc: Cậu là nam thiệt hử!!!?

Kỳ gia tiểu gia: ... Chuyện đó sao giả được? Có vấn đề gì à?

Lão tử quả là tuyệt sắc:... (o) Không có gì đâu! Chỉ là nam giới thì tương đối hiếm thôi. Cậu chờ chút nha, tôi nén file lại gửi vào mail cậu

Kỳ gia tiểu gia: Cảm ơn.

Cùng lúc đó, trong hội...

Cô nương 1: Sức hấp dẫn của Tự Quân sama đã bắt chấp nam nữ rồi!! Ghê hồn thiệt không ngờ có con trai thiệt!!

Cô nương 2: ... Nhất định là do cách mở máy của tôi sai rồi!!

Hội trưởng: Hơn nữa cục này là thụ đó, thụ đó!!

Quản lý A: ... Sao thím biết?

Hội trưởng: Cảm giác!!

Quản lý A&B: ...

Cô nương A: Từ mấu chốt, fan, đại thần, ngọc thụ, cường công. Thím nghĩ tới cái gì?

Hội trưởng: Tự dừng tui muốn ship sao giờ QAQ Không được tui là Ngọc Tỷ kiên trình!!

Cô nương 1: Đại thần công và fan hâm mộ thụ luôn là chân lý mà!! Cảm thấy còn moe hơn cả Ngọc Tỷ làm sao bây giờ!! A tiết tháo của tui...

Quản lý A: Moe tới mặt đầy máu QAQ

Kỳ gia tiểu gia: Ngọc Tỷ là gì?

Cô nương 2: Phụt! Thím dưới phổ cập kiến thức đi!

Hội trưởng: Ngọc Tỷ là tên gọi tắt của cp Tự Quân sama và Tây Tây sama, đừng nói với tôi người mới biết Tự Quân sama mà không biết Tây Tây sama nha!!

Tay Kỳ Mộ hơi khựng lại.

Kỳ gia tiểu gia: Tôi không biết.

Hội bạn gái lập tức kích động gần phát khùng.

Hội trưởng:!!! Tình yêu dạt dào quá đi thôi!! Chỉ thấy tiểu công, ngoài chàng ra không thấy được gì khác nữa!!

Cô nương 2: Nhưng tui thấy ngược quá sao giờ... Fan hâm mộ nhỏ bé lẳng lẳng yêu đại thần, nhưng đại thần đã ở bên một đại thần khác rồi... Ngược quá đi TAT

Kỳ gia tiểu gia: Tự Quân... đã quen với Đình Tây Tây rồi sao?

Quản lý A: Phụt! Người mới thiết nghiêm túc! Nó gia biết đáp thế nào đây (o) Tự Quân sama của chúng ta và Tây Tây sama hiện đang trong giai đoạn ái muội, chưa ai tò tình hết Tuy đã tám chín phần mười nhưng gạo chưa nấu thành cơm thì chúng ta không thể nói lung tung được đúng không, cho nên cứ vẫn còn cơ hội Mà cầu cách xưng hô với người mới chứ hú!

Kỳ Mộ tiện tay đổi tên trong hội của mình thành Trì Mộ. không còn tâm trạng online nữa, vừa định thoát QQ thì thấy cửa sổ chat riêng với cô hội trưởng nhảy lên.

Lão tử quả là tuyệt sắc: Này, người mới...

Kỳ gia tiểu gia: Chuyện gì?

Lão tử quả là tuyệt sắc: Thật ra Tự Quân và Tây Tây cũng chưa có gì, do mọi người nói nhiều nên mới thành lời đồn thôi...

Kỳ gia tiểu gia: ... Cho nên sao?

Lão tử quả là tuyệt sắc: Cho nên!! Nếu cậu thật lòng thích Tự Quân sama thì đừng cảm lên đi!! Mà nói... Không phải cậu thật lòng đó chứ...?

Kỳ Mộ cười cười, ngón tay lướt trên bàn phím: Đúng vậy, tôi thật sự rất thích anh ấy.

Nói xong thì không màng đến phản ứng của hội trưởng, thoát QQ, rút dây nối MP3 đã chứa đầy giọng nói cậu Lục Tuấn Tự, dọn dẹp đồ tan ca.

Nhưng cậu không về nhà mà nhàn chân tản bộ trên đường lớn.

Lục Tuấn Tự khiến cậu cảm thấy rất hoang mang. Đã từng, niềm tin của cậu với anh, dù tình cảm của người khác có thể nào thì cũng không liên quan đến hai người. Anh và cậu cùng đi bên nhau hai mươi năm, cậu vẫn luôn nghĩ rằng, mấy chục năm nữa trong tương lai, hai người vẫn sẽ đứng cạnh nhau.

Nhưng từ đêm hôm ấy, lòng tin vẫn vững vàng kiên định đã bắt đầu sụp đổ, tình yêu mà Kỳ Mộ vẫn cho là không gì suy sụp được, dường như cũng chẳng hề hoàn mỹ như trong tưởng tượng.

Kỳ Mộ ngồi xuống chiếc ghế đá bên đường, khung cảnh xung quanh hơi quen, lúc này cậu mới nhận ra, thì ra mình đã bất tri bất giác đi tới trước công ty của Lục Tuấn Tự. Cậu không gọi điện thoại báo Lục Tuấn Tự xuống hay tự đi lên tìm anh như thường lệ. Ngẩn người nhìn mặt đất một lúc, lấy MP3 ra, bắt đầu nghe những bộ kịch truyền thanh Lục Tuấn Tự đã ***g tiếng.

Giọng Lục Tuấn Tự khi nói chuyện bình thường luôn có chút gì đó vô lại thiếu nghiêm túc, nhưng không thể không thừa nhận giọng nói của anh rất hay, đặc biệt là khi anh dụ giọng nói chuyện, giọng nói trầm thấp mang theo an ủi và dịu dàng, rất khó để người ta không say mê. Mỗi lần Lục Tuấn Tự dùng giọng điệu như thế nói chuyện, Kỳ Mộ đều đầu hàng ngay lập tức.

Nhưng đến hôm nay cậu mới biết, thì ra giọng của Lục Tuấn Tự lại đa dạng như vậy.

Giáo chủ ma giáo tà mị cuồng quyền ngạo mạn kiêu căng.

Vương gia phúc hắc lạnh lùng thần nhiên lại chỉ dịu dàng với người trong lòng.

Tổng tài công ty quyền cao trọng.

Bác sĩ tâm lý luôn đóng giả làm kẻ an ủi người khác nhưng thật ra là BOSS cuối.

Con ông cháu cha nhà giàu có chơi bởi lêu lổng nói giọng Bắc Kinh.

...

Lục Tuấn Tự gần như chỉ nhận vai công, còn Đinh Tây Tây, bao hết giọng thụ trong số đó.

Hai người trong tai nghe phối hợp ăn ý, đối đáp vừa đúng lúc, lại thêm mối quan hệ qua lại hài hòa khó bì sau hậu trường. Cả Kỳ Mộ cũng không tránh được ảo giác hai người này là một đôi trời sinh.

“Tiểu Mộ, nghe gì đó, chăm chú quá vậy?”

Tai nghe của Kỳ Mộ bị ai lấy xuống, bất ngờ bị ôm choàng vào lòng. Ngẩng đầu, Lục Tuấn Tự vốn nên đang làm việc trên lầu xuất hiện trước mắt cậu, sắp đưa tai nghe lên tai.

Kỳ Mộ vội giật lại, cất MP3, “Không có gì, sao đột nhiên anh lại xuống đây?”

Lục Tuấn Tự chẳng buồn quan tâm đến ánh mắt người qua đường, nắm tay Kỳ Mộ đi xuống tầng hầm để xe của công ty, “Đứng trên lầu thấy em nên chạy xuống. Sao hôm nay lại thời gian qua tìm anh vậy? Nhà báo của anh, không bận nữa à?”

Kỳ Mộ trấn an cảm xúc phức tạp của mình, nhếch cao môi cười nói: “Gần đây công vụ bận rộn, quả nhân biết mình lạnh nhạt với ái phi, xem này, vừa rảnh rồi là vội chạy đến lật thẻ bài của ái phi ngay.”

Từ vị trí của Lục Tuấn Tự, chỉ thấy được nửa mặt nghiêng thanh tú của Kỳ Mộ, đuôi mày khéo mắt dày vẽ đắc ý, bé con trông quả là... Làm Lục Tuấn Tự bốc hỏa!

Kỳ Mộ từ nhỏ đã xinh xắn, ngũ quan thanh tú như cậu bé bước ra từ hoạt hình, đặc biệt là đôi mắt hoa đào mảnh dài, mỗi khi liếc mắt nhìn ai lại hấp dẫn khôn tả.

Vừa ngồi lên xe, còn chưa kịp đeo dây an toàn Lục Tuấn Tự đã giữ chặt ót Kỳ Mộ hôn ập xuống, giữa môi lưỡi là nồn nóng khó nén.

Sau nụ hôn dài triền miên không dứt là màn nước lấp lánh ánh lên trong mắt Kỳ Mộ, cậu hít thở mạnh vài lần lấy hơi rồi đập Lục Tuấn Tự, “Lục Tuấn Tự! Phát điên gì vậy hả!”

Bị anh trêu chọc như thế, phiền muộn trong đáy lòng cũng tiêu tán không ít.

Lục Tuấn Tự nghiêng đầu cắn nhẹ tai Kỳ Mộ, giọng khàn đi: “Tiểu Mộ... Anh nhớ em rồi.” Vài từ ngữ đơn giản lại được anh khiến cho đầy du dương mời gọi, thậm chí có vài phần tình ái.

Là Kỳ Mộ đã hiểu anh đến chân tơ kẽ tóc cũng không khỏi đỏ mặt vì ý ám chỉ trong lời nói của anh, “Giữa ban ngày ban mặt mà động dục gì vậy!”

“Tiểu Mộ... Gần một tuần rồi...” Lục Tuấn Tự tiếp tục âu yếm bên tai Kỳ Mộ, tay cũng hư hỏng luồn vào trong áo cậu.

Cả tuần này hai người đều bận, căn bản không có cơ hội thân mật, đương nhiên Lục Tuấn Tự phải oán hận, câu nào cũng đầy ảm ức.

Kỳ Mộ cắn môi, cổ gằn tiếng rên đã đến bên môi lại, miễn cưỡng lên tiếng: “Ít nhất... cũng phải về nhà đã chứ!”

“Tuân lệnh!” Lục Tuấn Tự hôn mạnh lên môi Kỳ Mộ một cái, ngồi thẳng lên, nổ máy, phóng xe như bay.

Khi yêu Lục Tuấn Tự trước nay luôn dịu dàng, dù anh nóng vội đến mấy cũng không nỡ làm Kỳ Mộ bị đau một phần nào. Cũng như lúc này vậy.

Bàn tay ấm áp vuốt ve trên người Kỳ Mộ, tay còn lại khai thác từng chút một ở nơi khó nói phía sau kia, chỉ sợ hơi nặng tay một chút sẽ làm đau người trong lòng.

Kỳ Mộ thở dốc, mắt lại chăm chăm nhìn Lục Tuấn Tự.

Thấy được ánh mắt cậu, Lục Tuấn Tự dịu dàng cúi người hôn nhẹ lên môi cậu, giọng nói ngập tràn yêu thương, khẽ gọi: “Tiểu Mộ.”

Người Kỳ Mộ giật nhẹ, cậu nhìn vào mắt Lục Tuấn Tự, trong mắt đối phương đầy hình ảnh của cậu, không chút tạp chất, không khỏi nao lòng, cậu kéo cổ Lục Tuấn Tự, nhắm mắt hôn anh thật sâu.

Tuy ngạc nhiên vì đột nhiên Kỳ Mộ chủ động, nhưng nhiều hơn cả là vui mừng. Dĩ nhiên Lục Tuấn Tự sẽ vui lòng thuận nước đẩy thuyền, gặm người ta sạch sẽ.

Làm xong rồi, Kỳ Mộ nằm dài trên giường không muốn nhúc nhích. Nghe tiếng Lục Tuấn Tự bận rộn chuẩn bị bữa tối bên ngoài, cảm thấy yên lòng vô ngần.

Có lẽ... Lần đó chỉ là ngoài ý muốn. Có lẽ Lục Tuấn Tự có nguyên do của anh, thay vì mãi suy đoán trong lòng như mình, chẳng bằng hỏi đối phương cho rõ ràng, lát nữa ăn cơm cậu sẽ hỏi. Nghĩ vậy rồi, phiền muộn vẫn chất chứa trong lòng cũng nhạt dần.

[1] Trích từ bài thơ Tả công liễu, ý là tương tư chàng (Quân).

Đừng vội mừng, đừng thở phào sớm quá, tối nay tui sẽ post thêm chương nữa, rồi đi ngủ trong niềm hy vọng mấy người sẽ mất ngủ như tui đã từng. Há há.

3. Chương 3

Nếu cả người cùng lớn lên từ nhỏ cũng thay đổi, vậy, có thứ gì là vĩnh hằng đây?

trans: Yu Yin

“Tiểu Mộ, ăn cơm thôi.”

Kỳ Mộ ngồi lên đang định mang giày thì bị Lục Tuấn Tự bước vào phòng ngủ bế lên.

“... Có phải em không tự đi được đâu!” Miệng Kỳ Mộ giật giật, bị kiểu bế công chúa đúng chuẩn này làm rét run.

Lục Tuấn Tự nhoẻn cười, hôn hôn trán cậu, “Cung cấp cho em dịch vụ khách VIP trọn gói.”

Ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, Kỳ Mộ phát hiện món nào cũng thanh đạm muốn chết, nhượng mảy, bất mãn chê: “Lục Tuấn Tự, dám cho cậu đây ăn mấy thứ này à!”

Lục Tuấn Tự cũng ngồi xuống, nhìn cậu một cái đầy thâm ý, cười nhẹ, “Lúc này thì em ăn đồ thanh đạm một chút tốt hơn, nếu không người khó chịu cũng là em thôi.”

“ = =!!!” Cái đầu anh ấy Lục Tuấn Tự! Giọng điệu sắc mùi ám chỉ làm Kỳ Mộ nhớ ngay đến mấy chuyện hoang đường vừa làm, đỏ mặt, đang định nói thì chợt nhớ đến chuyện vẫn đề nặng trong lòng, quyết định hỏi Lục Tuấn Tự cho rõ ràng xem chuyện là thế nào.

“Em hỏi này, đêm hôm đó anh...” Mới được nửa câu thì di động của Lục Tuấn Tự reo. Kỳ Mộ đành phải nuốt những chữ còn lại vào.

Lục Tuấn Tự nhìn tên người gọi, do dự thấy rõ, anh liếc nhìn Kỳ Mộ vẫn không biểu hiện gì một cái, đứng dậy ra phòng khách nghe điện thoại.

Đây là lần đầu tiên Lục Tuấn Tự tránh mặt cậu nói chuyện điện thoại. Cũng là lần đầu tiên Kỳ Mộ nhận ra, thì ra tường nhà mình cách âm tốt đến thế, cậu thậm chí không nghe được một tiếng nào của Lục Tuấn Tự.

Ngón tay dần siết chặt đôi đũa, Kỳ Mộ nhìn ra cửa, không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Tiểu Mộ, anh... Công ty có việc, anh phải đi ngay, không ăn cơm với em được. Em ăn xong cứ để chén bát đó, khi nào về anh sẽ rửa.” Lục Tuấn Tự bước vào, mắt tự nhiên tránh tránh ánh mắt Kỳ Mộ, miệng dần dờ.

Đi đến cửa thì đột nhiên Kỳ Mộ lên tiếng gọi “Anh Lục...”

Lục Tuấn Tự dừng lại, quay đầu, lâu lắm rồi Kỳ Mộ không gọi anh như thế, từ khi hai người vào vấp ba, Kỳ Mộ luôn gọi cả tên lẫn họ, anh than vãn biết bao lần là không đủ thân thiết, lần nào cũng bị Kỳ Mộ

trấn áp bằng lý do em cứ thích gọi thế, từ đó ngoại trừ những lúc thân mật nhất Lục Tuấn Tự ép Kỳ Mộ gọi “Anh LỤC, Tuấn Tự” thì bình thường chẳng khi nào cậu sửa miệng.

Kỳ Mộ đột nhiên gọi như thế khiến anh không khỏi rùng mình, nhìn vào đôi mắt cậu, không nhiều cảm xúc, chỉ toàn là anh. Lòng chợt thất lại, lời giải thích gần như đã đến bên môi lại không cách nào nói ra được, hoặc có lẽ là, không có mặt mũi nói.

Lục Tuấn Tự gần như thảm hại cúi xuống thay giày, không dám nhìn Kỳ Mộ, “Tiểu Mộ, anh về ngay thôi.”
“...” Kỳ Mộ im lặng.

“Rầm.” Cửa đóng, căn nhà lại tĩnh mịch.

Nhìn cả bàn đầy thức ăn, Kỳ Mộ không còn muốn ăn chút gì nữa.

Cậu đứng lên ra ban công, châm thuốc.

Vốn dĩ cậu và Lục Tuấn Tự đều không hút thuốc, giữ thuốc trong nhà cũng chỉ để mời khách. Nhưng hôm nay cậu khó chịu, phá lệ.

Đừng hỏi tại sao, trực giác, chưa từng là thứ độc quyền của phụ nữ. Từ lúc Lục Tuấn Tự né cậu nghe điện thoại đã đủ thấy manh mối, tuy cậu không biết đối tượng cụ thể là ai, nhưng tám chín phần mười là Đinh Tây Tây ấy. Đừng hỏi cậu tại sao, trực giác, chưa từng là thứ độc quyền của phụ nữ.

Không thể không nói, trong tình yêu, dù nam hay nữ, trực giác đều rất nhạy bén.

Luồng khói đắng từ miệng luồng vào phổi, khiến người ta tỉnh táo hơn nhiều. Chắc, bầu trời đêm ở thành phố S luôn mờ sương như thế, cả tâm trạng thưởng thức cảnh đêm cũng không có. Đột nhiên lại có thứ cảm giác không ở lại đây nổi nữa...

Kỳ Mộ không thích thành phố S phồn hoa mà lạnh lùng, so ra thì cậu thà đến những nơi cổ xưa một chút nhưng có bề dày, chẳng hạn như thành phố A, hay L. Những nơi như cổ đô luôn có sức hấp dẫn lạ thường với cậu. Nhưng do công việc của Lục Tuấn Tự, cậu vẫn lựa chọn ở lại đây với anh. Thành phố mà mình thích, và người sẽ dặt tay cả đời, gần như không thể so bì được, không phải sao.

Nhưng hiện tại thì sao?

Nếu cả người cùng lớn lên từ nhỏ cũng thay đổi, vậy, có thứ gì là vĩnh hằng đây?

Đèn ban công không bật, bầu trời tối đen, chẳng có một ánh sao, ở nành cao cũng vô dụng. Nếu nhìn xuống còn thấp thoáng thấy được ánh đèn đường mờ tỏ trên con đường phía trước, nhưng cũng chẳng rõ ràng. Kỳ Mộ như lạc giữa hư không, chỉ có mình cậu, còn lại đều là hư vô.

... Cứ như bị cách ly. Cảm giác này, thật sự vô cùng đáng ghét!

Đột nhiên, ngón tay Kỳ Mộ nóng rát.

Điều thuốc đã cháy gần hết, cậu đưa lên môi định hút một hơi cuối cùng, nhưng lại bị ho sặc sụa. Mạnh đến nỗi gần chảy nước mắt. Sẵn tay dập thuốc, Kỳ Mộ trào phúng nghĩ, đúng là càng sống càng giạt lùi.

Vào nhà tắm rửa sạch sẽ mùi thuốc, ra ngoài liếc nhìn đồng hồ. Lục Tuấn Tự ra ngoài hai tiếng rồi. Nhưng Kỳ Mộ không định chờ anh, lấy điện thoại ra đăng một stt rồi tự về phòng ngủ.

“Dẹp mẹ nó tình yêu đi!”

Cả đêm đó tâm trạng cậu như đi xe trên đường núi vậy, nhấp nhô xóc nảy, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, chẳng bao lâu đã ngủ say.

Còn Lục Tuấn Tự bên kia, anh lái xe đi mà lòng thấp thỏm không yên, ánh mắt Kỳ Mộ nhìn anh trước khi đi không hiểu sao lại khiến anh hoảng hốt.

... Không sao hết, mình và Đinh Tây Tây chỉ là bạn bè thôi, không việc gì phải chột dạ. Không ngừng tự an ủi bản thân, nhưng trong lòng không thể thôi lo lắng, đến khi gặp Đinh Tây Tây vẫn không dứt.

Vẻ mặt thiếu niên thoảng chút ngại ngùng, “Anh Tự, thật xin lỗi anh quá, trễ vậy rồi còn làm phiền anh. Thật sự không đón được xe bus giờ này, ở đây lại vắng vẻ, không có taxi, chuyển tiếp theo phải chờ mấy tiếng nữa, em hết cách mới làm phiền anh.”

Lục Tuấn Tự cười cười, “Phiền cái gì, không sao hết. Được rồi, lên xe, anh đưa em đến trạm xe lửa.”

Đình Tây Tây mở cửa ngồi vào chỗ cạnh ghế lái.

Lục Tuấn Tự sững người.

Ai quen anh cũng biết, vị trí này là độc quyền của Kỳ Mộ.

Nhưng anh không biết mình phải nói sao, Đình Tây Tây rất nhạy cảm, suy nghĩ lại tinh tế. Nhưng... Lục Tuấn Tự nhìn chỗ ngồi bên cạnh, thiếu niên căng thẳng thấy rõ.

Thôi bỏ đi, chỗ ngồi thôi mà, có gì phải rối rắm chứ.

Đình tây Tây ngoan ngoãn ngồi đó, hơi thấp thỏm. Trên mạng cậu ta có thể thoái mái trêu chọc ám chỉ với người này, nhưng khi đối diện thật sự lại thấy e dè, thật là... Có điều, như thế này lại chân thật hơn nhiều, người này không còn là một tài khoản trên mạng, mà là thật, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào. Đình Tây Tây lên lên liếc nhìn khuôn mặt nghiêng anh tuần đang chăm chú lái xe của Lục Tuấn Tự, cầu hồ cúi đầu.

Cậu ta nhớ đến khi hai người cùng ăn cơm mấy ngày trước, khi Lục Tuấn Tự cười, dịu dàng mà mê người vô cùng. Nói ra thì hai người quen biết trên mạng đã lâu, nhưng lại chưa từng gặp mặt, lần này đến thành phố S, thời điểm cũng trùng hợp, vừa đúng dịp sinh nhật đối phương, liền lấy chúc mừng làm lý do mở đối phương ăn cơm.

Chỉ có điều... mắt mặt quá.

Đình Tây tây nhớ đến đêm hôn đó lại hận không thể thôi miên bản thân, uống bia lẫn rượu để đều không sao, vậy mà lại bị rượu vang đánh gục, xây xẩm nhớ được mình nôn đầy người Lục Tuấn Tự, còn quậy cả đêm... Tuy ngày hôm sau Lục Tuấn Tự nói không sao, nhưng vẫn thấy xấu hổ.

Dù sao thì... Với người mình có thiện cảm, chẳng ai muốn để họ thấy mặt xấu nhất của mình... Bên này cậu ta chìm vào hồi ức, bên kia tuy tâm trạng Lục Tuấn Tự đang rất phức tạp, nhưng xe vẫn chạy nhanh. Nhưng đến trạm xe lửa vẫn trễ. Xe vừa đi được năm phút.

Tuy Đình Tây Tây không nói gì, nhưng cũng không giấu được vẻ thất vọng. Lục Tuấn Tự cố nhịn không xoa đầu cậu ta, “... Vẫn không kịp, xin lỗi.”

Đình Tây Tây gượng cười, “Người nên xin lỗi là em mới đúng, trễ vậy rồi còn gọi anh ra ngoài, kết quả bắt anh chạy một chuyến vô ích.” Hết câu thì như phải hạ quyết tâm rất lớn, ngẩng đầu nhìn Lục Tuấn Tự lấp bắp: “Tối nay em đến nhà anh... ngủ một đêm có được không? Ngày... ngày mai em lại đi.”

Ý trong câu này rất rõ ràng. Lục Tuấn Tự cũng đâu có ngốc, anh im lặng rất lâu rồi nghe thấy giọng nói khô khốc của mình: “Anh tìm khách sạn cho em.

Đây là từ chối. Tuy chẳng có chữ không nào, nhưng ý nghĩa đã rất minh bạch rồi.

Hai mắt Đình Tây Tây ảm đạm hẳn, cắn môi, “Thôi, em ở đây chờ chuyển kế là được rồi, cũng không lâu lắm. Anh Tự về trước đi.”

Đương nhiên Lục Tuấn Tự không thể để cậu ta ở lại chờ một mình, về tình về lý đều không ổn. đành phải cùng chờ chuyển xe sau, lại thêm gần một tiếng nữa, đến khi đưa Đình Tây Tây lên xe thì đã sáu giờ rưỡi rồi.

Lục Tuấn Tự mệt mỏi lái xe về nhà, nghĩ đến Kỳ Mộ, không khỏi cười khổ, lần này lại phải dõ dành vị ấy nữa rồi. Không cần nghĩ cũng biết, chuyện đêm qua chắc chắn sẽ làm Kỳ Mộ không vui. Cần nhắc từ ngữ và âm điệu suốt đường về, điều chỉnh lại tâm trạng, đặc biệt ghé tiệm ăn Kỳ Mộ thích mua sủi cảo tôm mà cậu thích nhất, Kỳ Mộ lúc nào cũng mạnh miệng yếu lòng, tuy hay cáu kỉnh nhưng chưa lần nào thật sự giận mình.

Chỉ tiếc, anh chuẩn bị đầy đủ lời xin lỗi, về nhà lại chẳng thấy ai.

Kỳ Mộ không hề ở nhà chờ anh về, phát cáu lên chờ anh xin lỗi như trong tưởng tượng.

Nhà cửa gọn gàng sạch sẽ, chăn cũng ngay ngắn trên giường, đưa tay sờ thử, lạnh tanh. Lục Tuấn Tự chợt nhớ có một lần Kỳ Mộ cãi nhau với người nhà, trong cơn giận đã bỏ đi suốt ba ngày.

Vội lấy di động ra, sau vài tiếng reo thì cậu nghe máy, giọng nói quen thuộc vang lên từ ống nghe, Lục Tuấn Tự mới dám thở phào, “Tiểu Mộ, em đang ở đâu?”

“Có chuyện gì sao?” Giọng Kỳ Mộ nhàn nhạt, không chút giận dữ. Trái tim vừa ổn định của Lục Tuấn Tự lại thấp thỏm, cách nói chuyện này tuyệt đối không bình thường!

“À, anh về nhà rồi, không thấy em đâu nên gọi hỏi xem.” Lục Tuấn Tự cố ý dẫn đề tài sang hướng này, chờ Kỳ Mộ nổi giận hay mắng mình như thường ngày. Đầu dây bên kia im lặng, khi Lục Tuấn Tự cho là Kỳ Mộ sẽ cao giọng mắng “Lục Tuấn Tự, anh còn biết đường về cơ à” như thường ngày...

“Em đi làm.” Ba chữ ngắn gọn, không dư đến một trợ từ.

“VẬY... Khi nào hết giờ làm anh đến đón em?” Kỳ Mộ bình tĩnh như thế lại càng khiến Lục Tuấn Tự hốt hoảng hơn.

“Ừm, được.” Kỳ Mộ đồng ý rồi không chờ Lục Tuấn Tự nói tiếp mà hỏi: “Anh còn việc gì không, nếu không thì em phải làm việc.”

Lục Tuấn Tự ngơ ngẩn, không phản ứng lại được.

Bỗng dưng, hai người đều im lặng, nếu như thường ngày, Kỳ Mộ sắp gào lên “Lục Tuấn Tự anh giả vờ u uất cái gì, không có gì thì cúp điện thoại mau lên!”

Nhưng... Lục Tuấn Tự chợt nhớ ra, Kỳ Mộ đang chờ mình trả lời, chờ mình trả lời còn có việc gì không.

“... Không có chuyện gì nữa.” Cứ như chứng minh cho suy đoán của anh, năm chữ ấy vừa dứt, Kỳ Mộ chào một tiếng rồi tắt điện thoại ngay.

Lục Tuấn Tự hoảng sợ triệt để, anh chưa từng thấy Kỳ Mộ thế này, lạnh lùng xa lạ đến đáng sợ. Anh nghĩ đi nghĩ lại, chuyện làm Kỳ Mộ giận, đại khái chỉ có đêm qua vội vã bỏ đi, và, trắng đêm không về.

Mình có thể giải thích... Lục Tuấn Tự nghĩ vậy, nhưng nhớ đến cách cư xử của mình với Đinh Tây tây thường ngày, trái tim không khỏi lặng xuống.

Thật sự chỉ là chuyện giải thích bằng vài câu thôi sao? Dù trong lòng không muốn thừa nhận bao nhiêu, Lục Tuấn Tự cũng không lừa được bản thân.

... Anh thật sự động lòng.

Có lẽ vì hệ quả do quá nhập tâm vào tình cảm nhân vật khi ***g tiếng, cũng có lẽ là lâu ngày dài tháng cùng trò chuyện, hoặc có lẽ là hết lần này đến lần khác trêu chọc đùa giỡn khiến người ta khó phân thật giả, hay có lẽ là lòng giả thành chân nói nhiều thành thật.

Cho nên anh mới nhận lời ăn mừng sinh nhật với Đinh Tây Tây, vì trong lòng thật sự có mong chờ.

Cho nên anh mới chăm sóc Đinh Tây Tây say rượu suốt cả đêm, vì không yên tâm để cậu ta lại một mình.

Cho nên anh mới không do dự ra ngoài ngay khi người đó nhờ giúp đỡ... Anh động lòng rồi mà thôi.

Đã phát hiện từ lâu rồi nhỉ... Nhưng tiềm thức lại không ngừng dùng cái cơ bạn bè để biện minh cho mình.

Anh không biết Kỳ Mộ nhìn ra bao nhiêu, nhưng nhất định cậu có nhận thấy được, Kỳ Mộ bình thường trông như vô tâm vô tư, nhưng lại vô cùng nhạy cảm, khi đối tượng là mình thì còn tăng lên gấp bội. Lục Tuấn Tự chợt nhớ đến ánh mắt Kỳ Mộ đã nhìn mình, anh bỗng tỉnh ngộ, Kỳ Mộ đang chờ mình giải thích, hoặc là, ở lại. Ở lại vì cậu ấy.

Nhưng anh khi đó, lại ra cửa như chạy trốn, bây giờ nhớ lại Lục Tuấn Tự chỉ hận không thể đánh chết bản thân.

Anh không thể từ bỏ Kỳ Mộ, dù anh có sản sinh ra thứ tình cảm khác thường gì với Đinh Tây Tây, anh cũng không thể vì thế mà buông Kỳ Mộ ra.

Một là người quen trên mạng, thật giả khó biết, chẳng biết được có bao nhiêu phần tình cảm.

Một cùng nhau lớn lên, hiểu rõ từng chân tơ kẽ tóc, thậm chí còn hiểu đối phương hơn cả bản thân mình.

Đâu nặng đâu nhẹ, cao thấp rõ ràng.

Trong lòng Lục Tuấn Tự biết, ngoài Kỳ Mộ, không thể tưởng tượng cảnh mình sống cùng ai cả đời, không thể, cũng không làm. Cảm giác của anh, hay thân xác của anh, đều chỉ chấp nhận một mình Kỳ Mộ, anh không thể phản bội Kỳ Mộ. Cho nên anh mới từ chối yêu cầu của Đinh Tây Tây.

Cho dù có động lòng, nhưng ở mọi điểm khác, anh vô thức kháng cự bất kì việc gì có lỗi với Kỳ Mộ, đã không còn cần đầu óc khổng chế, đó gần như đã thành một loại bản năng xuất phát từ bản chất.

Lục Tuấn Tự nhắm mắt, anh bây giờ, không thể chờ thêm nữa, muốn đi tìm Kỳ Mộ, ôm lấy cậu. Nói một câu xin lỗi.

Ôi lý do gì mà tôi lại dịch cái truyện này, lẽ ra khi đọc xong phải sấm một cái não mới chưa từng đọc truyện này để thay vào! Chứ không phải chờ 4 năm để rồi dịch!

Ôi mẹ ơi rước vang cơ đấy, còn muốn xoa đầu, cho em về nhà anh cơ đấy... Đến đấy chỉ muốn nhảy xổ vào truyện giết m cặp gian phu *** phu này để chúng nó happily ever after dưới tuổi vàng luôn cho rồi. Khăng định lại Đinh Tây Tây là tiểu tam, là hồ ly tinh chứ không phải nạn nhân ngây thơ không biết gì đâu nhé các cô, từ khi mới quen trên mạng nó đã biết Lục Tuấn Tự có người yêu rồi.

Ôi tôi chờ mãi để hết chương này, để Tiểu Mộ Mộ ngược thẳng gian phu kia.

Mà nói chứ, không chừng nhờ dịch truyện này, Mị sẽ có được trái tim bằng thép từ nay về sau không còn thấy đau đớn khó chịu gì với những màn ngược thân ngược tâm quặn quai nhưng không sâu sắc nữa. Nói vậy thôi chứ đọc vào cũng khóe thấy ông bà tổ tiên.

Hãy dành ra một ngày để gặm nhấm cảm giác này đã, một tui post tiếp cho.

4. Chương 4

“Chuyện này, để em suy nghĩ đã, được không ạ?” Kỳ Mộ đứng trong văn phòng sếp, sắc mặt nghiêm túc hiếm thấy.

“Được, dù sao thì hai tuần nữa mới đi, cậu trả lời sớm cho chị là được rồi.” Một người phụ nữ trông rất từng trải ngồi giang ngồi sau bàn làm việc, dọn dẹp đồ đạc của mình, đột nhiên, chị ngẩng đầu nhìn Kỳ Mộ, cười nói: “Cậu sao vậy, sao ủ dột thế, tối qua không ngủ được à?”

Nhớ đến tối qua, sắc mặt Kỳ Mộ cứng lại, nhưng không dám xằng bậy trước mặt cấp trên nên đành phải lắc đầu, “Không ạ, em chỉ hơi mệt thôi.”

Mệt mà cậu nói là mệt về tinh thần, nhưng người nghe lại nghĩ sang hướng khác, “Đám thanh niên các cậu, cứ ý mình trẻ không coi sức khỏe ra gì, lúc điên lên thì chẳng biết ngày đêm gì nữa, còn như vậy, đến già cậu sẽ thấm thía...”

Thấy chị sếp lại bắt đầu lái nhải, đầu Kỳ Mộ kêu ong ong, vội đổi đề tài, “Chị Thịnh, nếu không còn gì thì em về trước đây, còn một chuyên đề chưa hoàn thành.”

Người được gọi là chị Thịnh nhướn mày, liếc xéo cậu, “Chị biết cậu không muốn nghe chị lái nhải chứ gì, được rồi được rồi, chị không khuyên nữa, cậu tự nhớ lấy đi, trả lời sớm cho chị.”

Kỳ Mộ luôn miệng vâng dạ, chị Thịnh lại thông thả nói: “Tiểu Kỳ... Chị luôn coi trọng cậu, đừng làm chị thất vọng.”

Đột nhiên lưng Kỳ Mộ bị một trái núi to đè nặng.

Đến khi quay về Kỳ Mộ vẫn rối rắm suy nghĩ.

Theo lý mà nói, làm ngành báo chí, chạy tới chạy lui cả nước là chuyện không thể bình thường hơn, chẳng có gì đáng do dự, nhưng, lần này... Thời gian có hơi dài, dù địa điểm là thành phố X mà cậu vẫn thích.

Tuy trước đây cũng thường đi công tác, nhưng chưa khi nào như lần này, ba tháng.

Cậu chưa từng rời khỏi Lục Tuấn Tự lâu như vậy.

Vừa nghĩ đến Lục Tuấn Tự, vài chuyện cố ý quên đi lại hiện ra, Kỳ Mộ lại đau đầu.

Về thái độ bất thường của Lục Tuấn Tự, tuy Kỳ Mộ đã nhận thức được phần nào, vẫn hoàn toàn không biết cách xử lý. Cậu vẫn chờ đối phương chủ động nói với mình, nhưng sau đêm hôm qua, lòng tin của cậu đã hoàn toàn tan vỡ.

Nhưng chuyện này, chí ít cũng phải nói với Lục Tuấn Tự một tiếng đã. Nhớ đến cuộc điện thoại buổi sáng, tâm lý Kỳ Mộ hơi bất ổn, khi đó không phải cậu cố ý lạnh lùng, có điều mang khúc mắc trong lòng nhưng không thể nói thẳng, không thể thản nhiên như ngày trước. Vì che giấu tâm trạng phức tạp như vậy mà vô thức trở nên lạnh lùng.

Xoa trán, Kỳ Mộ vứt hết mấy chuyện phiền não đó ra khỏi đầu, bắt đầu tập trung vào công việc. Làm việc riêng trong giờ không phù hợp với quy tắc làm việc của cậu.

Tớ nói này bạn Kỳ Tiểu Mộ, có chắc là bạn không phải đang trốn tránh không muốn tìm ra câu trả lời như thói quen của cậu đó chứ?

Đến khi xong việc thì trong văn phòng đã chẳng còn ai nữa, Kỳ Mộ nhìn đồng hồ, a, bảy giờ rồi sao. Nhớ ra Lục Tuấn Tự đã nói sẽ đến đón, nhìn điện thoại lại chẳng có cuộc gọi nhớ nào.

Anh đi chết đi Lục Tuấn Tự! Năm lần bảy lượt lừa tôi chưa nói, còn dám cho tôi leo cây!!

Cho nên khi Kỳ Mộ xuống lầu thấy xe của Lục Tuấn Tự, dư âm lửa giận vẫn chưa nguôi, thế là, Lục Tuấn Tự lại vạ lây...

“Ai cha, anh vẫn còn nhớ tới tôi cơ đấy.”

Xù lông rồi, phải nhanh chóng vuốt ve... “Tiểu Mộ, em đừng nói oan cho anh, anh chờ em ở đây từ sớm, thấy em mãi không xuống nên biết em đang bận, nên ở đây chờ em suốt.” Lục Tuấn Tự cười làm lạnh, trong lòng lại thấy rất dễ chịu, Tiểu Mộ lạnh nhạt sáng nay thật ra là ảo giác thôi đúng không, Tiểu Mộ chịu tức giận chịu xù lông với anh này mới là thật.

Nếu Kỳ Mộ đọc được suy nghĩ của Lục Tuấn Tự nhất định sẽ mắng anh là M à, khao khát chịu ngược đãi nặng quá rồi đấy... Nhưng Kỳ Mộ đâu phải con giun trong bụng Lục Tuấn Tự, cho nên cậu chỉ nhướn mày, “Thật không?”

“Thật, thật mà, không tin em coi, máy xe nguội được một lúc rồi.” Nắm tay cậu đặt lên xe, Lục Tuấn Tự cảm thấy một tiếng đồng hồ chờ đợi quả không uổng phí.

“Hừ, anh thôi đi!” Ngạo kiều quay đầu đi biểu thị cậu đây không tin anh, nhưng bạn nhỏ Kỳ Mộ, nếu môi cậu không cong lên thì sức thuyết phục sẽ cao hơn đó!

Lục Tuấn Tự thấy được vẻ mặt này của Kỳ Mộ qua kính chiếu hậu, trong lòng cứ như bị mèo cào. So với lúc này, tâm trạng rồi bởi buổi sáng thật chẳng đáng gì.

“Tiểu Mộ, tối nay em muốn ăn gì?”

“Í da, ngài Lục, cuối cùng cũng có thời gian ăn với tôi một bữa cơm rồi à?” Kỳ Mộ châm chích.

“... Anh sai rồi, em muốn ăn gì, hôm nay anh mời em, xem như xin lỗi em, tuyệt đối đừng khách sáo.” Đương nhiên biết cậu bóng gió chuyện gì, Lục Tuấn Tự lại bắt đầu chột dạ, vội đổi đề tài.

“Bỏ đi, hay về nhà ăn đi. Anh mua thức ăn anh nấu cơm!”

“Được, không vấn đề, em chỉ cần ăn thôi.”

Kỳ Mộ nhìn anh như cười như không, không nói thêm gì nữa.

Đến siêu thị gần nhà, Lục Tuấn Tự xuống xe mua thức ăn, Kỳ Mộ định đi cùng nhưng bị ngăn lại, nói bằng lời của Lục Tuấn Tự, tự tay làm từ đầu tới cuối mới đủ thành ý.

Nhìn theo bóng Lục Tuấn Tự đi vào siêu thị rồi, Kỳ Mộ mới cúi đầu, luồn tay trái ra sau lưng, rút thứ gì đó to khoảng tầm thẻ ATM nhưng cứng hơn một chút ra.

Nhìn lướt qua, là thẻ sinh viên đa năng, đại học XX thành phố H, Đinh Hi.

Kỳ Mộ vô cảm nhét tấm thẻ về chỗ cũ.

Khi sắp đến nhà, Kỳ Mộ như lơ đãng hỏi: “Ngày hôm nay anh làm gì?”

“Ở nhà ngủ tới 5 giờ, rồi ra đón em, công ty không có việc gì nên không đi.” Sắc mặt Lục Tuấn Tự rất bình thản, không giống nói dối.

Nhưng bây giờ, Kỳ Mộ không biết có còn nên tin anh nữa không, dù sao thì, không phải hôm nay, thì là hôm qua thôi...

Kỳ Mộ còn nhớ, thời gian hai người vừa bắt đầu đi làm, xe mới đóng tiền kì đầu, Lục Tuấn Tự đã có bằng lái từ lâu, Kỳ Mộ thì lười đi thi, cho nên xe tự nhiên do Lục Tuấn Tự lái. Còn nhớ lúc đó Lục Tuấn Tự đã nói: “Em không biết lái cũng chả sao, em đi đâu cũng có anh chở mà, sau này chỗ cạnh ghế lái này là của em, em phải bảo quản cho tốt đó.”

Ban đầu cậu cứ nghĩ Lục Tuấn Tự đùa, nhưng không ngờ về sau mỗi khi có người đi nhờ xe, anh đều nghiêm túc giải thích, ghế này là của bà xã tôi, không thể cho người khác ngồi.

Dần dà, ai quen biết anh cũng tự giác để trống ghế này. Đồng nghiệp nữ của Lục Tuấn Tự còn hâm mộ, cảm thấy anh vừa lãng mạn vừa ý tứ, chung thủy lại thâm tình.

Cũng vì chính câu ấy, sau này dù Kỳ Mộ có bằng lái, điều kiện kinh tế cũng cho phép, cậu vẫn không mua xe.

... Ha ha.

Lục Tuấn Tự đậu xe vào bãi, “Tiểu Mộ, đến nhà rồi.”

Kỳ Mộ thấp giọng đáp lại, mặt kính màu trà phản chiếu khuôn mặt mơ hồ không rõ cảm xúc của cậu.

Lục Tuấn Tự nấu ăn không điều luyện như Kỳ Mộ, nhưng anh biết khẩu vị của Kỳ Mộ, bốn món, không món nào Kỳ Mộ không thích.

Ngồi trước bàn ăn nhìn Lục Tuấn Tự tháo tạp dề, nhớ đến biểu hiện gần như không khác trước của anh trước mặt mình, Kỳ Mộ không kìm được hỏi: “Lục Tuấn Tự, anh mệt không?”

Ngày ngày diễn kịch trước mặt em như vậy, có mệt không?

Lục Tuấn Tự lại hiểu sai, “Không mệt, nấu cho em ăn cả đời cũng không mệt.”

Kỳ Mộ lười giải thích, vui đầu ăn cơm.

Hương vị vẫn như xưa, trái tim lại đang chua xót vô cùng.

Chuyện đến thành phố X công tác ba tháng, đến cuối cùng cậu cũng không nói với Lục Tuấn Tự, chỉ đến chỗ chị Thịnh bày tỏ mình vô cùng vui mừng tiếp nhận phân công của tổ chức ngay trong ngày đi làm hôm sau, đến thành phố X rồi nhất định sẽ cố gắng phát triển sức ảnh hưởng của tòa báo chúng ta tại đó, đồng thời trình bày sự mong chờ và ao ước từ nhiều mặt của mình đối với thành phố X, và đủ thứ khác nữa. Chỉ thiếu nước viết một bài luận văn chứng minh cho luận điểm này.

Ngụ ý là cậu chắc chắn đi thành phố X.

Chị Thịnh phải bật cười, “Tiểu Kỳ, đừng ở đây biểu thị quyết tâm với chị nữa, chị biết khả năng của cậu, nếu đã bảo cậu đi thì sẽ không đổi người, yên tâm đi. Nhưng cũng không vội, cậu còn một tuần nữa, chuẩn bị chu đáo, bàn giao những việc cần thiết đi.”

Một tuần để chuẩn bị... Quả thật, không dài.

Lục Tuấn Tự vẫn ngỡ ngàng chẳng biết gì, còn nghĩ là vấn đề giữa mình và Kỳ Mộ đã được giải quyết rồi, yên chí rồi là lại hoạt bát như cũ, quyết định lên weibo chúc mừng một chút.

Kết quả vừa lên đã bị đủ loại tag và bình luận nhảy cho hoa mắt.

Xem qua từng cái, có stt Đinh Tây Tây cảm ơn anh, các fan còn cố ý chuyển tiếp rồi tag anh, với... Sao Đinh Tây Tây mất thẻ sinh viên mà cũng tag mình?

Đọc kĩ nội dung, thì ra là hỏi có phải thẻ sinh viên bị rơi trên xe của anh không.

Lục Tuấn Tự toát mồ hôi lạnh, nếu Kỳ Mộ phát hiện thì tiêu đời, hoảng hốt chạy ra xe, quả nhiên, tấm thẻ nằm yên trong khe hở ghế phụ, tình hình này xem ra vẫn chưa bị phát hiện, may quá...

Không dám giữ lâu, vội hỏi địa chỉ gửi trả, giữ thứ này lại chỉ gây họa.

Ồ, sao có cả người tỏ tình với mình nữa! Xem đến chỗ tag Lục Tuấn Tự lại giật thót, người tỏ tình anh có quen, là CV chỉ mới hợp tác vài lần, tên Từ Nam Chí Bắc. Hai người không hẳn là thâm giao, thi thoảng rảnh rồi tán gẫu vài câu, nhưng cũng chỉ thế thôi. Hơn nữa... Trong giới vị CV này nổi tiếng lãnh đạm. Chuyện... chuyện này quá đột ngột! Ngẫm nghĩ chốc lát, Lục Tuấn Tự đăng một stt. “Tự Quân: Tôi có bà xã rồi, tôi rất yêu cậu ấy. @Đinh Tây Tây @CV-Từ Nam Chí Bắc”. Đinh Tây Tây thông minh lại tinh ý, hôm đó anh từ chối rất rõ ràng, thêm stt hôm nay, ắt hẳn cậu ta sẽ hiểu ý anh.

Còn Từ Nam Chí Bắc... Chắc là đùa thôi!

Lục Tuấn Tự lên QQ, thứ đầu tiên anh thấy là tin nhắn của Từ Nam Chí Bắc.

Từ Nam Chí Bắc: Xin lỗi, chắc đã gây phiền phức cho cậu rồi.

Tự Quân: ... Cho nên tỏ tình chỉ là giả đúng không giả đúng không giả đúng không?

Từ Nam Chí Bắc: Ừm... Chỉ là cá cược thôi, không tìm được ai thích hợp nên tìm cậu, xin lỗi.

Tự Quân: Tôi nói mà, không phải thật là được rồi. Không sao không sao ha.

Từ Nam Chí Bắc: ... Thật ra, còn có vài lý do cá nhân của tôi, nhưng không tiện nói. Nói tóm lại, gây phiền phức cho cậu rồi, rất xin lỗi. Đừng xem là thật.

Lục Tuấn Tự thở phào, quả nhiên là hiểu lầm. Từ Nam Chí Bắc tính vốn lạnh lùng, thích mình mới là lạ.

Tự Quân: Không sao không cần để trong lòng

Từ Nam Chí Bắc: Mà cậu kìa, trên weibo khoe hạnh phúc ***g lộ. Nên chuyện với Đinh Tây Tây rồi à?

Tự Quân: Câu đó không phải nói với Đinh Tây Tây... Cái đó là bày tỏ với bà xã tôi...

Từ Nam Chí Bắc: À, xem weibo của cậu tôi còn tưởng người cậu thích là Đinh Tây Tây. Coi chừng bà xã cậu ghen đấy.

Tự Quân: ... o()o

Có vẻ như Từ Nam Chí Bắc nhận ra anh không muốn nói nhiều nên không trả lời nữa.

Tâm trạng của Lục Tuấn Tự lại chìm xuống. Anh xem lại weibo của mình mới nhận ra, nếu để Kỳ Mộ biết những gì anh đã nói thì chết trăm ngàn lần cũng không đủ, cảm giác áy náy dày đặc bao vây anh, chỉ hận không thể tự tát mình mấy bạt tai.

Bên này anh đang tự trách, bên kia fan đã kinh hãi tập thể! Khoan chưa nói tới từ “cậu ấy” không chút giấu diếm kia, công khai giới tính người yêu, lại tag người đó, gian tình ***g lộ!! Trong mắt bọn họ, đương nhiên, người trước là bày tỏ, với người sau là uyển chuyển từ chối!

Thế là fan cp lại nhộn nhạo.

Khi các fan đang cuồng nhiệt thảo luận stt này, có một người hơi buồn lòng, đừng hiểu lầm, người đó đương nhiên không phải Kỳ Mộ của chúng ta. Đinh Tây Tây nhìn dòng stt trên màn hình, nhớ đến lần ở trạm xe lửa, Lục Tuấn Tự đã khéo léo từ chối mình. Nhìn lại những bình luận của fan, chợt thấy thật mỉa mai.

Cũng may, mình chỉ mới có cảm tình chứ còn chưa đến mức không thể không có người đó.

Có điều... Nếu đã không có được người thật, thì chọc ghẹo trên weibo một chút chắc không quá đâu nhỉ!

“XD, tỏ tình trắng trợn như vậy... Đúng là đại trượng phu?” Bình luận rồi chuyển tiếp.

Lời đáp của cậu ta càng khiến các fan nhận định là ngầm thừa nhận và then thừng, thế là bình luận càng high. Lục Tuấn Tự nhìn số bình luận đã lệch sang tận thế giới khác, tâm trạng lại càng phức tạp. Một mặt cảm thấy nếu Kỳ Mộ có chơi weibo, vậy anh có thể quang minh chính đại tag cậu vào bày tỏ, nhưng mặt khác, nếu Kỳ Mộ thấy được nội dung trên weibo của anh, hậu quả thật không dám tưởng tượng, cũng không thể gánh vác được hậu quả đó.

Đúng là... Khó cả đôi đường. Rốt cuộc anh đã thấm thía câu “tự tạo nghiệt sống không yên” rồi. Sau này, nhất định phải thật tốt thật tốt với Kỳ Mộ, bồi thường lại cho cậu! Nghĩ vậy, trong lòng Lục Tuấn Tự cũng được an ủi phần nào.

Nhưng trong lúc ấy, bạn nhỏ Kỳ Mộ của chúng ta, đang lạnh lùng vô cảm mà nhìn, lẽ ra định bật chế độ cao quý lãnh diễm không thèm để ý, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cậu để lại bình luận dưới stt của Lục Tuấn Tự, “Bà xã anh sắp không cần anh nữa rồi rất cảm ơn!”

Câu này lập tức khiến fan cp bất mãn, người ta khoe hạnh phúc lồ lộ như vậy, sao người dám anti lộ liễu thế hả! Có người trả lời cậu, “Phán đoán thèm khát ghen tị hận, giám định hoàn tất.”

... Được rồi, cô nương à, không thể không nói, cô đoán trúng rồi.

Thậm chí còn có người đặc biệt quẹo vào weibo của Kỳ Mộ, xem xem rồi có vẻ không biết nói gì, liền bình luận stt đầu tiên của cậu, “Thứ người như cậu, chẳng trách sao người yêu chán ghét, sớm muộn gì anh ta cũng bỏ cậu thôi!”

Tuy không muốn cãi nhau với đám trẻ con vì vấn đề vô vị này, nhưng câu ấy thật sự đã đâm thẳng vào tim Kỳ Mộ, lòng đau đến run rẩy.

Huê huê có ngoại truyện về CV Từ Nam Chí Bắc này đó mấy bạn. Cũng cứng lắm, hình tượng chắc chắn sẽ khác những gì các bạn đã dự đoán. Mà tên người ta ngược vậy thiệt đó, không hiểu sao

Chương mới sẽ được đặt sẵn để nhảy lên vào 8 giờ tối mỗi ngày, nếu đến chương nào ngắn quá thì ngày hôm đó sẽ post hai chương, 8 giờ sáng và 8 giờ tối.

Nói chung là 8 giờ tối nào cũng sẽ có chương mới, 8 giờ sáng lâu lâu có một chương. Đặt giờ trước nên đến 8:05 mà chưa có thì nghĩa là đến lần 8h tiếp theo mới có chương mới nha.

À Mị cập nhật mục lục hơi chậm chờn, vì truyện đặt sẵn tới giờ nó tự nhảy lên nên hay quên cái mục lục, bởi vậy đừng canh chương bằng mục lục ghen.

5. Chương 5

Quá khứ càng đẹp, thì càng khiến hiện tại thêm hoang liêu.

trans: Yu Yin

Sáng hôm sau khi Lục Tuấn Tự dậy thì phát hiện ra Kỳ Mộ đang nghịch máy giặt, anh còn chưa kịp lên tiếng Kỳ Mộ đã hỏi trước: “Cái nút này là gì?”

Lục Tuấn Tự liếc nhìn, trả lời, Kỳ Mộ gạt đầu, không nói thêm gì, bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Lục Tuấn Tự ôm choàng lấy cậu từ sau lưng, nhắm mắt lơ đãng chờ cậu tỉnh ngủ.

Kỳ Mộ thò bàn tay vừa xối nước lạnh vào cổ anh không chút do dự, “Thức rồi thì dậy mau lên.” Rồi đẩy anh ra bước đi.

Lục Tuấn Tự giật nảy, ảm ức buông Kỳ Mộ ra, bắt đầu rề rà rửa mặt.

Bữa sáng là sữa đậu nành bánh quẩy đơn giản, khi anh chuẩn bị xong xuôi thì Kỳ Mộ đã thay đồ chuẩn bị đi rồi.

Lục Tuấn Tự nhìn đồng hồ, chưa đến 7 giờ, “Tiểu Mộ, chờ anh một chút, anh chở em đi.”

“Không cần, em đi xe bus được rồi.”

“Bây giờ còn sớm mà, anh đưa em đi rồi qua công ty cũng không trễ giờ.” Lục Tuấn Tự kiên trì nói, “Hơn nữa anh cũng không muốn em chen chúc với người khác trên xe bus, hay em cũng mua xe đi?”

Lục Tuấn Tự chỉ thuận miệng nói thế thôi, trước đây anh nhắc chuyện mua xe rất nhiều lần, nhưng Kỳ Mộ từ chối. Nói cậu không cần dùng, ra ngoài có Lục Tuấn Tự đón đưa, có việc gấp thì gọi taxi cũng được rồi, dù sao thì công việc của cậu cũng không như Lục Tuấn Tự, không yêu cầu quá cao về hình thức bên ngoài.

Không ngờ, lần này Kỳ Mộ lại im lặng một cách lạ thường, từ biểu cảm của cậu có thể nhận ra, cậu đang nghiêm túc suy nghĩ về ý kiến của Lục Tuấn Tự.

= =!!! Cảm xúc của Lục Tuấn Tự hơi khó tả, đương nhiên không phải anh không vui vì Kỳ Mộ mua xe, chỉ là... Người vẫn luôn cần mình, đột nhiên muốn tự lực cánh sinh. Cảm giác... vô cùng khó nói, nhưng tóm gọn là không tốt đẹp gì.

Suy nghĩ một lúc, Kỳ Mộ nói: “Từ từ tính tiếp. Không gấp.” Còn phải đến thành phố X ba tháng, có mua cũng phải chờ về rồi mua.

Huống chi có về hay không, còn chưa biết được.

Bàn giao công việc xong, Kỳ Mộ rảnh tay, triệt để thành kẻ ăn không ngồi rồi, thế là quang minh chính đại làm việc riêng trong văn phòng.

Tự cảnh cáo bản thân mấy lần, vẫn không nhịn được, lên weibo. Người theo dõi tăng lên thành ba, trong đó có cô gái đã đặc biệt chạy đến chê bai cậu.

Kỳ Mộ bật cười, tiện tay bấm theo dõi cô nàng.

Thế là số người theo dõi thì số 1 cô đơn biến thành 2.

Thiệt nhí[1]!

Lục Tuấn Tự không post stt mới nữa, tin gần nhất là câu bày tỏ kia, cứ thấy là Kỳ Mộ lại tức, không nhịn được lại bình luận “Tên cặn bã anh đi chết đi!”

Nhìn mấy trăm bình luận bên dưới, Kỳ Mộ cũng chẳng kỳ vọng Lục Tuấn Tự thấy được, chỉ thuần túy là phát tiết.

Rồi cậu đăng một stt, “Sắp đến thành phố X ba tháng, cố đô thật đẹp, chờ mong!”

Dạo quanh trang chủ weibo một lúc, Kỳ Mộ vừa “đặc biệt vô tình” nhấp vào weibo của Lục Tuấn Tự, rồi lại “đặc biệt vô tình” tìm thuận theo đó đến weibo của Đinh Tây Tây.

... Xem xong, Kỳ Mộ cảm thấy, có lẽ mình nên nói lời cảm tạ sâu sắc với đám người nuôi thói quen có chuyện to chuyện bé gì cũng đăng weibo này, còn chẳng cần điều tra, chỉ cần xem weibo mà cái gì cũng biết.

Đinh Hi, Đinh Tây Tây[2]. Vốn đã tám chín phần mười, xem weibo của Đinh Tây Tây rồi thì ngàn phần khẳng định.

Lục Tuấn Tự, mẹ nó anh giỏi lắm!

Cảm giác trống trải dâng lên trong lòng, từng chút từng chút một, Lục Tuấn Tự chuyển tất cả những thứ đã từng cho mình cậu qua tay người khác. Kỳ Mộ không biết thế này có phải phản bội không, Lục Tuấn Tự chưa từng biểu hiện rõ ràng. Nếu không có gì thúc đẩy, sợ là đến bây giờ anh vẫn chưa biết gì.

Cứ nghĩ cả đời này cậu sẽ ở bên Lục Tuấn Tự như thế, chỉ có điều...

Lòng người trước nay luôn không kháng cự được sự thay đổi, không phải sao?

Kỳ Mộ xuất thần nhìn ra cửa sổ. Hồi tưởng lại rất lâu trước đây, khi hai người vừa tỏ rõ lòng mình với nhau, nói ra gì, mẹ nó phải tính là cậu tỏ tình trước! Nhớ tới thôi cũng nóng đỏ cả mặt!

Khi đó hai người vừa vào lớp 11.

Đến tận bây giờ Kỳ Mộ vẫn nhớ như in buổi chiều tà phủ khắp bầu trời hôm ấy, con đường về nhà đã bước qua vô số lần, nhưng bầu không khí ngày hôm ấy lại không hài hòa như thường ngày.

Vì Lục Tuấn Tự tốt tình, được rồi, là Lục Tuấn Tự luôn tốt tính với Kỳ Mộ, nổi giận. Bắt đầu từ buổi trưa, đến tận giờ về Kỳ Mộ vẫn chưa tìm được nguyên nhân.

Hai người đi một trước một sau, khoảng cách không xa, nhưng chẳng ai nói chuyện với ai.

Đi một lúc thì Kỳ Mộ không chịu nổi nữa, cậu hét lên với bóng lưng phía trước: “Lục Tuấn Tự, rốt cuộc cậu bị gì vậy hả!? Đàn ông con trai mà như con gái vậy, còn giận lấy nữa, cậu rồi hơi hả!”

Lục Tuấn Tự đứng khựng lại, ngoái đầu nhìn Kỳ Mộ, bằng ánh mắt đáng sợ mà Kỳ Mộ chưa từng thấy.

Kỳ Mộ luôn được Lục Tuấn Tự đối xử dịu dàng bị trạng thái của anh lúc này làm hoảng hốt, bất giác lui lại một bước, vừa định lên tiếng thì Lục Tuấn Tự đã sải chân bước nhanh lại, túm lấy vạt áo cậu lôi vào một hẻm vắng bên đường.

“Lục Tuấn Tự cậu định làm gì hả! Mẹ nó cậu buông ra mau! Khốn kiếp!” Kỳ Mộ vùng vẫy, nhưng khác biệt hình thể làm cậu chỉ có thể bị giữ chặt hơn, đành phải dùng ánh mắt và ngôn ngữ để biểu đạt sự phẫn nộ của bản thân.

“Sợ à?” Lục Tuấn Tự nhìn từ cao xuống, giọng nói châm chọc hiếm thấy.

“Sợ con khỉ! Cậu bỏ tôi ra trước đã được không, tội mình từ từ nói chuyện! Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?”

“Tôi định làm gì? Phải hỏi cậu muốn làm gì mới đúng!” Lục Tuấn Tự giận đến bật cười, “Thời gian này cậu tránh mặt tôi rõ ràng như vậy, cậu định làm gì? Cậu hẹn hò với cô gái theo đuổi tôi, cậu định làm gì? Cậu hẹn hò mà mẹ nó còn giấu tôi, Kỳ Mộ, mẹ nó rốt cuộc cậu định làm gì?”

Nghe anh nói vậy, Kỳ Mộ chột dạ thấy rõ, mắt láo liên, Lục Tuấn Tự véo cằm cậu, buột cậu nhìn thẳng vào mình, “Nói đi, cậu nghĩ gì hả? Tôi có điểm gì có lỗi với cậu? Mà cậu lại không ưa tôi đến vậy?”

“Tôi, tôi không...” Kỳ Mộ mím môi, mắt liếc sang hai bên, cảm xúc trong đôi mắt to rất khó tả.

Lục Tuấn Tự mặc kệ, lại nói tiếp: “Hay là, cậu sợ tôi giành cô nàng đó với cậu? Kỳ Mộ, tôi có bao giờ tranh giành thứ cậu thích chưa? Lần nào mà tôi không chiều ý để cậu chọn để cậu lựa? Bây giờ vì một đứa con gái mà cậu tạo khoảng cách với tôi?”

Kỳ Mộ cũng bị lời anh nói kích thích, đột nhiên vùng nắm tay đánh lên mặt anh, “Mẹ nó Lục Tuấn Tự cậu đi chết đi, tại sao tôi giữ khoảng cách với cậu? Cậu muốn biết có đúng không?”

Lục Tuấn Tự bị đánh bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng lại thì cậu đã giáng thêm một nắm đấm nữa, “Mẹ nó cậu đây mộng xuân không thấy con gái, thấy cậu, cậu bảo tôi làm sao nhìn mặt cậu đây?”

“Gặp cậu rồi mẹ nó cứ muốn hôn cậu, không tránh thì chờ khi nào cậu bị tôi làm bậy rồi tránh tôi sao?” Lại đánh, nhắm thẳng mặt Lục Tuấn Tự không hề nể tình.

“Tôi thấy cậu đi chung với đứa con gái tôi khó chịu, chứ không thì cô nàng đó, không vóc dáng không nhan sắc cậu đây thích cái quái gì được, cậu thích thì trả cho cậu đó, đây chả cần!” Kỳ Mộ trực tiếp dùng cả tay lẫn chân, vừa đánh vừa mắng, “Bây giờ biết tôi muốn gì rồi chưa? Sợ rồi chưa? Mẹ nó sau này tránh xa tôi ra một chút có nghe chưa, xem như không ai biết ai!”

Tay nắm hừng hực, nhưng trong lòng Kỳ Mộ lại đau không chịu nổi, tâm sự chôn vùi nơi sâu nhất bị tiết lộ bằng cách này, vừa xấu hổ vừa khó chịu, bây giờ hay rồi, xong thật rồi, cậu thậm chí còn thấy cả khung cảnh mình và Lục Tuấn Tự như hai kẻ xa lạ sau này.

Cả khả năng làm bạn cũng không có. Lòng đau như xé, ngoài mặt lại chẳng lộ chút gì, biểu cảm lạnh nhạt, chưa hả giận nên đá thêm cái nữa rồi đi.

Một giây sau đã bị ôm choàng vào lòng.

“Lục Tuấn Tự, cậu làm gì vậy hả! Buông ra ừm... Ừm...” Môi bị chặn kín, mùi hương của người đó tràn vào mũi. Kỳ Mộ giật mình trợn tròn mắt, đây không phải ảo giác chứ!?

Răng bị tách ra, đầu lưỡi ấm nóng luồn vào, qua lại trong miệng, môi bị mút đến tê dại.

Khuôn mặt Lục Tuấn Tự phóng to trong mắt Kỳ Mộ, một cách thần kì, não cậu không ngừng hoạt động, chỉ lặp đi lặp lại một câu: Nụ hôn đầu đã là hôn lưỡi rồi, quá sức bùng nổ!

Nhận ra Kỳ Mộ thất thần, Lục Tuấn Tự bắt đắc dĩ buông ra, hươ hươ tay trước mặt Kỳ Mộ, “Hoàn hồn!” Rồi cười hì hì nói: “Muốn làm vậy lâu rồi, Tiểu Mộ, sao em không nói với anh sớm?”

Đề người ta xong thì giờ thôi, xem kìa, xưng hô thân mật nhỉ, mới vừa rồi tên nào gần mặt gọi cả tên cả họ người ta hả?

Mặt Lục Tuấn Tự bị đánh cho bầm tím, nhưng biểu cảm lại hạnh phúc tốt độ, anh ôm chặt Kỳ Mộ không chịu buông, “Lúc biết em hẹn hò với cô ta anh khó chịu muốn chết. Vốn không định nói với em, sợ làm em sợ, cứ nghĩ chờ chúng ta lớn hơn chút nữa, có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân rồi nói, nhưng em lại dám đi hẹn hò!” Sớm biết Tiểu Mộ cũng có cùng suy nghĩ với mình thì đã nói từ lâu rồi! Lục Tuấn Tự hối hận khôn tả... Nhưng, Tiểu Mộ tò tình trước... Lờn rồi!

Kỳ Mộ sững sờ hiếm thấy, ngơ ngác nhìn Lục Tuấn Tự, đáng vẻ ngờ nghệch làm Lục Tuấn Tự lại không nhận được hôn mạnh lên môi cậu một cái.

Kỳ Mộ còn chưa phản ứng lại được, một giây trước còn nghĩ hai người sắp từ mặt nhau, giây sau đã thành tình yêu hai phía... rồi? Thì ra không phải mình yêu đơn phương!?

“Mẹ anh Lục Tuấn Tự, sao anh không nói sớm!” Kỳ Mộ tức tối đá Lục Tuấn Tự một cái.

“Phải phải phải, anh sai rồi. Bây giờ anh nói cũng không muộn đúng không?” Trái tim căng ngộp, thỏa mãn bội phần, tâm trạng cũng vui vẻ lên, sao cơ, cái người như ăn phải thuốc nổ vừa rồi đâu ấy hả? Đâu có liên quan gì đến Lục Tuấn Tự nhà chúng ta đâu?

Được dỗ dành dịu dàng, nỗi ảm ức kéo dài suốt cả ngày của Kỳ Mộ lập tức bạo phát, “Vừa rồi anh còn giận dữ không thèm để ý đến tôi!”

“Lỗi của anh, lỗi của anh hết! Anh thiếu suy nghĩ quá, Tiểu Mộ ngoan, đừng giận.”

“Hừ! Anh vẫn chưa nói!”

“Nói gì?”

“ = = Không nói thì thôi!”

“Anh nói anh nói, Tiểu Mộ, anh thích em. Tiểu Mộ, anh thích em nhất. Tiểu Mộ, anh thích em lâu lắm rồi.”

“Đi chết đi nói nhiều lần quá vậy, buồn nôn quá...”

“Có buồn nôn em cũng thích nghe mà, hì hì.”

“Anh đi chết đi, ai nói tôi thích.”

“Em không thích hở, vậy sau này anh không nói nữa đâu.”

“... Lục Tuấn Tự anh chết đi!!!!”

Dưới ánh chiều, bóng người sánh vai đi xa dần chiếu ra thật dài... Thật dài... (= = Tác giả bà đừng có xài mấy câu kết thúc vạm vỡ của học sinh tiểu học này để chèn cho đủ số chữ chứ!)

Nhận ra rồi đúng không, Kỳ Mộ được Lục Tuấn Tự cưng chiều mà lớn, một chút ảm ức cũng không chịu được. Nhưng cũng hết cách, ai bảo người ta vui lòng tình nguyện chiều cho cậu vô pháp vô thiên chứ. Hơn nữa bạn nhỏ Kỳ Mộ của chúng ta, hơi chút là chê bai Lục Tuấn Tự quá sến súa, nhưng nhìn khóe môi vẫn cong lên của cậu kìa... Lừa quỷ à!

Khi đó, rõ ràng mọi thứ đã tốt đẹp đến thế.

Kỳ Mộ chống đầu, kéo mình ra khỏi hồi ức. Quá khứ càng đẹp, thì càng khiến hiện tại thêm hoang liêu.

Con người không nên chìm đắm vào quá khứ, hướng tới tương lai mới là chân lý.

Nhưng, nếu con đường phía trước không còn anh, thì em còn tiếp tục đi để làm gì?

Quẹt mu bàn tay lên mắt, có thứ gì trong suốt chợt ánh lên rồi biến mất.

[1] Dở hơi.

[2] Hi và Tây đồng âm.

Mấy cái ngoặc bình luận trong truyện là của tác giả hết đó ghen, thi thoảng bỏ dùng (...) để thể hiện sự bất lực của bà nữa =.=

6. Chương 6

Kỳ Mộ nói, cũng đâu thể dựa vào anh cả đời.

trans: Yu Yin

Dù sao đến tòa soạn cũng không có việc gì làm, Kỳ Mộ quyết định trốn ở nhà lên mạng.

Bất ngờ là Lục Tuấn Tự cũng không đi làm.

“Sao anh không đi làm?” Kỳ Mộ nhìn cái người đang bận rộn dọn dẹp nhà cửa, hỏi.

“À, chuyện trong công ty đâu ra đó cả rồi, không có gì quan trọng nên ở nhà với em.”

À, nhớ ra rồi, bây giờ Lục Tuấn Tự cũng là giám đốc một bộ phận rồi. Chắc chắn, người có quyền có khác. Kỳ Mộ bĩu môi không nói gì, vui mình trên sofa chơi game.

Lục Tuấn Tự dọn dẹp xong, đi tới ngồi cạnh Kỳ Mộ, nhìn màn hình, bất lực nói: “Tiểu Mộ, sao em vẫn chơi mấy trò trẻ con này vậy?”

“Thật ngại quá, IQ tàn tật, không chơi được mấy trò cần nhiều kỹ năng.” Sắc mặt Kỳ Mộ còn chẳng thay đổi, hoàn toàn chăm chú vào màn hình.

... Lục Tuấn Tự ghen hờn. Đành phải ngồi bên cạnh nhìn Kỳ Mộ chơi trò chơi. Cây cỏ và thầy ma chạy đầy màn hình làm anh đau cả mắt. Xem được một lúc rồi mà Kỳ Mộ vẫn chỉ quan tâm tới màn hình, không đếm xỉa gì tới anh. Lục Tuấn Tự bị ngớ lơ vô cùng không vui. Anh nhìn nhìn bầu trời nắng đẹp ngoài cửa sổ, hôm nay anh rồi nguyên ngày... Không lẽ phải ở nhà xem Kỳ Mộ nhìn màn hình máy tính cả ngày à!?

Lãng phí sinh mệnh quá vậy!

“Tiểu Mộ...” Lục Tuấn Tự ai oán.

“Hửm?” Qua một màn, Kỳ Mộ vươn vai xoay tay, nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Tuấn Tự bóp bóp vai cho cậu, “Hôm nay anh rảnh, em cũng rảnh...”

“Rồi sao?” Bàn tay to xoa bóp trên vai cổ đang đau, cường độ vừa đủ khiến Kỳ Mộ thoải mái híp mắt, như con mèo được vuốt ve.

“Nhà hết nhiều thứ rồi, mình đi siêu thị đi?” Tay kia của Lục Tuấn Tự đỡ lấy laptop đặt lên bàn, rồi choàng qua eo Kỳ Mộ, kéo cả người cậu vào trong lòng mình. Cuối cùng cũng chuyển được sự chú ý của cậu ra khỏi màn hình rồi.

Kỳ Mộ chỉ hừ một tiếng liếc một cái chứ không nói gì về động tác của anh.

“Đi nhé đi nhé, hiếm khi hai chúng ta cùng có thời gian mà, nhé?” Âm cuối hơi lên cao, gợi cảm khó tả. Lục Tuấn Tự luôn là một người hiểu cách lợi dụng sức hấp dẫn của bản thân.

Kỳ Mộ mở mắt, Lục Tuấn Tự đang cúi đầu nhìn cậu chăm chú, tình ý trong đôi mắt đen không thể là giả. Lục Tuấn Tự còn yêu cậu, vẫn như rất nhiều năm qua, cậu biết rõ điều này, nhưng cũng hiểu rõ, tình yêu đó không còn thuần khiết như ngày xưa nữa rồi.

Còn cậu, cậu không định tiếp tục nhận lấy tình yêu này. Kỳ Mộ đưa tay, vuốt xuôi theo hai má Lục Tuấn Tự, dừng lại trên hàu kết.

Thấy cậu nhắm mắt, Lục Tuấn Tự cúi người hôn.

Giữa quán quýt hòa quyện, dịu dàng mà đậm sâu. Kỳ Mộ chợt thấy chua xót, thói quen này vẫn được giữ sao?

Kỳ Mộ còn nhớ, thời đi học, cậu rất thích tựa nhẹ vào người Lục Tuấn Tự đọc sách thể này, khi nào mệt thì ngủ một lát.

Lục Tuấn Tự cũng thành thói quen từ đó, mỗi lần thấy cậu ngủ dậy đều sẽ hôn. Vì... như lời anh nói, Kỳ Mộ vừa tỉnh ngủ mơ mơ màng màng mềm mềm mịn mịn, vừa ngoan vừa nghe lời, cảm giác đặc biệt đáng yêu.

Mắt nóng lên, Kỳ Mộ gần như rơi nước mắt. Cậu đẩy Lục Tuấn Tự ra, quay đầu đi, “Muốn đi thì thay đồ nhanh lên!”

Lục Tuấn Tự nhận ra cậu khác thường, ôm lấy mặt cậu, sợ đôi mắt đỏ bừng làm giật mình, “Tiểu Mộ, em sao vậy, sao lại khóc? Chuyện gì vậy?”

Kỳ Mộ gỡ tay anh ra, giọng đã khàn đi, “Em không sao. Anh muốn ra ngoài mà, đi thôi.”

“Mới vừa rồi còn bình thường mà?” Lục Tuấn Tự đau lòng hôn nhẹ lên mi mắt Kỳ Mộ, “Ngoan, đừng khóc, ảm ức chuyện gì nào?”

“Không sao, muốn đi thì đi nhanh lên. Lẽ mề nữa thì em không đi đâu.” Anh làm thế chỉ càng khiến Kỳ Mộ thêm đau lòng, nghĩ đến quyết định của mình và tương lai mỗi lúc một mù mịt của hai người, đáy lòng khó chịu, đẩy anh ra bước đi.

Tiểu Mộ có tâm sự, nhưng lại không muốn nói với mình... Sự thật này khiến Lục Tuấn Tự hơi khó chịu, anh đi theo, “Tiểu Mộ, trước đây em có gì không vui cũng nói với anh.”

Kỳ Mộ dừng chân, quay đầu nghiêm túc nhìn anh, “Là lúc anh không giấu diếm em chuyện gì ấy à?”

Lục Tuấn Tự sững người.

Kỳ Mộ không muốn nói nhiều với anh, bước nhanh xuống tầng để xe.

Như thường lệ sẽ do Lục Tuấn Tự lái, nhưng lần này Kỳ Mộ nhất định không chịu ngồi ghế bên cạnh, cậu mở cửa ghế sau ngồi vào, nhặt giọng nói: “Phía sau rộng rãi, ngồi thoải mái hơn.” Thậm chí cả một cái có cũng lười bịa, qua loa không chút che giấu. Cậu ngẫm nghĩ, thêm một câu: “Trên đường về để em lái thử, lâu quá không lái xe, gần quên mất rồi, phí công lấy bằng.”

Trước đây có Lục Tuấn Tự đón đưa, cậu chưa từng nghĩ đến điều này. Nhưng, ý lại quá mức không phải chuyện tốt đẹp gì, đặc biệt là ý lại hoàn toàn vào một người, một khi có sự cố, hậu quả sẽ là hủy diệt.

Thời đại học thầy dạy lịch sử cận đại dùng câu này để giải thích một giai đoạn lịch sử của Trung Quốc cận đại, Kỳ Mộ thì vẫn nghĩ, đối với tình cảm, câu này cũng rất thích hợp.

Cậu dựa dẫm toàn bộ vào Lục Tuấn Tự, nếu có một ngày Lục Tuấn Tự quay lưng lại, Kỳ Mộ không dám tưởng tượng mình sẽ suy bại đến mức độ nào.

Kể có thể cho một người tự do hoàn toàn, chỉ có bản thân người ấy.

Được Lục Tuấn Tự yêu chiều quá lâu khiến cậu quên mất đạo lý này. Lúc nhớ ra cũng chưa phải muộn lắm.

Kỳ Mộ dùng tay che mắt, thả lỏng cả người dựa vào ghế, cảm xúc hỗn loạn trong lòng dần lắng lại.

Lục Tuấn Tự nhìn Kỳ Mộ qua kính chiếu hậu, đường nhìn bị bàn tay đập trên mặt cản mất, anh không thấy được biểu cảm của Kỳ Mộ, cho nên cũng không thể đoán được cảm xúc của cậu.

Suốt quãng đường lặng ngắt, chuyện chưa từng có trong quá khứ của hai người.

Lục Tuấn Tự hoảng sợ, Kỳ Mộ như đã tách anh ra khỏi thế giới của cậu. Anh không thấy được gì, cũng không chạm đến được, bị đẩy ra thật xa. Sự trầm lặng đang lan tràn trong xe càng khiến anh hoảng loạn, cấp thiết muốn nói gì đó, môi mấp máy mãi vẫn chẳng nói được nên lời. Anh không biết mình bị làm sao, hay là giữa hai người bị làm sao nữa.

Nhưng anh biết, tâm trạng của anh, gọi là bất an.

Lục Tuấn Tự không đến siêu thị cỡ vừa hai người thường đi, chạy thêm mười lăm phút chờ Kỳ Mộ đến một siêu thị hợp tác cỡ lớn. Trong đó bán nhiều đồ hơn, trong suy nghĩ riêng, Lục Tuấn Tự cũng mong, đổi sang một môi trường khác, có lẽ sẽ khiến Kỳ Mộ thấy tốt hơn.

Cùng đi siêu thị mua sắm với người yêu vốn là một chuyện vô cùng tốt đẹp hạnh phúc lãng mạn, hai người nắm tay sắm sửa đồ đạc cho ngôi nhà, cũng là chút thú vui của củ gạo dầu muối.

Nhưng, tổ hợp Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ lại hơi kì quái. Vốn dĩ hai người đàn ông cùng đi siêu thị chẳng có gì lạ, nhưng, một người lạnh lùng xa cách, một căng thẳng hồi hộp, trông biểu hiện chẳng giống đi siêu thị chút nào, lại thêm bầu không khí kì dị giữa hai người.

Không muốn khiến người ta chú ý cũng khó!

Nói trắng ra là khí chất đồng tính nam từ hai người quá mạnh.

Kỳ Mộ không chịu nổi ánh mắt quỷ dị người khác vẫn dùng để liếc nhìn mình nữa, không nhận được nói với Lục Tuấn Tự: “Mua xong chưa, xong rồi thì về sớm thôi.”

Lục Tuấn Tự thì không chú ý những người đó, anh chỉ nghĩ Kỳ Mộ không muốn đi với mình, tim lạnh đi, anh cố trấn an miễn cưỡng cười nói: “Tiểu Mộ, nếu em mệt thì mình về thôi.”

Thấy anh như thế, Kỳ Mộ hơi bức bối, rõ ràng là anh làm sai, bây giờ tử thân cho ai xem? Nhưng nghĩ lại, ngày mốt mình đi thành phố X rồi, không ở chung với Lục Tuấn Tự bao lâu nữa, vẫn nên... tốt với anh chút đi. Nghĩ vậy, sắc mặt Kỳ Mộ dịu xuống, “Không có, vì người khác cứ nhìn nên em không thích.” Nói rồi nhìn xe hàng Lục Tuấn Tự đang đẩy, nói: “Mình sắp hết đồ gia vị rồi, đi mua thêm đi.”

Biết không phải Kỳ Mộ ghét mình, chỉ số tâm trạng của Lục Tuấn Tự tăng vùn vút, anh gật đầu, “Ừm, bột giặt cũng gần hết rồi, mua luôn đi. Đúng rồi, ở đây nhiều đồ ăn vặt lắm, Tiểu Mộ em thích ăn lắm mà, mua một ít về để dành đi.”

Mắt Kỳ Mộ lấp lóe, rốt cuộc vẫn không đành lòng từ chối, để Lục Tuấn Tự kéo mình đi mua đồ.

Cuối cùng, mua nhiều đến mức hai người không xách nổi. Lục Tuấn Tự hết cách, đành phải mượn xe đẩy của siêu thị đẩy đồ đến bãi đỗ xe, rồi cho hết vào cốp sau.

Khi về Lục Tuấn Tự chủ động đưa chìa khóa cho Kỳ Mộ, anh thì ngồi ghé bên cạnh nhìn.

Lâu ngày không lái xe, vẫn không thuần tay, trên đường có vài sự cố nhỏ, nhưng không nguy hiểm gì, cuối cùng đã an toàn lái xe về đến nhà.

Tim Lục Tuấn Tự giờ đã về lại ***g ngực, vừa xuống xe vừa nói: “Tiểu Mộ, kỹ thuật của em nguy hiểm quá, sau này cứ để anh lái vậy.”

Tắt máy, đóng cửa, Kỳ Mộ thờ ơ nói câu gì đó, rất nhỏ, cũng rất mơ hồ, nhưng Lục Tuấn Tự lại nghe rõ từng chữ, như một chậu nước đá xối xuống, làm anh lạnh buốt từ đỉnh đầu xuống tận bàn chân.

Kỳ Mộ nói, cũng đâu thể dựa vào anh cả đời.

Lục Tuấn Tự nhắm nhắm mắt, ép mình buông lỏng đôi bàn tay siết chặt từ sau câu nói của cậu, thả lỏng cơ thể, cố gắng bình tĩnh lại, lên tiếng “Đến đây.”

Anh xách đồ còn lại bước nhanh theo Kỳ Mộ.

Về nhà rồi Kỳ Mộ đi tắm rửa trước. Lục Tuấn Tự cất đồ đạc rồi lặng thinh ngồi trên sofa, ánh mắt tối mờ.

“Lục Tuấn Tự...” Kỳ Mộ gọi anh từ trong phòng tắm, “Lấy giúp em khăn tắm!”

Đôi môi cương cứng dịu xuống sau tiếng gọi của Kỳ Mộ, anh đứng lên ra ban công lấy khăn lông cho Kỳ Mộ. Kỳ Mộ từng vô tình nói thích khăn lông, khăn tắm có mùi nắng, thế là những lúc không dùng Lục Tuấn Tự lại mang khăn ra ban công phơi nắng.

Phòng tắm mờ hơi nước, Kỳ Mộ đang xoay lưng về phía anh cúi người rửa mặt, hơi vẫn chưa khô trên cơ thể trần trụi, cặp mông đang khê cong không chút phòng bị với Lục Tuấn Tự, ánh đèn vàng mờ trong phòng tắm phủ lên đường cong hấp dẫn.

Mắt Lục Tuấn Tự tối đi. Nếu không nghe thấy câu nói mập mờ của Kỳ Mộ vừa rồi, không nhận thức rõ ràng hiện giữa hai người đang có vấn đề, có lẽ anh sẽ cảm thấy, Kỳ Mộ cố ý quyến rũ mình.

Rời mắt, anh nén dục vọng muốn ôm hôn vuốt ve thậm chí là cầu hoan với đối phương xuống, Lục Tuấn Tự cùng khăn tắm gói Kỳ Mộ lại, thuận thế ôm chặt lấy cậu.

Kỳ Mộ sưng lại, thân thể hai người dán chặt khiến cậu cảm nhận rõ ràng thứ dục vọng nóng bỏng của Lục Tuấn Tự, đang định nói gì thì Lục Tuấn Tự ngắt lời: “Tiểu Mộ, đừng nhúc nhích, cho anh ôm một chút là được rồi.”

“...”

Kỳ Mộ không nói nổi nữa, đành phải đứng yên, một lúc sau Lục Tuấn Tự mới buông tay, anh ôm lấy mặt Kỳ Mộ, hạ giọng, trầm thấp mà nhu hòa, như lời âu yếm thân mật nhất giữa những người yêu nhau: “Tiểu Mộ, chúng ta nói chuyện, có được không?”

Kỳ Mộ không ngờ Lục Tuấn Tự lại đột nhiên nói ra câu này, chăm chú nhìn anh một lúc, chợt không biết phải đáp sao nữa.

Vấn đề mà những người bạn đời cần chính thức ngồi xuống nói chuyện, ngoài ly hôn thì là phân chia tài sản, hoặc là, thỏa thuận chia tay? Nói chung chưa khi nào là lời ngon ý ngọt mây mưa trăng gió.

Nếu hai người đều cố tình giả ngây còn có thể vờ vĩnh đồng sàng dị mộng. Nhưng đến độ phải nói trắng ra thì không cách nào tránh được sự thương tổn.

Bọn họ, hẳn đã không còn đường về nữa rồi.

Kỳ Mộ rũ mắt.

Dù cậu quyết định đi công tác xa, rời khỏi Lục Tuấn Tự một thời gian, dù cậu thất vọng giận dữ phần nộ căm tức, dù tất cả tín nhiệm dựa dẫm đều sụp đổ vỡ tan tác.

Nhưng tình yêu vẫn còn đó.

Trái tim Lục Tuấn Tự rời quỹ đạo, nhưng cách đối xử tốt đến căng tràn và sự dịu dàng tốt đỉnh của anh với cậu lại không cách nào bị lãng quên được. Nói gì mà bây giờ tỉnh mộng vẫn chưa muộn, nhưng yêu chiều và ỷ lại đã thấm vào xương tủy, muốn bỏ đi, thì phải đau đớn đến khắc cốt ghi tâm.

Nhưng rồi cũng phải giải quyết vấn đề.

Vậy, giải quyết đi.

Dù kết quả có ra sao, cũng mặc kệ, con đường tương lai sẽ thế nào.

Kỳ Mộ cười ôn hòa ít thấy, xoa mặt Lục Tuấn Tự, “Muốn nói cũng phải chờ em mặc đồ đã, đâu thể quần khăn tắm nói chuyện với anh được, hửm?”

Suy nghĩ rõ ràng rồi, trong lòng sáng sủa hơn nhiều, trong giọng nói cũng có chút trêu ghẹo.

Lục Tuấn Tự cười, anh yêu thương hôn hôn má tóc còn ướt nước của Kỳ Mộ, “Em muốn mặc gì cũng được, nhưng phải sấy khô tóc trước.”

Ngón tay Lục Tuấn Tự rất dài, từng đốt rõ ràng, thon gọn mạnh mẽ. Cảm giác khi đôi bàn tay ấy dùng lực độ thích hợp xoa bóp trên da đầu vô cùng dễ chịu, thì thoáng còn tạo ra cảm giác tê rần như điện chạy, Kỳ Mộ rút cổ rồi lắc lắc đầu, cảm thấy lợn tọc chạm vào má đã khô tương đối thì nói: “Được rồi, cứ vậy đi, em đi mặc đồ.”

“Tiểu Mộ!” Lục Tuấn Tự đứng sau lưng gọi cậu, Kỳ Mộ quay đầu, người ấy cười xấu xa, “Thật ra em quần khăn thôi cũng được mà.”

“...” Kỳ Mộ nhướn mày, xoay về phía Lục Tuấn Tự cởi khăn tắm ra, rồi ném ngay lên mặt anh khi anh còn chưa kịp phản ứng, “Anh đi chết đi!”

Lục Tuấn Tự vội kéo chiếc khăn phủ trên đầu xuống, nhưng Kỳ Mộ đã vào phòng rồi, không khỏi thất vọng. Cảnh đẹp hiếm có mà mình lại bỏ lỡ mất rồi.

Ấm áp mà đẹp đẽ, lại tràn ngập tình yêu.

Xem kìa, bọn họ hạnh phúc biết chừng nào, phải không?

Chương sau lật bài rồi, Kỳ Tiểu Mộ cũng còn mềm lòng quá, Lục Gian Phu mới xụ mặt xuống chút đã xốt rồi.

7. Chương 7

“Lục Tuấn Tự, thà rằng anh lừa em cả đời.”

trans: Yu Yin

Thay đồ mặc ở nhà, Kỳ Mộ ra ngồi trên sofa phòng khách, đối diện Lục Tuấn Tự. Hai người cách nhau không xa, chỉ một cái bàn, nhưng không cách nào gần nhau để chỉ cần quay đầu là chạm tới tay đối phương như trước được nữa.

Bộ sofa này hai người cùng đi mua, Lục Tuấn Tự thích kiểu dáng, Kỳ Mộ thích màu sắc. Hai người có rất nhiều hồi ức đẹp trên chiếc sofa này, thậm chí có vài đoạn nhớ lại còn khiến người ta đỏ mặt.

Nhưng lúc này, hiển nhiên không ai còn tâm trạng nghĩ mấy chuyện đó nữa.

Lòng bàn tay Lục Tuấn Tự toát mồ hôi, Kỳ Mộ đang nhìn anh, chờ anh lên tiếng.

“Tiểu Mộ, anh... Xin lỗi.” Thật ra khi Lục Tuấn Tự ngồi ngoài này chờ cậu, anh đã tự lập ra vô số bản nháp, nghĩ ra rất nhiều câu chữ đẹp đẽ. Anh biết rất rõ Kỳ Mộ thích nghe gì, cũng biết làm cách nào để cậu mềm lòng, nhưng khi thấy đôi mắt đen trong suốt của cậu, tất cả đều hóa thành hư không, cuối cùng, ra được khỏi miệng, chỉ có ba chữ anh xin lỗi.

Kỳ Mộ im lặng nhìn anh, môi thậm chí còn mỉm cười.

Biểu hiện của cậu khiến tim Lục Tuấn Tự thất lại, lòng đau không chịu nổi, “Anh... anh biết gần đây em không vui, xin lỗi, anh...”

Kỳ Mộ ngắt lời anh, “Anh không cần phải xin lỗi, từ nhỏ đến lớn anh luôn rất tốt với em. Nếu nói nợ, thì có lẽ em nợ anh nhiều hơn?”

“Không phải, Tiểu Mộ, không phải. Anh tốt với em là cam tâm tình nguyện. Em không được nói như vậy!” Em không thể... Dùng chữ nợ để đo đếm tình cảm của chúng ta. Lục Tuấn Tự không nói được câu cuối cùng, anh chỉ biết giải thích trong hoảng loạn.

“Thật ra, nếu anh che giấu tốt một chút, Lục Tuấn Tự, vậy thì hôm nay chúng ta căn bản không phải ngồi ở đây.” Kỳ Mộ phẩy tay, ngắt ngang lời Lục Tuấn Tự đang định nói, không sao che giấu được sự mệt mỏi trong giọng nói: “Em thà rằng mình không hiểu anh đến vậy, thì sẽ không phát hiện anh khác thường, ít nhất, cũng không nhanh đến thế.”

Nghe hết lời Kỳ Mộ, đầu Lục Tuấn Tự trống rỗng, tư duy cũng ngừng hoạt động, Tiểu Mộ... quả nhiên đã biết rồi, áy náy và đau đớn chằng chịt lan tràn trong lòng, cả ***g ngực đau buốt như cào xé. Giữa hoảng hốt anh nghe thấy giọng nói khô khốc của mình, “Tiểu Mộ, em...”

Kỳ Mộ như biết anh muốn hỏi gì, cậu đứng lên, giọng rất thấp, xen lẫn chút mệt mỏi, “Em biết không nhiều, chỉ vừa đủ để hiểu ý anh thôi.” Nói rồi, cậu đi vào phòng ngủ, khi đi ngang Lục Tuấn Tự, rũ mắt nhìn anh

một cái, nét cười sinh động thường ngày hoàn toàn biến mất, trong đôi mắt cậu chỉ còn buồn đau. Cậu nói: “Lục Tuấn Tự, thà rằng anh lừa em cả đời.”

Em không muốn biết, trái tim của anh, cũng... sẽ thay đổi.

Ánh mắt cậu lúc này khi chỉ chút những mũi kim đâm vào da thịt Lục Tuấn Tự, truyền cho anh trọn vẹn nỗi đau của Kỳ Mộ.

Thất vọng, khó chịu, đau đớn, ánh mắt luôn nhìn anh đầy tin tưởng ấy, bị anh hủy diệt rồi.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, trong cơn mơ giữa đêm, Lục Tuấn Tự vẫn giật mình tỉnh giấc vì ánh mắt ấy, rồi ướt đầm mồ hôi lạnh.

Đêm hôm đó, đèn phòng ngủ không sáng, đèn phòng khách, sáng cả đêm.

Thật ra Kỳ Mộ nghĩ mình sẽ không ngủ được, nhưng rồi sau không biết bao nhiêu lâu thẫn người nhìn lên trần nhà trong đêm, cậu thiu thiu ngủ, lại còn ngủ rất sâu, không mộng mi đến khi trời sáng.

Có điều sáng hôm sau thức dậy thấy cổ họng đau rát, cậu ra ngoài rót nước, đồ ăn sáng đã dọn sẵn trên bàn, trong phòng tắm, kem đánh răng đã lấy sẵn.

Còn Lục Tuấn Tự, không có.

Không thể phủ nhận, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Rửa mặt xong, Kỳ Mộ thẫn thờ ngồi trên bàn ăn, cháo rau, trứng ốp la, bánh bao hấp. Cháo và trứng là sản phẩm của Lục Tuấn Tự, bánh bao là loại cậu thích nhất.

Thở dài, Kỳ Mộ không giận dỗi bỏ ăn, hết ngày mai, dù có muốn cậu cũng chẳng được ăn nữa.

Đồ ăn vẫn còn nóng, chứng minh anh ra ngoài chưa lâu. Kỳ Mộ thông thả ăn hết bữa sáng, nắng sớm chiếu vào qua cửa sổ, ban mai phủ một vầng sáng vàng ươm ấm áp lên toàn bộ vật dụng trong nhà.

Giữa khung cảnh như thế, Kỳ Mộ chợt nhớ đến một câu, Phật nói: Đời có bảy cái khổ, sinh, lão, bệnh, tử, biết oán ghét, xa người yêu, cầu không được. Bởi thế đa phần chùa miếu đều viết: nhân sinh khổ ải.

Ngẫm nghĩ chốc lát, cậu lấy di động ra gọi về cho mẹ, nhưng không ai nghe. Cười khổ, giờ này chắc cha mẹ mình và cha mẹ Lục Tuấn Tự đang đi du lịch ở Sipsong Panna[1]. Từ khi cậu và Lục Tuấn Tự trưởng thành, cuộc sống ổn định, gia trưởng hai bên bắt đầu du lịch theo mùa hằng năm, bảo là phải nhân lúc còn đi đứng được mà thăm thú non sông gấm vóc, thời gian họ ở nhà đếm trên đầu ngón tay.

Cậu đành phải gửi tin nhắn, đại khái nói mình phải đến thành phố X công tác ba tháng, cha mẹ đừng lo lắng này nọ.

Mẹ cậu chắc sẽ không lo gì, vì các vị đã sớm nhận định cậu và Lục Tuấn Tự dù có giận dỗi, cũng là do cậu vô lý, Lục Tuấn Tự thì luôn nhường nhịn cậu. Ha ha.

Dù sao cũng rảnh rồi, cậu quyết định vào phòng bắt đầu dọn hành lý. Áp dụng quy tắc gọn nhẹ, cậu chỉ lấy vào bộ quần áo theo mùa, rồi không biết thêm gì nữa, đồ trong nhà, cái gì cũng có vẻ cần, cái gì cũng có vẻ không dùng tới.

Bỏ đi, thiếu gì thì đến đó rồi mua. Cậu lôi vali từ gầm phòng ngủ cho khách ra, xếp quần áo vào rồi vẫn trống rất nhiều chỗ, cậu ngẫm nghĩ, cho laptop vào, xem như nặng lên một chút rồi.

Sạc, pin, chuột máy tính, đồ lót, nhét hết vào, kéo khóa, thử kéo đi vài vòng trong phòng, tiếng bánh xe quay làm cảm giác muốn lập tức khởi hành dâng lên trong lòng.

Ngày mai, hay hôm nay... Có lẽ cũng chẳng khác gì.

Nghĩ vậy, Kỳ Mộ dứt khoát đặt vé máy bay gần nhất. Gọi điện cho chị Thịnh, đối phương không ý kiến gì, chỉ nhắc lại những chuyện cần lưu ý, hỏi thời gian máy bay đáp rồi báo sẽ có người đến đón cậu. Cười dặn cậu đi đường cẩn thận, chúc cậu thuận buồm xuôi gió. Kỳ Mộ vâng vâng dạ dạ, cảm giác được quan tâm luôn rất dễ chịu.

Nửa tiếng sau, Kỳ Mộ đã đứng giữa sân bay.

Mười phút nữa mới đến mười giờ.

Cầm vé, qua trạm kiểm soát, vô cùng thuận lợi, suốt khoảng thời gian đó điện thoại không chút động tĩnh. Khi sắp cất cánh, Kỳ Mộ nhìn sâu vào màn hình điện thoại, tắt máy.

Thành phố S vẫn phồn hoa tấp nập, sẽ không ai để ý, thành phố này đã vắng đi một người.

Lục Tuấn Tự, tạm biệt.

[1] Châu tự trị của dân tộc Thái phía nam tỉnh Vân Nam, giáp với Lào và Myanmar.

Đuổi mãi giờ thẳng bé đi rồi đấy, hài lòng mấy người chưa:))))))

8. Chương 8

Anh đã làm Kỳ Mộ đau lòng, vậy, chỗ khuyết ấy sẽ do anh bù đắp thành hoàn chỉnh.

trans: Yu Yin

Hai tiếng sau, khi Kỳ Mộ xuống xe lần nữa thì đã đứng tại sân bay thành phố X, cả cảm giác của bầu không khí dường như cũng khác thành phố S. Ra khỏi cổng, do dự một lúc rồi mở điện thoại lên, chị Thịnh nói sẽ có người đến đón mà.

Vừa bật điện thoại đã bị tin nhắn ùn ùn kéo đến làm đứng máy mất mấy giây, xem lần lượt từng tin, Lục Tuấn Tự gửi 7 tin, mấy tin đầu tiên hỏi cậu đi đâu, về sau trở thành hoảng hốt xin lỗi nhận sai, sau nữa là một loạt cuộc gọi nhờ, vẫn là của Lục Tuấn Tự.

Kỳ Mộ vừa định hồi âm cho Lục Tuấn Tự thì thấy tin nhắn của số lạ.

“Kỳ Mộ? Chị Thịnh bảo tôi đến đón cậu, nhưng vừa rồi có một đối tượng luôn từ chối phỏng vấn bỗng dưng gọi điện thoại bảo sẽ nhận lời, cho nên tôi không đến được, cậu tự đến chắc được đúng không? Đừng mách với chị Thịnh nha, tôi mời cậu ăn cơm đền bù!” Sau đó báo địa chỉ.

Kỳ Mộ đọc xong dở khóc dở cười, chưa kịp gnhĩ nhiều thì Lục Tuấn Tự gọi đến, để màn hình chớp tắt một lúc, Kỳ Mộ đang định nhận máy thì chuông dừng reo.

Kỳ Mộ: “...”

May mà Lục Tuấn Tự gọi lại ngay, Kỳ Mộ thông dong bắt điện thoại, “A lô.”

Lục Tuấn Tự bên kia thấy cậu nghe máy, thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng được thả lỏng, “Tiểu Mộ, em không sao chứ?”

“Ừm.”

“Em đang ở đâu? Sao lại tắt điện thoại? Tìm không thấy em làm anh sợ chết khiếp.” Giọng Lục Tuấn Tự vẫn chưa được bình tĩnh lắm, căng thẳng tàn dư lan đến tận chỗ cậu qua điện thoại, “Tiểu Mộ, em đang ở đâu, anh đến đón em ngay.”

“...” Kỳ Mộ im lặng. Lục Tuấn Tự thì nhanh chóng nhận ra điều bất thường, liên thanh hỏi: “Em đang ở đâu vậy? Có phải lại lạc đường không? Có kiến trúc biểu tượng nào gần đó không? Tả cho anh nghe, anh tìm em.”

“Em đâu còn là trẻ con nữa, làm sao lạc đường được...” Nghe anh nói vậy, Kỳ Mộ vô cùng bất đắc dĩ. Năm lớp 9 cậu từng đi lạc một lần, Lục Tuấn Tự tìm cả buổi chiều, cuối cùng tìm được cậu trong công viên cách trường 300 mét, chỗ đó hình vòng cung, cậu vào rồi không sao ra được... Từ đó về sau, Lục Tuấn Tự bị ám ảnh, cứ cảm thấy sinh mất là cậu sẽ đi lạc, đến tận bây giờ vẫn không thay đổi.

Mắt Kỳ Mộ âm đạm xuống, thật ra đã thay đổi rồi. Bọn họ sớm không còn như trước, trong mắt chỉ có đối phương nữa rồi.

“Lục Tuấn Tự, em ở thành phố X.”

Kỳ Mộ nói xong thì đầu dây bên kia im lặng, một lúc sau Lục Tuấn Tự mới đáp lời, Kỳ Mộ nhận ra chính xác sự bất an và âu lo bên trong, “Em đến đó làm gì?”

“Công tác.”

“À, làm anh hết hồn, em đi bao lâu? Sao không nói với anh tiếng nào? Đem đủ đồ đạc chưa? Tiểu Mộ, sao em không nói với anh sớm? Anh đưa em đi.” Lục Tuấn Tự lắc nhai một hơi, chẳng có cảm giác ngưỡng ngấp gì, cứ như cuộc nói chuyện khiến người ta khó xử tới qua chưa từng tồn tại vậy.

Kỳ Mộ biết, không phải Lục Tuấn Tự cố ý xem như không, chỉ là anh đã thành thói quen, luôn cảm thấy cậu vẫn là cậu bé không biết gì, cần người lớn chăm sóc.

Lục Tuấn Tự cũng đã quen với việc chăm sóc cậu. Quen rất nhiều năm rồi.

Kỳ Mộ đổi tay cầm điện thoại, cậu ngắt lời Lục Tuấn Tự, âm điệu không thay đổi gì, vẫn đều đều bình thản: “Em sẽ ở lại đây ba tháng.”

...

Lục Tuấn Tự ngừng bật, anh im lặng rất rất lâu, nếu không loáng thoáng nghe thấy tiếng thở và không có tiếng bíp, Kỳ Mộ suýt chút đã nghĩ anh cúp điện thoại.

Tìm đến ngồi trên một chiếc ghế dài, để hành lý bên chân, có lẽ cuộc điện thoại này còn phải mất chút thời gian nữa. Chờ một lát, vẫn không thấy đối phương nói gì, Kỳ Mộ không nhịn được lên tiếng hỏi: “Lục Tuấn Tự?”

“Tiểu Mộ, có phải em...” Cuối cùng Lục Tuấn Tự cũng lên tiếng, giọng đặng chất, anh nói: “Có phải em còn giận anh không?”

“Lục Tuấn Tự, ba tháng, 1509 km, thời gian và không gian đều có, anh và em, nên nghĩ xem rốt cuộc mình muốn gì.”

Kỳ Mộ bình tĩnh đến độ làm Lục Tuấn Tự sợ. Mỗi một từ cậu nói ra là một cú giáng xuống trái tim anh, chất đầy trong ngực anh như sắp nổ tung. Đầu đau buốt, giọng anh run lấy lấy, “Anh không cần nghĩ! Tiểu Mộ, anh cần em, luôn là em! Chỉ có mình em thôi.”

“Lục Tuấn Tự, từ nhỏ đến giờ, chúng ta luôn ở bên nhau. Em vẫn nghĩ không có gì tách chúng ta ra được, ít nhất đời này không thể. Nhưng hiện tại...” Kỳ Mộ cảm nhận rõ ràng Lục Tuấn Tự ngừng thở, nhưng cậu không định dừng, “Dù anh không cần nghĩ, thì em cũng cần.”

Nghĩ về tình cảm giữa anh và em, nghĩ về chúng ta, cũng có thể là nghĩ về tương lai của em.

“Tiểu Mộ... Em đừng đi, đừng đi.” Lục Tuấn Tự không còn nói năng rành mạch được nữa, chỉ lặp lại những từ xin Kỳ Mộ đừng đi, hoàn toàn mất logic.

Kỳ Mộ tưởng tượng được cả khuôn mặt anh lúc này, nếu là trước đây, thấy Lục Tuấn Tự như vậy cậu đã đau lòng thỏa hiệp từ lâu, bây giờ, có đau lòng chẳng nữa, cũng không thể thỏa hiệp.

Cậu có thể chấp nhận rất nhiều thứ, trong đó, không bao gồm tình yêu không đủ thuần túy.

“Lục Tuấn Tự, nếu không còn gì thì cứ vậy đi.” Kỳ Mộ tắt điện thoại, nhắm mắt hít thật sâu, siết chặt bàn tay đang xách vali, cậu đứng lên, bước tới không chút do dự.

Điện thoại không reo nữa, nhất định Lục Tuấn Tự đã bị cậu đá kích rồi. Kỳ Mộ khẽ thờ dài, không biết anh bây giờ thế nào rồi.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Kỳ Mộ không khỏi cười tự giễu, sao đến tận lúc này vẫn nghĩ cho anh ta vậy.

Kỳ Mộ, mày thiệt thất bại. Rũ mắt, cậu vẫn cười khẽ.

Tháp đồng hồ thành phố X, đây là kiến trúc tiêu biểu của thành phố này. Tuy vẫn nhận ra dấu vết điêu khắc của người hiện đại, nhưng thiết kế tận tâm giả cổ vẫn có khí chất cổ xưa.

Phong thái của cố đô ngàn năm không cần phải biểu đạt bằng ngôn ngữ nữa, nó đã thấm sâu vào phong vận của cả thành phố, toàn vẹn mà tự nhiên.

Không thể không nói, Kỳ Mộ rất thích nơi này.

Cùng lúc đó, ở thành phố S.

Lục Tuấn Tự thần thờ ngồi cạnh giường.

Tiểu Mộ... cứ vậy mà đi rồi.

Không nói một tiếng. Không cho anh một giây để chuẩn bị tâm lý, cũng không chừa chút đường lui.

Cả đêm qua anh không ngủ, vừa chuẩn bị bữa sáng cho Kỳ Mộ xong thì nhận được điện thoại của cấp dưới, hàng hóa công ty vận chuyển gặp vấn đề bị giữ lại trên đường.

Chuyện này lẽ ra phải báo cho anh từ đầu, nhưng nhân viên sợ bị trách phạt định tự giải quyết, kết quả làm chuyện vỡ lở, đến sáng thật sự hết cách, đành phải gọi cho anh. Lục Tuấn Tự còn chẳng kịp ăn sáng đã sốt ruột chạy đến công ty.

Khi anh mệt mỏi về nhà thì lại trống không.

Ban đầu anh không nghĩ nhiều, nhưng sau khi gọi cho Kỳ Mộ mấy cuộc vẫn tắt máy, nhắn tin không thấy hồi âm thì bắt đầu lo lắng. Khi anh đã chuẩn bị gọi cho tòa soạn của Kỳ Mộ thì điện thoại thông, nhưng lại được thông báo cậu đang ở thành phố X. Cậu sẽ ở lại đó ba tháng.

Giây phút đó, như tia sét giáng thẳng xuống đầu anh.

Anh dám chắc Kỳ Mộ đã dự tính từ trước. Kỳ Mộ luôn như thế, quyết định rồi sẽ không ai cho con đường thối lui, dù là Lục Tuấn Tự cũng không.

Kỳ Mộ nói, cậu muốn suy nghĩ rõ ràng.

Hai mắt Lục Tuấn Tự đờ đẫn, căn phòng ngập nắng, nhưng anh lại thấy lạnh, lạnh ngạt thở. Ánh mắt trống rỗng hướng về chiếc gối đầu, nó hơi hồm xướng, dè dặt đưa tay chạm vào, lạnh lạnh, không có nhiệt độ quen thuộc.

Chiếc gối này, thậm chí là cả căn nhà này đều được hai người cùng chọn lựa, khung cảnh ngày đi mua vẫn rõ ràng trước mắt. Hai người, tay nắm tay, chẳng màng đến ánh mắt người đời, đầy khao khát và mong đợi trang hoàng cho căn nhà thuộc về riêng chúng ta.

Hai người luôn là một cặp khiến người ta phải ganh tị. Từng có cô bạn học thân thiết cười trêu: “Nếu cậu và Kỳ Mộ cũng chia tay thì từ nay tớ không tin vào tình yêu được nữa.”

Khi đó Kỳ Mộ đã cong môi cười rạng rỡ, “Yên chí, đời này cậu không có cơ hội mất niềm tin vào tình yêu đâu.” Cậu khi đó đẹp vô cùng.

Kỳ Mộ khi đó đã tin hai người sẽ ở bên nhau, cả đời sẽ ở bên nhau đến vậy.

Vậy mà anh đã làm gì?

Mập mờ với người khác, khiến Kỳ Mộ chờ mong vô ích, thậm chí... lừa dối... Tự tay đập vụn niềm tin giữa hai người, hiện tại, Kỳ Mộ rời xa anh, còn anh, không có đến một cơ hội để bù đắp.

Anh thậm chí không có tự tin nghĩ rằng Kỳ Mộ sẽ quay lại.

Giây khắc đầu tiên nghe nói Kỳ Mộ đã đi, anh thậm chí đã muốn vứt bỏ tất cả để đến thành phố X tìm Kỳ Mộ, nhưng trong lúc này, anh không đi được. Chuyện công ty còn chưa giải quyết, anh không thể phủ tay không lo, huống chi, nếu Kỳ Mộ biết anh vì cậu mà bỏ công việc cũng sẽ không vui.

Kỳ Mộ luôn hiểu anh, tin anh như thế.

Nghĩ đến đây, tim Lục Tuấn Tự lại như vò xé, đau đớn khó nén lại rỗng trống không tìm được điểm dừng. Nhưng anh không thấy khó chịu, ngược lại, thậm chí có chút hả hê.

Đau đớn này, là Kỳ Mộ để lại cho anh.

Dù chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không từ bỏ Kỳ Mộ.

Nửa đời trước, hai người luôn trải qua cùng nhau, con đường tương lai, cũng phải cùng đi.

Anh đã làm Kỳ Mộ đau lòng, vậy, chỗ khuyết ấy sẽ do anh bù đắp thành hoàn chỉnh. Không ai được lùi bước trước.

Đề tay lên ngực, Lục Tuấn Tự lớn tiếng cười, cười để tự dày vò bản thân.

Thôi ngược thế đủ rồi nhỉ, chương sau không ngược nữa nhé.

À ý tớ là không ngược Kỳ Mộ nữa.”³

9. Chương 9

Nhưng, anh sẽ bù đắp, mỗi một giây đã làm em khó chịu, anh đều sẽ bù đắp lại.

trans: Yu Yin

Đi dạo thong thả trong thành phố X hết một tiếng đồng hồ, cuối cùng Kỳ Mộ cũng thấy mệt. Cậu vào tiệm KFC, gọi Coca với cánh gà. Thân là đàn ông trưởng thành, thật ra sức ăn của cậu không ít vậy, nhưng cậu không cách nào cảm được loại đồ ăn vị công thức ngàn năm như một, nhưng lưỡi tìm quán ăn, ăn tạm vậy.

Ngay lúc ấy, có chuông báo tin nhắn, mở ra, Lục Tuấn Tự gửi, “Tiểu Mộ, đến giờ ăn cơm rồi, đừng ăn thực phẩm rác.”

... Tâm trạng có hơi phức tạp.

Khi Kỳ Mộ hoàn hồn lại, cậu đã đặt cánh gà trong tay về lại túi giấy.

... Mím môi, như đang che giấu điều gì, cậu cầm Coca lên hút mạnh một hơi, trời cao hoàng đế xa, Lục Tuấn Tự, anh đâu quán được.

Ngay sau đó lại có tin nhắn, “Tiểu Mộ nghe lời, đi ăn cháo, ngoan.”

Kỳ Mộ không hồi âm, cậu thông thả gặm xong cánh gà, lau tay rồi mới trả lời Lục Tuấn Tự, “Em ăn xong rồi.”

Hai phút sau, Lục Tuấn Tự gọi đến.

“Tiểu Mộ, em ăn gì vậy?” Lục Tuấn Tự đã khôi phục bình thường, tối thiểu anh không mất bình tĩnh như sáng nay nữa, trong giọng nói thậm chí có ý cười.

Không hiểu sao Kỳ Mộ lại thấy như bị bắt quả tang, cậu ngẫm nghĩ, dù sao bây giờ Lục Tuấn Tự cũng đâu quán được cậu, trực tiếp khai báo: “KFC.”

“Ha ha...” Tiếng cười trầm thấp của Lục Tuấn Tự gợi cảm khó tả, “Tiểu Mộ, em không ngoan chút nào.”

“Liên quan gì đến anh?” Kỳ Mộ lưỡi giả vờ như không có gì để đùa với anh.

Lục Tuấn Tự cũng không giận, không nói nhiều vấn đề này nữa, “Tiểu Mộ, anh ở nhà xem lại, em mang thiếu nhiều thứ lắm, báo địa chỉ cho anh, anh gửi qua cho em được không.”

Kỳ Mộ chần chờ một lúc, Lục Tuấn Tự lập tức hiểu ý, “Có phải em vẫn chưa tìm được chỗ không?”

= !!! Ấn ý là nhóc con mù đường em sao chẳng tiến bộ chút nào vậy!

“Em còn chưa đi tìm cơ mà, ngày mai mới đưa tin em vội gì chứ!?” Kỳ Mộ xù lông.

Nhưng nói rồi cậu lại hối hận, quả nhiên, “Ngày mai mới cần, sao hôm nay em đã vội đi rồi? Tiểu Mộ... Em, đã đến mức không muốn nhìn thấy anh nữa rồi sao?”

Lớp vỏ bình tĩnh ngày trang đã nứt, Lục Tuấn Tự không hề che giấu vết thương của mình.

Kỳ Mộ im lặng.

Trong mắt Lục Tuấn Tự sự im lặng của cậu là một cách thừa nhận ngầm. Tim can Lục Tuấn Tự đau rần, bị người yêu căm ghét như thế, còn tổn thương hơn bất kì loại từ ngữ nào. Anh còn không thở nổi.

“Tiểu Mộ, anh cho em thời gian, cũng không ép em về, nhưng em đừng không nghe điện thoại của anh, đừng không trả lời tin nhắn của anh, có được không? Không, không muốn trả lời tin nhắn cũng được, nhưng mà, anh gọi cho em, em đừng không nghe, có được không?” Lục Tuấn Tự nói rất dịu dàng, thái độ thấp đến gần như cầu xin.

Mũi Kỳ Mộ cay cay, Lục Tuấn Tự chưa từng cúi đầu trước ai thế này, Lục Tuấn Tự mãi không học được cách ép dạ cầu toàn... bây giờ lại tự hạ mình như vậy. Cậu không biết mình có muốn gặp Lục Tuấn Tự không, tuy thấy người vẫn thẳng lưng khí phách thành như thế, cậu đau lòng, nhưng đồng dạng, thấy anh, những ký ức khó chịu kia cũng sẽ ủa đến, suy nghĩ mâu thuẫn vô cùng, đến mức cậu không biết dùng lời lẽ gì để an ủi đối phương. Chỉ biết khàn giọng đáp: “Được.”

“Vậy, em mau đi tìm khách sạn đặt chỗ, ăn gì đó ngon ngon, tối nay anh sẽ gọi cho em, nhé?” Chỉ một chữ thôi, Lục Tuấn Tự cũng đã thấy thỏa mãn.

“Được.”

“Vậy, không còn gì nữa, anh cúp máy?” Lục Tuấn Tự dè dặt.

“... Ừm.”

Cậu trả lời rồi, nhưng bên kia vẫn chưa ngắt, tiếng hít thở rõ ràng vọng đến qua điện thoại, tai Kỳ Mộ đột nhiên nóng lên, cậu giục: “Sao anh chưa cúp?”

Nói xong chỉ hận không thể tự cắn lưỡi, câu này...

Cậu nhớ thời cấp ba trong có thằng bạn trong ký túc xá quen bạn gái, tối nào cũng gọi điện thoại sến súa gần cả tiếng, kết thúc luôn luôn là...

“Anh cúp đi.”

“Em cúp trước đi.”

“Ghét quá đi, đếm một hai ba, cùng cúp.”

“Được.”

“... Sao anh vẫn chưa cúp?”

“Cục cưng, bây giờ mình cúp thiệt nha.”

“Cúp nhanh đi!” Các kiểu tâm tình không chất dinh dưỡng kết thúc.

Đúng là... quá ngốc. Kỳ Mộ bóp trán.

Tiếng của Lục Tuấn Tự vọng ra, như mang theo cả dòng điện, cảm giác tê rần truyền qua da, hơi nhột, anh nói: “Tiểu Mộ, anh không nỡ cúp.”

Tuy biết có thể em sẽ ghét, tuy biết có lẽ em vốn dĩ chẳng hề muốn nói chuyện với anh, nhưng anh vẫn không nỡ.

Anh không nỡ xa em.

Mới tách ra một ngày đã bắt đầu nhớ rồi. Lúc ấy sao anh lại mờ mắt, khiến người anh yêu đến thế khó chịu? Nhưng, anh sẽ bù đắp, mỗi một giây đã làm em khó chịu, anh đều sẽ bù đắp lại.

Những lời này không thể truyền đi qua điện thoại, nhưng dòng cảm xúc ấm áp đang chảy qua trong lòng cả hai người, là nhung nhớ và vui sướng đã lâu không có. Nhỏ bé mỏng manh không thể nói thành lời, mà thật ra, cũng không cần nói.

Cuối cùng Kỳ Mộ cũng không chịu nổi bầu không khí kì dị này nữa, “Vậy, em cúp trước đây?”

“Ừm.” Giọng Lục Tuấn Tự khi hạ thấp luôn có sức hấp dẫn vô danh. Kỳ Mộ không dám nghe nữa, bối rối cúp điện thoại.

Nhìn vào màn hình điện thoại, cậu thấy được cặp má hơi ửng hồng của mình.

Đến hơn bảy giờ Kỳ Mộ mới thu xếp ổn thỏa chỗ ở, tắm rửa sạch sẽ bụi bặm mệt mỏi, cậu bưng cháo mà phục vụ đưa lên thông thả ăn, cậu không có nghe lời Lục Tuấn Tự... Cậu chỉ... đột nhiên muốn ăn cháo thôi.

Chậm rãi nhắm nháp, bao tử ấm áp dễ chịu, Kỳ Mộ nằm trên giường thiu thiu, sắp thiếp đi rồi, nhưng một phần đầu óc vẫn duy trì chút tỉnh táo, ngủ không yên.

Đột nhiên, điện thoại đặt trên đầu giường reo, cậu tỉnh ngay, cầm lấy di động được để trong tầm tay, nghe máy.

“A lô, Kỳ Mộ?” Đầu dây bên kia là một giọng nam sang sảng, hơi chút nghi vấn.

“Ồ, là tôi. Anh là?” Kỳ Mộ nhìn lại tên người gọi, không giống tưởng tượng, nhưng cũng quen quen.

Hắn chính là người đã gửi tin nhắn cho cậu hôm nay.

“Tôi tên Mạt Bảo. Hi hi, hôm nay không đến đón cậu được thật ngại quá, vậy, cậu đến nơi rồi chứ?”

Kỳ Mộ bắt lức, bây giờ anh mới hỏi có phải hơi muộn rồi không? Hơn nữa, Mạt Bảo... Đàn ông mà mang tên này, đúng là hơi... khệ, nhận xét gì đó chỉ được nói trong lòng thôi, ngoài mặt vẫn phải cư xử lễ độ, “Không sao, tôi đến rồi.”

“Tìm được chỗ ở chưa?” Đối phương hỏi han rất tỉ mỉ.

“Rồi, ở khách sạn trước một đêm.”

“Khách sạn nào? Báo tên cho tôi đi, ngày mai tôi đến đón cậu, dẫn cậu đi nhận việc.”

Kỳ Mộ nói tên khách sạn, “Làm phiền anh.”

“Không sao, khi nào cậu thu xếp chỗ ở xong tôi sẽ dẫn cậu đi ngắm cảnh ăn cơm, ở đây nhiều chỗ vui lắm, xem như bồi thường cho cậu hôm nay.” Giọng nói sang sảng thể hiện sự hào phóng thoải mái.

“Được, vậy phải cảm ơn anh trước.”

“Ha ha, khách sáo gì chứ, cậu không tố cáo tôi bỏ rơi cậu với chị Thịnh, tôi mới phải cảm ơn cậu đây!”

... Chuyện này có gì mà phải tố cáo? Cách tư duy của đối phương hình như không cùng hệ với cậu, “Không sao, tôi tự tìm đường được mà.”

“Tại cậu không biết, chị Thịnh coi trọng cậu lắm, đã dặn đi dặn lại tôi phải bố trí ổn thỏa chiêu đãi tử tế nhà báo lớn của chị ấy, nếu có gì sơ sót sẽ hỏi tội tôi.”

“Anh sợ chị Thịnh lắm sao?” Tuy biết hỏi chuyện này hơi thiếu lịch sự, nhưng Kỳ Mộ không nhịn được, nghe cách đối phương nói chuyện đâu có giống người nhát gan.

Người tên Mạt Bảo kia cười ha hả, “Hồi đi học chị Thịnh là đàn chị của tôi, bị chị ấy đè đầu cưỡi cổ lâu quá thành thói quen rồi.” Tuy là phàn nàn nhưng trong giọng nói lại chẳng có chút ý phàn nàn nào.

Kỳ Mộ mỉm cười, “Thật ra chị Thịnh rất tốt, ngoại trừ...”

“Nói hơi nhiều!” Đối phương lập tức tiếp lời.

Xem ra không chỉ có mình cậu bị chị Thịnh gây hại, Kỳ Mộ không khỏi có cảm giác lưu lạc chân trời gặp người đồng cảnh ngộ, cự ly thoáng cái đã gần lại.

Nói chuyện thêm một lúc đến hơi muộn hai bên mới cúp điện thoại.

Kỳ Mộ lưu số của đối phương lại, phát hiện có mấy tin nhắn mới.

“Tiểu Mộ, điện thoại cho em, máy đang bận...”

“Tiểu Mộ... Em nói chuyện với ai mà lâu quá vậy?”

“Hai người nói gì vậy, sao vẫn còn nói...?”

“Khi nào em cúp thì gọi cho anh nha, gọi cho em máy cứ bận.”

Nỗi niềm ai oán dậy lên trong câu chữ, Kỳ Mộ không nén được cười, xem thời lượng cuộc gọi, cũng đâu lâu lắm, vài phút thôi mà.

Cậu không gọi lại mà soạn tin nhắn, “Nói chuyện với đồng nghiệp về lịch trình ngày mai thôi.”

Đương nhiên không phải vì tiết kiệm cước điện thoại.

Quả nhiên, vài giây sau Lục Tuấn Tự đã gọi đến.

Kỳ Mộ cười nghe máy, “Bạn nhỏ, oán niệm của bạn dày đặc quá nha.”

“Gọi cho em mà máy cứ bận hoài... Nói chuyện với đồng nghiệp làm gì mà nhiều vậy...” Lục Tuấn Tự lầu bầu, nhưng lại sợ Kỳ Mộ giận, không dám nói to.

Có lẽ do bầu không khí rất tốt, Kỳ Mộ không nói mấy câu đâm bang, cậu nghe Lục Tuấn Tự lải nhải kể chuyện hôm nay anh làm mệt lắm, nấu cháo dở lắm, sẵn tiện khen mình giỏi giang đừng cảm biết bao nhiêu.

Kỳ Mộ không trả lời nhiều, chỉ yên lặng nghe, thi thoảng đáp lại vài câu.

Như thế này rất tốt, chỉ thế này thì rất tốt, khoảng cách đã lấy đi chướng ngại giữa hai người, chỉ còn lại tình tự hài hòa. Thậm chí Kỳ Mộ đã nghĩ, nếu cứ tiếp tục như thế này, không tổn thương không phản bội không lừa dối và bất an, thì cả đời không gặp mặt, cũng tốt.

Ánh đèn chiếu ấm áp trong phòng, ánh trăng rắc vào sàn phòng chút bằng bạc qua khe cửa sổ, trên chiếc giường không xa đó, một người nằm ườn lười biếng, di động để bên tai, người thì đã ngủ. Khoe môi cậu khẽ cong, như đang mơ giấc mơ đẹp lắm.

Lục Tuấn Tự nói nói một hồi phát hiện không có tiếng trả lời, anh gọi mấy tiếng Tiểu Mộ, Kỳ Mộ lại chỉ trả lời anh bằng tiếng thở đều đều.

Kỳ Mộ mệt cả ngày hôm nay, thật ra anh không nên bắt cậu nghe điện thoại mãi như vậy, anh nên bảo Kỳ Mộ nghỉ ngơi sớm, nhưng, anh không nỡ. Chỉ mới một ngày ngắn ngủi, mà anh đã được trải nghiệm câu một ngày không gặp như cách ba thu rồi.

Hôm nay Kỳ Mộ không từ chối anh, Lục Tuấn Tự rất vui mừng, rồi lại không nén được chua xót. Nếu anh không làm vậy, giữ hai người sẽ hạnh phúc biết bao.

Tâm trạng rất phức tạp, có thể khiến anh lo được lo mất e dè cẩn thận thế này, chỉ có một mình Kỳ Mộ mà thôi. Sao đến tận bây giờ anh mới biết hối hận đau lòng?

Cũng may, vẫn chưa quá muộn. Nghe tiếng thở nhẹ nhàng bên kia, chỉ hận chỉ thể chui ra từ điện thoại ôm cậu vào lòng.

Lục Tuấn Tự mất một lúc rồi rầm suy nghĩ xem có nên cúp điện thoại không, để máy, bức xạ không tốt cho cơ thể, cúp đi, anh thật sự không muốn xa Kỳ Mộ.

Cuối cùng, anh hôn hôn vào điện thoại, khẽ nói: “Tiểu Mộ, chúc ngủ ngon.”

Rồi mới chịu cúp điện thoại.

... Lần sau không được thế này nữa, khi ngủ để điện thoại quá gần đầu không tốt cho não. Lục Tuấn Tự thử tưởng tượng cảnh tượng chỗ Kỳ Mộ, nhất định di động còn nằm bên tai. Hơi sốt ruột, hơi lo lắng, cuối cùng anh vẫn không nỡ gọi thêm một cuộc bảo Kỳ Mộ để điện thoại ra xa một chút.

Tắt đèn, do dự một lúc, Lục Tuấn Tự cũng đặt điện thoại cạnh gối, vậy là như nhau rồi, có bức xạ thì cùng chịu, có ngốc thì cùng ngốc.

... Nếu cả hai đều thành ngớ ngẩn, thì ai chăm sóc bọn mình bây giờ, thôi, anh không ngốc thì hơn, nếu Tiểu Mộ bị ngốc, anh sẽ chăm lo cho cậu cả đời.

Khi Lục Tuấn Tự kết luận được sẽ để điện thoại ra xa thì đầu óc anh đã vào trạng thái mơ ngủ rồi.

... Kệ đi, mai rồi tính tiếp. Suy nghĩ cuối cùng lướt qua, ôm chặt gối đầu của Kỳ Mộ, Lục Tuấn Tự chìm vào mộng đẹp.

Người đang yêu ai mà chả ngốc.

Không gặp được người, mong nhớ trọn đêm.

“Anh nhớ em quá.”

Giữa bóng đêm mông lung mơ hồ ấy, không biết ai đã nỉ non trong giấc mộng.

Kỳ Tiểu Mộ vẫn yếu lòng quá, các bé ngoan đừng như bạn Kỳ Tiểu Mộ nhé.

10. Chương 10

Hôm sau Kỳ Mộ dậy rất sớm. Điện thoại có tin nhắn mới, “Tiểu Mộ, ngủ ngon không, nhớ phải ăn sáng.”

Bữa tối, lẽ ra định không thèm để ý anh, nhưng đêm qua ai đấy mới than vãn công việc rắc rối mệt mỏi. Rốt cuộc cũng không nhịn được, hỏi anh “Anh cũng vậy.”

Không đến nửa phút đã có tin mới, “Ừ. Nhất định anh sẽ nghe lời em >3<>

Kệ anh chứ!

Kỳ Mộ ném điện thoại lên giường, bám bên khung cửa sổ nhìn dòng người và xe cộ không ngừng luân chuyển, cảm giác hoàn toàn khác thành phố S, sự lạ lẫm kì diệu khiến cậu thấy vừa tươi mới vừa thú vị.

Mỗi thành phố đều có ý vị riêng của nó, khí chất độc nhất vô nhị của nơi này vẫn luôn khiến Kỳ Mộ say mê.

.

Xuống lầu ăn điểm tâm, mới hơn 8 giờ, Có lẽ giờ này Mạt Bảo vẫn còn ngủ.

Đang chán nên Kỳ Mộ mở laptop. Cập nhật tin tức mới rồi vào QQ.

Nick QQ gần năm không đụng tới của cậu không có nhiều bạn bè lắm. Nhưng lại đang kêu tinh tinh không ngừng.

Mở lên, nội dung nhảy ra lagm cậu giật cả mình.

Tô mỹ nhân: Tôi muốn chết... !!!

...

Kỳ Mộ vô thức đánh chữ hỏi thăm.

Kỳ gia thiếu gia: Cô sao vậy?

Cô nương 2: Í! Nam-tử-hán của hội mình kia! Bắt lại!

Kỳ gia thiếu gia: ...

Cô nương 4: Ngao ngao vây xem giai nhà!

Cô nương 1: Cậu đừng để ý ả, bệnh thần kinh tái phát ấy mà.

Kỳ Mộ cảm thấy mình không nên nói gì thì hơn.

Tô mỹ nhân: Bây giờ có giai cũng không giúp được gì tui đâu TAT TỰ Quân sama mất tích mất tích rồi!!
Còn không giao file thì kì kịch sẽ trễ đó!!! TAT Trước đây ảnh đây có trễ kịch đâu a a a!!

Cô nương 1: Thím đi tắt sơn cửa nhà ảnh đi!

Hội trưởng: Nghe hơi giai nên bò lên! Tiểu Tô, cứng đi bắt cóc Đình tiểu thụ nhà ảnh là được! Tiểu Thất[1] đã lâu không gặp rồi đề xuống vuốt ve.

Cô nương 4: Mới sáng sớm tự trọng chút đề! Giai trong hội để dành cho TỰ Quân sama làm hạnh đó!

Cô nương 1:... Giai-nhà, cung hỉ cậu được hội trưởng ban nickname.

Tô mỹ nhân: Tiểu Thất~ Khoai Lang~[2]

Hội trưởng: (o) ! ! ! Tiên ngoại phi thiên bay về mau lên!!! Rõ ràng là Tiểu Thất~ Ngưu Lang

~Cô nương 1: Là Chức Nữ với Ngưu Lang má ôi...(#') Cái đám mù chữ này!

Kỳ gia thiếu gia: Tiểu 7... Là gọi tôi à...

Hội trưởng: Phụt!

Tô mỹ nhân: Phụt!

Cô nương 1: Phụt há há há há thì ra cậu còn có thuộc tính gốc trời sinh á á gốc trời sinh mạnh nhưt đó XDDDD

Hội trưởng: Tiểu thụ thụ đầu óc chậm chạp gốc trời sinh mau nằm ngay ngắn chờ TỰ Quân sama lâm hạnh!

Kỳ gia thiếu gia: ... TỰ Quân có trong hội hả?

Hội trưởng: = = ! ! ! ! Tiểu 7 không có được ăn miếng trả miếng vậy nha!

Cô nương 4: GJ[3]!!!! Tui tui yêu nhất tiểu thụ gốc bầm sinh miệng thâm độc đó!

Cô nương 1: +10086!

Tô mỹ nhân: Giai cùng cậu chọt trúng chỗ hiểm rồi! Đến tận bây giờ hội trưởng vĩ đại của chúng ta vẫn chưa lôi kéo được TỰ Quân sama vào, đây là nỗi đau trong lòng thị đó!

Hội trưởng: TAT Sớm muộn gì cũng đến ngày tui lôi được TỰ Quân sama vào! Mấy người chờ đi!

Lần nào Kỳ Mộ nói chuyện với bọn họ cũng có cảm giác mình đã già rồi, rõ ràng chữ nào cũng là tiếng quốc ngữ mà gom lại một chỗ sao nan giải quá... Không biết bình thường Lục Tuấn TỰ trao đổi với bọn họ bằng cách nào nữa.

Nhắc đến Lục Tuấn TỰ, vừa rồi Tô mỹ nhân mới nói, Lục Tuấn TỰ mất tích... Có lẽ cậu bỏ đi như vậy, Lục Tuấn TỰ cũng chẳng còn tâm trạng lên mạng nữa.

Kỳ Mộ mắt nhìn các em gái lải nhải đầy màn hình, đầu óc lại đầu đầu, không biết phải mô tả cảm xúc lúc này thế nào nữa.

.

Đến khoảng 9 rưỡi, Kỳ Mộ nhận được điện thoại của Mạt Bảo, đang ở bãi đỗ xe dưới khách sạn, cuối cùng hai người cũng thuận lợi gặp mặt nhau.

Mạt Bảo... Vừa thấy anh ta lần đầu tiên, mặt Kỳ Mộ đơ cứng. Căn cứ theo tên gọi, Kỳ Mộ tưởng tượng ra một cậu bé mắt to mặt tròn moe moe, căn cứ giọng nói tối qua khi trò chuyện, cậu vẽ ra một người đàn ông sang sảng hào phóng.

Cho nên khi cậu thấy người đàn ông phong độ lịch lãm đầy mùi tinh anh này, đã... thấy thốn một cách vô cùng hoa lệ.

Khác biệt cực nhiều luôn đó.

Cả tên lẫn giọng nói đều chẳng ăn nhập gì hết!

“Kỳ Mộ?” Người kia hỏi thử.

Kỳ Mộ gật đầu, cố gắng khiến vẻ mặt mình trông bình thường một chút, “Chào anh... Mạt Bảo.”

Xác định được là cậu rồi, Mạt Bảo cười, khoác vai cậu vô cùng tự nhiên, móc điện thoại ra, “Nào nào, tự sướng cái đã.”

...

“Rắc.” Không chờ Kỳ Mộ phản ứng lại, Mạt Bảo ôm cậu bấm nút chụp.

...

Mạt Bảo xòe răng cười với cậu, mở cửa xe, “Bạn gái tôi cực với tôi, nói chắc chắn cậu không chịu chụp ảnh chung đâu. Giờ cổ thua chắc rồi.”

Nếu đây là truyện tranh, các bạn sẽ thấy được ba cọng chỉ đen đeo trên đỉnh đầu Kỳ Mộ.

Ba cái phong độ lịch lãm vừa này chắc là ảo giác thôi, quả nhiên vừa mở miệng đã sụp đổ.

“Đi thôi, chúng ta đến tòa soạn trước, rồi tôi đưa cậu đến chỗ ở xem thử.”

“Có sẵn chỗ ở rồi sao?” Kỳ Mộ hơi ngạc nhiên, cậu không nghĩ họ sẽ chu đáo đến vậy.

“Đúng vậy, chị Thịnh đặc biệt dặn dò. Gần chỗ làm, đi lại thuận tiện, còn rẻ nữa.”

Trong lòng Kỳ Mộ đúng là ngũ vị tạp trần, chị Thịnh thật sự rất tốt với cậu. Được rồi, cùng lắm... Mai mốt về chị ấy có lỗi nhai thì cậu sẽ ngoan ngoãn nghe.

Đi chung một buổi, rốt cuộc Kỳ Mộ đã nhận ra, Mạt Bảo nói rất nhiều. Khi im lặng còn miễn cưỡng nguy trang tinh anh được, vừa mở miệng là bản chất bại lộ.

“Kỳ Mộ, cậu nhiều tuổi?” Thấy cậu nhìn, Mạt Bảo rời mắt khỏi con đường phía trước, nhìn cậu một cái.

“Hai mươi sáu.”

Mặt mạt Bảo thành hình 0 0! ! ! !

Kỳ Mộ thấy anh ta phản ứng như thế liền nghi hoặc hỏi: “Lạ lắm à?”

“Không phải lạ, mà không giống.” Mạt Bảo lại phân tâm liếc sang cậu một cái, “Nhìn cậu y như sinh viên mới tốt nghiệp đại học, được rồi, cậu mà nói thật ra mới vào năm nhất cũng có người tin đó.”

“... Sao tôi phải nói mình mới năm nhất?” Đâu phải con gái, cần gì phải liều mạng nói mình còn trẻ.

Mạt Bảo bắt lực, “Tôi ví dụ thôi mà!”

... Ví dụ thì cũng kì lắm biết không!

Hai người đều còn trẻ, lại có ngôn ngữ chung, trò chuyện suốt đường đi, chẳng mấy mà đến tòa soạn.

Chị Thịnh đã nhắc trước rồi, bản thân Kỳ Mộ cũng có năng lực, nên ai cũng hoan nghênh cậu. Sắp xếp chỗ đồ đạc ít ỏi của mình cho có việc rồi cậu theo Mạt Bảo đến chỗ ở.

Căn hộ cao cấp ở tầng 2, hai phòng ngủ một phòng khách, không lớn lắm nhưng vật dụng thời thượng hiện đại, khung cảnh cũng không tệ, đồ đạc đầy đủ, ở khu này thì chắc chắn không rẻ được. Dù được công ty chi trả nhưng Kỳ Mộ cũng không kiềm được hỏi thăm tiền thuê với Mạt Bảo.

“500.” Mạt Bảo thờ ơ nói.

“Rẻ vậy sao!?” Kỳ Mộ sùng sốt, ở tỉnh lẻ thì cũng khó kiếm được căn hộ nào như thế này với giá 500!

Mạt Bảo nhướng mày dừng dừng, “Chỗ này nhà tôi mua cho tôi, tôi không ở nên cho cậu thuê. Còn cho chị Thịnh món nợ tình nghĩa nữa, he he.”

Nhà thế này ở thành phố X chắc chắn không rẻ, nhớ đến chiếc Audi mới cong mà Mạt Bảo lái sáng nay, Kỳ Mộ hiểu ra, thì ra tên này là con đại gia.

Khi Kỳ Mộ đang xem nhà thì Mạt Bảo có điện thoại.

Nghe điện thoại xong, Mạt Bảo bắt đầu dĩ nói: “Bạn gái tôi đòi đến phụ cậu.”

“Bạn gái anh... đến phụ tôi?” Không có hợp lý đâu nha!

Thấy cậu thắc mắc, Mạt Bảo đành phải giải thích: “Hồi trước tôi với bạn gái tôi nhỏ hơn chị Thịnh một lớp, cổ sùng bái nữ cường nhân kiểu chị Thịnh lắm, cho nên cũng rất tò mò về người được chị Thịnh coi trọng là cậu...” Từng câu từng chữ bốc mùi chua lết.

Kỳ Mộ bị vẻ mặt của anh ta làm bật cười, hớn hờ nói: “Vậy mà anh cũng ghen à?”

Mạt Bảo rất hiên ngang, “Cô ấy nhìn đàn ông khác một cái tôi cũng thấy không vui! Tôi cảnh cáo cậu, không được dụ dỗ bạn gái tôi, nếu không...”

Kỳ Mộ bình thản ngắt lời anh ta, “Anh yên tâm, tôi thích đàn ông.”

“Dù cậu thích đàn ông cũng không được... Hả! Cậu thích đàn ông hả?” Mạt Bảo tròn mắt.

“Phải.” Mặt Kỳ Mộ không đổi sắc, nhưng trong lòng đã thấp thỏm bất an, cậu và Mạt Bảo khá hợp tính, cho nên không định giấu diếm, chỉ không biết Mạt Bảo thấy thế nào thôi.

Mạt Bảo ngó ra ba giây rồi lập tức cười bung hoa, “Anh em tốt! Tôi yên tâm rồi! Nào nào qua đây anh thơm một cái. Hia hia hia hia.” Nói rồi nhào lại ôm cổ Kỳ Mộ.

Kỳ Mộ không biết mình nên khóc hay cười nữa. Đối phương không kỳ thị thậm chí còn phản ứng rất bình tĩnh khiến cậu thấy mừng, nhưng mà lý do bực quá đi!

Mạt Bảo móc điện thoại ra, “Cậu có weibo không? Tên gì? Tôi theo dõi cậu.”

Kỳ Mộ đang định nói, nhưng nghĩ đến tên weibo của mình bỗng dừng lại không muốn nói ra, “Của anh là gì, tôi mở máy theo dõi anh.”

Mạt Bảo quơ quơ điện thoại trước mắt cậu, Mạt Mạt Mạt Mạt Mạt Tiểu Bảo.

... Kỳ Mộ cầm nín bật máy tính, lên weibo, tìm, theo dõi. Stt Mạt Bảo vừa đăng đập ngay vào mắt.

“Đẹp giai chưa? Đồng nghiệp mới~”

Đăng kèm tám ảnh mới chụp trong bãi đỗ xe.

... Anh ta đăng lúc nào vậy, sao mình không biết! Kỳ Mộ còn chưa kịp bình luận gì thì Mạt Bảo đã cười ha hả, “Kỳ Mộ tên cậu cậu.. Óa há há há há.”

Khỏi nghĩ cũng biết, Mạt Bảo đang cười tên weibo của cậu.

“Anh hơn gì tôi đâu!” Kỳ Mộ then quá thành giận.

“Ha ha, được rồi được rồi không cười nữa, cậu chờ đây nha, tôi đi đón bạn gái tôi. Không được phóng điện với cổ, cậu thích đàn ông cũng không được!”

“Xi, lu giấm.” Kỳ Mộ hừ lạnh.

Mạt bảo đi rồi, Kỳ Mộ chuyển phát stt đó rồi bình luận, “Bạn mới~”

Thật ra cũng thú vị. Kỳ Mộ nghĩ. Tiện tay xem weibo của Lục Tuấn Tự, không có gì mới. Cả weibo anh cũng không lên, không thấy trống vắng à.

Kỳ Mộ chưa quên thời Lục Tuấn Tự ăn có bữa cơm cũng phải chụp hình post weibo.

Một lúc sau, có tiếng động ngoài cửa, Kỳ Mộ quay lại, một cô gái mắt to tóc để mái, trông vừa đáng yêu vừa xinh đẹp đang đẩy cửa vào, thấy cậu, cô nàng ngẩn ra rồi quay lại hỏi người sau lưng: “Bảo Bảo, sao anh dẫn học sinh qua đây!? Chị Thịnh bảo anh đi đón một cậu học sinh à!?”

Kỳ Mộ: “...”

Cô gái bị đẩy vào trong, Mạt Bảo theo sau, bắt đắc dĩ nói: “Học sinh cái gì, đây là Kỳ Mộ đấy thôi, năm nay người ta 26 rồi, em đừng nói lung tung!”

“A... Xin lỗi.” Cô gái vội xin lỗi, rồi lại hưng phấn nhìn cậu chăm chăm, “Cậu là Kỳ Mộ mà chị Thịnh khen ngợi thật sao? Trông đâu giống mấy.”

Mạt Bảo đẩy đầu cô một cái, “Đừng có quây.”

Cô gái nhìn cậu cười cười rồi chìa tay: “Chào cậu, tôi tên Mạt Bối.”

...

Mạt Bảo anh có chắc đây là bạn gái anh chứ không phải em gái song sinh không!

[1] Thất và Kỳ đồng âm.

[2] Tiểu Thất này là Thất tiên nữ, Khoai Lang là Đồng Vinh (phim Thiên ngoại phi tiên).

[3] Good job, làm tốt lắm.

Quên nói, bày gái trên mạng gọi Lục Tuấn Tự là anh, nhưng xưng tôi-cậu với Kỳ Mộ, vì tui nghĩ các ẻm sẽ nghĩ là Kỳ Mộ cỡ cỡ mình thôi, như thế mấy đoạn chọc ghẹo Kỳ Mộ cũng xuôi hơn nữa, đến ngoại truyện gặp nhau ngoài đời chắc sẽ chỉnh lại.

11. Chương 11

Lục Tuấn Tự, nhẩn nại của anh còn được bao nhiêu?

trans: Yu Yin

Nhìn mặt Kỳ Mộ là Mạt Bảo biết ngay cậu nghĩ vậy rồi, chẳng bắt ngờ chút nào, lần nào người không biết nghe anh ta giới thiệu bạn gái cũng phản ứng thế này.

“Ngưng ngay, quên mấy cái suy nghĩ tầm xàm trong đầu cậu đi, Bối Bối là bạn gái tôi không sai đâu.”

Mạt Bối che miệng cười trộm, rõ ràng cố ý tự giới thiệu như thế, “Ha ha, thì ra cũng như người thường.”

Kỳ Mộ ==

Cậu không có ba đầu sáu tay đương nhiên không khác người thường rồi!

Mạt Bảo rất hiểu tính bạn gái mình, giải thích thay cô: “Ý của Bối Bối là phản ứng của cậu khi biết về quan hệ của chúng tôi rất bình thường, cô ấy chỉ nghĩ người chị Thịnh coi trọng sẽ rất đặc biệt thôi.”

... Chỉ cần là người thì nghe tên Mạt Bảo với Mạt Bối đều sẽ nghĩ ngay là anh em trai hay anh em gái hay chị em gì đó thôi!

“Kỳ Mộ, chúng ta đi ăn cơm trưa trước rồi xem nhà còn thiếu gì mua thêm, được không?” Mạt Bối tung tăng chạy một vòng quanh nhà, nói: “Hôm nay để Mạt Bảo mời, tẩy trần cho cậu, hay mình đến Shangri-La[1] đi, lóc thịt ảnh”

Mạt Bối hưng phấn đề nghị, mặt Mạt Bảo thì lập tức như trái khổ qua, rên xiết thảm thiết, “Bối Bối em tha cho anh đi! Nửa năm tiền lương của anh cũng không đủ nữa!”

Khách sạn Shangri-La của thành phố X, chi phí cực cao, xa hoa cực độ.

“Kỳ Mộ! Anh em tốt! Mình đi ăn đặc sản thành phố X được không?! Muốn ăn bao nhiêu cũng được, anh mời cậu ăn tới nôn ra thì thôi!” Thấy Mạt Bối không thèm nghe mình, Mạt Bảo đành phải chuyển hướng thương lượng với Kỳ Mộ.

Kỳ Mộ cười thâm hiểm.

Đương nhiên cuối cùng bọn họ không đến Shangri-La, nếu không chắc phải bán Mạt Bảo trả tiền cơm. Kỳ Mộ được dẫn đi ăn đặc sản ở đây, thịt cừu om bánh mì trắng. Món đặc sản được khen nức nở với Kỳ Mộ cũng chỉ bình thường, có lẽ cậu không quen ăn vị này.

Tuy cơm nước không hợp khẩu vị lắm, nhưng không khí rất tốt, Mạt Bảo và Mạt Bối tuy có vẻ vô tâm nhưng đều là người rất thông minh, hai người thường đùa giỡn nhưng không có vẻ khoe khoang, ngược lại còn khiến người ta thấy dễ chịu. Bầu không khí giữa hai người cũng hòa thuận êm dịu.

Thật khiến người ra... ngưỡng mộ.

Ăn cơm xong, Kỳ Mộ không cần hai người đi cùng nữa, đâu thể làm phiền người ta mãi được.

Tuy là rất hợp nhau.

Tìm cơ tiền hai người đi, hẹn nhau cuối tuần cùng du ngoạn cảnh đẹp bản địa, rồi Kỳ Mộ một mình vào siêu thị trong khu.

Kỳ Mộ không muốn thừa nhận, nguyên nhân thật sự là bóng dáng hòa hợp của hai người cứ khiến cậu nhớ về sự cô đơn và đáng thương của mình.

Đi dạo từng dãy một trong siêu thị, Kỳ Mộ không tìm được gì để mua, chỉ cần qua loa một tí cho xong là được. Chỉ ở tạm thôi mà, cậu còn không muốn gọi đó là nhà.

Kỳ Mộ đang lưỡng lự xem nên mua một hay hai cái chén thì điện thoại reo.

Cuộc gọi đến, Lục Tuấn Tự.

“A lô.” Kỳ Mộ bắt máy.

“Tiểu Mộ, em ăn chưa?” Tuy đã hết sức che giấu, nhưng giọng của anh vẫn đầy mệt mỏi.

Kỳ Mộ không thể không thừa nhận, vào thời khắc ấm áp này, khi cậu thấy cô độc, giọng nói của Lục Tuấn Tự khiến cậu được cứu vớt. Thế là bất giác trở nên ôn hòa, cậu cong môi, “Ăn rồi, Lục Tuấn Tự, anh còn gì khác để hỏi không?”

“Hỏi cái khác hả? Được chứ. Tiểu Mộ, em có nhớ anh không?” Nghe giọng điệu đầy trêu chọc của Kỳ Mộ, Lục Tuấn Tự thật chẳng mong gì hơn, chỉ nguyện thời gian dừng lại trong giây phút này.

“... Lục Tuấn Tự, anh đi làm mệt lắm à?” Rõ ràng không muốn trả lời câu trước, Kỳ Mộ chuyển đề tài không khéo léo mấy.

Cậu phản ứng như vậy làm Lục Tuấn Tự cũng chỉ biết cười khổ, “Chỉ mấy ngày gần đây thôi, giải quyết nốt chuyện này thì xong rồi.”

“À...” Cậu nhớ tự chăm sóc bản thân rồi cuộc vẫn không được nói ra, bây giờ Kỳ Mộ mới biết, thì ra mình trong ngoài bất nhất như vậy.

“Tiểu Mộ, qua thời gian này rồi, anh đến thăm em có được không? Sắp đến sinh nhật em rồi, vừa hay, em đến chúc mừng với em, có được không?” Tình cảm nồng đậm và nhớ mong không thể kiểm soát ngập tràn trong giọng nói của anh.

Sinh nhật à? Kỳ Mộ chợt nhớ đến chuyện Đinh Tây Tây đến thành phố S ăn mừng sinh nhật với Lục Tuấn Tự, cảm xúc chìm xuống tận đáy nước.

“Tính sau đi.” Cậu lạnh lùng.

Lục Tuấn Tự không hiểu được tâm trạng cậu, cũng không dám ép cậu quá mức, đành phải xuôi theo ý cậu, nhưng giọng điệu dè dặt sợ mình ghét bỏ đó của anh lại khiến Kỳ Mộ khó chịu thêm. Nói lấy lệ vài câu rồi bịa cớ cúp điện thoại.

Tay chống trán, Kỳ Mộ nhắm mắt. Cậu ghét bản thân mình lúc này, vui buồn thất thường, thay đổi liên tục.

Còn... ganh ghét trong lòng.

Những cảm xúc đó... Cả bản thân cậu cũng không khỏi chán ghét.

Không tốt đẹp, không lương thiện, nóng nảy tùy tính, cậu như vậy, Lục Tuấn Tự sẽ kiên nhẫn chờ đợi bao nhiêu ngày nữa?

Nói không chừng đang mệt mỏi với cậu rồi, nên mới mở lòng với người khác.

Kỳ Mộ đột nhiên cảm thấy mệt đến vô vàn bất lực.

Nếu, không tiếp tục kiên trì nữa, có phải sẽ không mệt thế này không?

Lục Tuấn Tự gửi tin nhắn: “Tiểu Mộ, em mệt thì nghỉ sớm đi, tối anh gọi cho em. Nghe lời.”

Kỳ Mộ đọc xong lại càng thấy mĩa mai.

Lục Tuấn Tự, nhẩn nại của anh còn được bao nhiêu?

[1] Khách sạn năm sao cao cấp

12. Chương 12

Sớm biết hôm nay, ngày ấy cố gì lại làm.

Trên đời này không ai bán thuốc hối hận đâu!

trans: Yu Yin

Đang là giữa thu, sinh viên vừa tốt nghiệp, tin tuyển dụng và hợp báo công bố đủ loại sản phẩm mới kéo đến ùn ùn, Kỳ Mộ cũng không hẳn là quá bận, nhưng quả thật không thể nói là rảnh rỗi, thái độ với Lục Tuấn Tự cũng tự nhiên trở nên lãnh đạm.

Không phải cậu cố ý, nhưng trong lòng vẫn còn khúc mắc. Khi nói chuyện không còn thân thiết như trước nữa, thậm chí có chút xa cách.

Lục Tuấn Tự đương nhiên thấy rõ sự thay đổi của cậu, nhưng không biết căn nguyên ở đâu, sốt ruột mà không biết phải làm sao. Đành phải dờ dành cậu chiều ý cậu, trong lòng âm thầm quyết định, phải nhanh chóng hoàn thành công việc, để đến thành phố X về về cậu.

Nếu không, trong lòng cứ mãi phập phồng không yên tâm được.

Anh tăng ca xong về đến nhà đã hơn 7 giờ, định gọi điện thoại cho Kỳ Mộ, nhưng nhớ đến thái độ của cậu lại hơi do dự.

Chờ thêm chút nữa vậy, trưa nay mới gọi, anh sợ tần suất gọi điện dày đặc như vậy sẽ khiến Kỳ Mộ bực mình.

Ngước lên, chợt thấy máy vi tính trong phòng khách, thoáng sững sốt, đã lâu anh không lên mạng rồi.

Xoa thái dương, nhớ ra mình còn nợ mấy file kịch, thế là dự định thâm âm cho xong.

Làm nốt rồi rút lui vậy. Anh đã mất đi quá nhiều điều tốt đẹp vì sở thích này rồi.

Thậm chí suýt chút mất đi người mình yêu nhất.

Vừa mở máy weibo đã kêu mãi không ngừng, cả đồng tin nhắn.

Anh không có tâm trạng đọc, lên QQ tải kịch bản trong tổ kịch xuống, thử vài lần vẫn không tìm được cảm xúc đúng.

Khi cảm xúc không ổn định, làm gì cũng không thấy hiệu quả.

Đành phải mở QQ lên xem tin tức.

Ngoài vài tin hỏi anh có online không, mấy chục tin còn lại đều của cùng một người.

Tô mỹ nhân: Tự Quân sama có online không! QAQ!

Tô mỹ nhân: Tự Quân sama online gọi em nha!!!!

Tô mỹ nhân: A a a a a chừng nào sama mới lên mạng vậy cầu file kịch!!

Tô mỹ nhân: Sama bị người ngoài hành tinh bắt cóc rồi sao... Đừng mà địa cầu cần anh lắm!

Tô mỹ nhân: Anh mà lại không xuất hiện thì kịch sẽ phải dời ngày đó!

Tô mỹ nhân: Không giao file ít nhất cũng lên tiếng một chút đi! Không phải có gì ngoài ý muốn chứ...?

Tô mỹ nhân: ...

Lục Tuấn Tự bật cười, trả lời.

Tự Quân: Không chết, cũng không bị người ngoài hành tinh bắt đi.

Tô mỹ nhân:!!!!!!!!!!!!

Rồi lập tức có thêm tin mới.

Tô mỹ nhân: Em có nhìn lầm không em gặp ảo giác hay anh xuất hiện thật vậy!!

Tự Quân: Không lầm đâu, anh đang online.

Tô mỹ nhân: Óa oa oa oa cầu file!!!!!!!!!!!! Lăn cầu!!!!!! Lăn lộn cầu!!!!!! 365° không góc chết cầu!!!!!!

Tự Quân: Anh đi thâu đây.

Tô mỹ nhân: Quý tạ ơn sama QAQ Cứ tưởng lần này phải bỏ hồ rồi hu hu hu!

Tự Quân: Xin lỗi, gần đây hơi bận.

Tô mỹ nhân: Nô tỳ sợ hãi! Đời thật quan trọng hơn không sao, em rên rỉ vậy thôi.

Tự Quân: ... Xin lỗi. Thật sự rất xin lỗi.

Tô mỹ nhân: (o) Nếu sama thật sự muốn xin lỗi, lên YY hát tặng đi!

Tự Quân: o()o

Tô mỹ nhân: Đi mà đi mà!!

Tự Quân: ... Anh thâu kịch đã,

Tô mỹ nhân: Được! Vậy em chờ

Vừa xong là Tô mỹ nhân chạy đi thông báo thân hữu, có phúc phải cùng hưởng chứ

Lục Tuấn Tự thật sự thấy rất áy náy, hát tặng... thì hát tặng vậy. Xem như bồi thường cho bọn họ.

Bị Tô mỹ nhân phân tán chú ý, tâm trạng của Lục Tuấn Tự đỡ hơn, anh tỉnh tâm lại bắt đầu thâu âm.

Kịch bản không dài lắm, chỉ cần tập trung thì chẳng mấy mà xong. Anh gửi file cho Tô mỹ nhân.

Tự Quân: Em nghe thử, chưa được anh sẽ thâu lại.

Tô mỹ nhân: Sản phẩm của Tự Quân sama luôn bảo đảm chất lượng mà, XDD Mau lên YY đi nhanh lên nhanh lên, mọi người đang chờ anh đó!!

Tự Quân: Được.

Dù đã biết chắc chắn Tô mỹ nhân sẽ kêu bè kéo cánh đến rất đông, nhưng thấy cả dãy tên trên YY anh vẫn giật mình.

ID của anh vừa xuất hiện, màn hình lập tức xuất hiện cả chuỗi tung hoa chào mừng.

Đủ loại gào khóc đủ loại thăm hỏi sama đã lâu không gặp anh đi đâu vậy. làm Lục Tuấn Tự cũng thấy ảm áp.

Dù mạng là ảo, nhưng có người lo lắng cho mình vẫn khiến người ta thấy ấm lòng.

“Anh Tự, cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi.”

Giọng nói ấy vừa vang lên, cả kênh lập tức điên cuồng kêu gào!

Lục Tuấn Tự lại có cảm giác thật xa lạ.

Người vừa lên tiếng là Đinh Tây Tây. Giọng nói từng khiến anh cảm thấy mê hoặc và mong chờ, bây giờ lại chẳng còn chút cảm giác nào.

Anh cười cười, thản nhiên mà bình tĩnh nói: “Đúng vậy. Đã lâu không gặp.”

Nhìn hội cp bình luận ngập cả màn hình để biểu thị kích động, anh không dung túng như trước nữa.

“Mọi người đừng nói lung tung, tôi và Tây Tây chỉ là bạn bè thôi. Chú ý tiết tháo.” Lục Tuấn Tự nói đùa, nhưng thái độ nghiêm túc thấy rõ.

Lục Tuấn Tự rót một ly nước để bên bàn, “Muốn nghe gì?”

Không ngoài dự đoán, cửa sổ lập tức bị ba chữ “Chờ người về” chiếm đóng.

Đây là bài hát kết của vở kịch khiến Lục Tuấn Tự thành danh, tên của kịch ấy vốn đã là “Chờ người về”.

Kể về một thái tử mất nước thân mang trọng trách nhậm lập kế phục quốc.

Cả hoàng tộc và toàn bộ quan viên bị tàn sát, thái tử vì ham chơi, một mực kéo thư đồng kiêm bạn tốt của mình, tiểu công tử tướng phủ, len lén rời cung đi chơi mà may mắn thoát nạn. Khi hai người trở về, chỉ kịp thấy cảnh toàn bộ hoàng cung bị lửa đỏ nuốt chửng.

Hai thiếu niên vừa đôi mươi một đêm trưởng thành. Những tháng ngày vô tư lự cũng tan biến theo ngọn lửa kia. Thái tử dập đầu ba cái trước tàn tích cung điện, thề sẽ đoạt lại giang sơn. Tiểu công tử hồn nhiên đáng yêu của tướng phủ cũng không còn ngây thơ như trước, y bước theo thái tử không chút do dự, dùng hết khả năng giúp đỡ hần, bầu bạn với hần.

Hai người ném hết trăm cay ngàn đắng của thế gian, từ hai bàn tay dần lên cao, có lẽ trời cao cũng giúp bọn họ, vài năm đầu hoàng đế trong triều còn quan tâm triều chính, về sau dần trầm mê tửu sắc, ăn chơi vô độ. Đại quyền trong triều bị bỏ quên, các hoàng tử đấu đá hãm hại lẫn nhau, cho bọn họ một lợi thế rất lớn. Hai người đầu quân nhị hoàng tử, vô dũng có dư mà mưu trí không đủ. Người như thế cực thích hợp để không chế.

Kết bè lập phái, bày mưu tính kế, lung lạc lòng người, cuối cùng khi căn cơ đã ổn định hai người cùng công chiếm hoàng cung, sau khi thành công, tiểu thế tử hạ độc nhị hoàng tử như kế hoạch trước đó, nhưng lại bị thái tử phản đối. Thì ra trong những ngày gần nhau, thái tử đã bị tính tình thẳng thắn của nhị hoàng tử hấp dẫn.

Thái tử giam nhị hoàng tử lại, sau khi đăng cơ liền đón về gần hoàng cung ngày ngày quan tâm chăm sóc. Mong tưởng hần có thể quên đi mối thù vong quốc mà cam tâm tình nguyện ở cạnh mình.

Nhị hoàng tử giả vờ chấp nhận, nhưng lại âm thầm móc nối với cựu thần muốn giết thái tử. Sau khi âm mưu bại lộ, tiểu thế tử đến khuyên can, lại bị nhị hoàng tử vu hãm muốn ép mình uống thuốc độc.

Thái tử giận dữ hạ lệnh nhốt thế tử lại.

Tiểu thế tử vì thế mà hoàn toàn thất vọng, nản lòng thoái chí uống Vong Tình Thủy, rời khỏi hoàng cung từ bỏ đô thành, từ đó phóng ngựa chân trời, quên đi thái tử.

Tiểu thế tử rời đi rồi, cuối cùng thái tử mới tỉnh ngộ, thì ra hần và tiểu thế tử nhiều năm bên nhau rẽ tình đã sớm ghim sâu, hần lại luôn cho là tình thân. Mất đi rồi, mới biết hối hận. Nhưng hần không thể tìm lại người đó nữa rồi.

Cuối cùng, thái tử dùng một dải lụa trắng đưa tiễn nhị hoàng tử.

Diệt cỏ tận gốc, là quy tắc hành sự của tiểu thế tử.

Còn thái tử mỗi lần hoàng hôn, lại lên lầu cao chờ một canh giờ, đợi chờ một ngày nào đó, có lẽ ái nhân sẽ tha thứ, sẽ theo mình về nhà.

Truyện chỉ đến đây, xem như kết thúc.

Lục Tuấn Tự khắc họa hình tượng thái tử cực kì sinh động, tàn nhẫn, nham hiểm, vô tình, không từ thủ đoạn, lại rất đáng thương.

Tìm bật nhạc nền lên, quản lý kênh đã paste sẵn ca từ lên bảng thông báo, nhìn lại những câu chữ ấy, Lục Tuấn Tự không khỏi cười khỏ, thì ra đạo lý này, đã được nói với mình từ lâu.

Nếu không biết quý trọng, sớm muộn sẽ gặp báo ứng.

Cổ nén chưa xốt trong lòng, Lục Tuấn Tự cất tiếng hát theo nhạc.

“Dưới ánh hoa đăng cổ nhân hao gầy
Nhớ chẳng ngày niên thiếu tay tựa vai kề
Kiếp bèo trôi chốc chiều nhân rồi
Cười nhìn tháng ngày lấp lánh
Mấy độ xuân qua giục tuổi già
Ký ức như màu thủy mặc bóng nhạt ngấn sâu
Chuyện xưa lớp lớp thoáng như mộng
Chỉ mong một bóng hình
Chẳng thấy ngoái đầu
Tà dương trên lan can
Thành lâu tiêu điều
Bao lần chợt tỉnh giấc mộng
Tình thâm khó trao
Sách nhỏ kể trọn chuyện thế gian
Tháng ngày tựa sương bạc trắng mái đầu
Nhu tình đời này dành chờ người
Mọi thứ nơi ta cũng không đổi được
Một lần người quay đầu”

Càng hát anh càng không kiểm soát được cảm xúc của bản thân, giọng ngập tràn bi thương. Anh hoàn toàn nhập tâm.

Không biết từ khi nào, chẳng còn ai bình luận.

Cả kênh lặng thinh, chỉ còn tiếng hát của anh và tiếng nhạc thê lương.

Bài hát kết thúc, một lúc sau kênh YY mới náo nhiệt trở lại.

Khóc mù rồi đây nè!!! Hột đậu xanh ngược chết chế rồi!

Trước đây sao không phát hiện giọng sama ngược thể này vậy QAQ!!!

Trái tim thủy tinh vỡ nát khó chịu quá TAT

A a a không ngủ được sao giờ cầu sama chữa trị!

Ngược tâm gì đó tui ghét nhất công lực của sama tăng lên rồi XD

Lục Tuấn Tự nhìn những dòng chữ không ngừng xuất hiện, lại không biết phải nói gì, nói hôm nay anh đã thấy đồng cảm rồi không biết có ai tin không. Đột nhiên, giữa những hàng chữ biểu thị bị ngược xuất hiện một nhân tố cực kỳ không phù hợp...

Sớm biết hôm nay, ngày ấy có gì lại làm. Trên đời này không ai bán thuốc hồi hận đâu!

Cười khổ, không kèm được trả lời: “Đúng vậy, sớm biết hôm nay, ngày ấy có gì lại làm.”

ID kia giật mình thấy rõ, “Sama em chỉ nói về câu chuyện và ca từ thôi QAQ!”

Bên dưới lập tức có vài cô bé thông minh bắt được manh mối.

Sama hình như hôm nay anh không được vui, sao vậy ạ? QAQ có cần an ủi không?

Thì ra không phải mình tui thấy vậy! Tui cũng thấy hôm nay sama không được ổn lắm!

Lục Tuấn Tự nhìn màn hình, lại càng thấy khó chịu, anh ngẫm nghĩ, chầm chước câu chữ làm dịu, “Tôi... tôi làm một người rất quan trọng với mình tổn thương, tôi phạm sai lầm, khiến... cậu ấy đau lòng, bây giờ, không biết làm cách nào để... bù đắp lại.”

Đại nhân, làm sai thì nhận lỗi, không tha thứ thì nhận đến khi được tha thứ mới thôi!!!

Dùng cảm thừa nhận lỗi lầm là bé ngoan XD Đừng xin lỗi qua quýt là được! Nếu... cậu ấy vẫn không tha thứ anh, thì anh dùng giọng hôm nay đi hát nhận lỗi với cậu ấy đi!

Phụt! Thím trên GJ!!

Óa ha ha hay!

Hết sức đồng ý! Tự Quân sama, hôm nay anh hát hay cực kì! Không ai hold nổi đâu!

Cho nên thứ tốt như thế này nhất định có thể gửi mail san sẻ với đồng bọn đúng không đúng không!

Lục Tuấn Tự thấy cũng bật cười, anh ừm một tiếng xem như đồng ý. Thế là các em gái như được đại xá, mừng rỡ xách đoạn nhạc vừa ngược cho bọn họ khóc mấy phút trước đi ngược đãi đồng bọn.

Đúng vậy, làm sai thì phải cố gắng xin tha thứ mới đúng, cứ tự day dứt một mình thế này mãi sao được. Cõi lòng Lục Tuấn Tự sáng sủa hơn một chút, anh vươn vai, nhìn đồng hồ, 10 giờ rồi, chắc Tiểu Mộ ngủ rồi.

Cầm di động lên, tin nhắn mới trên màn hình khiến anh vui sướng tột độ.

Tiểu Mộ: Ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Lục Tuấn Tự mừng rỡ, Kỳ Mộ chủ động gửi tin nhắn cho anh khiến cả con đường phía trước sáng tươi rực rỡ.

Tuy không thấy buồn ngủ, nhưng anh vẫn định tắt máy đi ngủ, chào tạm biệt các em gái trên YY, chuẩn bị thoát QQ, thấy có tin chưa đọc, mở lên.

Tô mỹ nhân: Tự Quân sama, bày đàn mở một sơn trại chứa fan của anh, cầu lâm hạnh QAQ!

Tâm trạng của Lục Tuấn Tự đang rất tốt. Đương nhiên đồng ý.

Tự Quân: Cho tôi số hội.

Tô mỹ nhân: Sama đúng là người tốt XDDD!! QAQ!! Số hội: XXXXXXXX

Chép, dán, tìm.

Dữ quân trường tương tư

Tên này thật đúng là... Lục Tuấn Tự hoàn toàn không biết phải nhận xét thế nào, bấm nút xin gia nhập.

Gần như lập tức được chấp nhận.

Bà tác giả này có vẻ sở trường viết tra công thay lòng đổi dạ rồi sau lại hối hận...

13. Chương 13

Đọc đến đây, Lục Tuấn Tự đã hoàn toàn xác định người đó chính là Kỳ Mộ.

trans: Yu Yin

Hội trưởng:!!!!!!! Hoan nghênh Tự Quân sama lâm hạnh áo áo áo

Tô mỹ nhân: Hoan nghênh hoan nghênh

Quản lý A: Đậu ơi là nguyên hình của sama thiệt hả cầu ôm đùi hú hú!

Quản lý B: Cầu ôm đùi chung! Sẵn tiện cầu khoe thân!

Cô nương 1: Mọc ơi là Tự Quân sama thiệt hả! Tuyệt sắc thím lòi kéo ảnh tới được thật rồi! Quỳ!

Hội trưởng: o()o Tuy không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, sama do Tiểu Tô kéo đến đó.

Cô nương 2: Mỹ nhân GJ!

Cô nương 3: Sama cầu lên tiếng a a a

Tự Quân: Chào buổi tối ^^

Hội trưởng: Sama ở trên tui! Cười bí ối.

Tô mỹ nhân: ... Thím định làm phản hả!

Quản lý A: Tui giết bây giờ Tuyệt Sắc không còn liêm sỉ nữa không thèm giải thích.

Cô nương 1: Phỉ nhổ Tuyệt Sắc!

Hội trưởng: o()o Các chế đừng vậy mà em đùa thôi. Hức hức hức sama bây giờ tâm trạng của anh khá hơn chưa?

Tự Quân: Cảm ơn, tôi không sao rồi.

Quản lý A: Vừa nãy suýt chút bị Chờ người về ngược chết! Sama... Nghe nói người anh nói là thụ chính quy của anh đúng không...?

Cô nương 2: Thím đừng hỏi! Đừng hỏi han chuyện riêng tư của người ta chứ! Có điều... Sama, thiệt vậy hôn thiệt vậy hôn?

Cô nương 3: ...

Quản lý A+B: ...

Hội trưởng: ...

Cô nương 1: Tui sai rồi, thì ra người vô liêm sỉ không phải tuyệt sắc!

Lục Tuấn Tự thì lại thấy chẳng có gì mà không dám nhận, anh và Kỳ Mộ đã công khai ở đời thật rồi, trên mạng có gì mà phải rối rắm, thế là anh bình thản thừa nhận.

Tự Quân: Phải.

Hội trưởng: (o)!!!! Sama thừa nhận bình thản quá!! Vậy anh đã làm gì mà khiến tiểu thụ nành anh giận vậy, tiểu công chọc tiểu thụ giận không phải công tốt đâu nha! Dù anh là Tự Quân sama... Em miễn cưỡng tha thứ cho anh vậy.

Tô mỹ nhân: Liêm sỉ của tuyệt sắc thiệt không nở nhìn. O()o

Quản lý A: Sau này sẽ quen thôi. (^ ^)

Quản lý B: (o)!!!! Sama, ở đây có một bé tiểu thụ cực phẩm độc mồm ngốc bẩm sinh siêu moe anh có muốn lâm hạnh hôn!? Tạm thời an ủi tâm hồn yếu ớt đã bị thương tổn của anh gì đó...

Tô mỹ nhân: Phụt! Đúng đó đúng đó tiểu thụ moe lắm XD Còn biết xù lông nữa () chảy nước miếng

Lục Tuấn Tự xem bọn họ tán dóc, tuy hơi tò mò nhưng anh cũng chẳng nghĩ gì khác, ngoài Tiểu Mộ, anh không có chút hứng thú nào với các tiểu thụ khác.

Nhưng trong hội fan của anh có cả nam sinh, cũng đáng kinh ngạc lắm.

Tự Quân: Vậy sao? Nam giới à?

Tô mỹ nhân: Chính xác không cần thắc mắc

Hội trưởng: Sama anh không dan díu thiệt hả? Mà nói tới tiểu 7 đi đâu rồi mới nãy còn thấy mà(o)

Quản lý A: Sama anh đừng vậy mà! Việc anh phải làm là đi dỗ tiểu thụ nhà anh chứ không phải dan díu lung tung! Cự tuyệt tra công a a a!

Tô mỹ nhân tiện tay tìm trong danh sách hội, chụp tấm ảnh.

Tô mỹ nhân: Sama, cục cưng này đây, thích anh lắm đó [hình ảnh]

Lục Tuấn Tự lơ đãng liếc mắt nhìn ID, rồi ngay một giây sau đó ngồi bật thẳng lên, không còn đùa cợt, bấm mở tư liệu của số QQ đó.

Tài khoản này anh quen vô cùng, chính là cái anh đã đăng ký cho Tiểu Mộ trước đây.

Tự Quân: Người này... Cậu ấy vào hội từ khi nào?

Hội trưởng: Cũng ít lâu rồi, sao vợ, sama anh quen hả?

Lục Tuấn Tự nhắm mắt lại, Tiểu Mộ... chẳng khi nào lên QQ mà?

Tự Quân: Lịch sử hội thoại còn không?

Hội trưởng: Lịch sử gì cơ QAQ!

Tự Quân: Toàn bộ lịch sử hội thoại có Tiểu Mộ!

Lục Tuấn Tự sốt ruột quá độ, cuống quýt chụp lại số QQ của Kỳ Mộ đăng lên.

Tự Quân: Là cậu ấy! [hình ảnh]

Tuy cô hội trưởng không hiểu vì sao, nhưng cũng nhận ra sự gấp gáp trong cách nói của Lục Tuấn Tự.

Hội trưởng: Gần như lúc nào cậu ấy lên tôi cũng có mặt, chắc còn lịch sử, em đi tìm thử.

Tự Quân: Gấp lắm, cảm ơn! Làm phiền em.

Hội trưởng không nói nhiều, không lâu sau đã gửi mấy đoạn lịch sử cho anh.

Lão tử quả là tuyệt sắc: Chỗ này là của hôm nay. Để em tìm tiếp

—

Tô mỹ nhân: Giờ này mà không có ai hết buồn quá đi buồn quá đi

Hội trưởng: Thím không hiểu được nỗi khổ chạy luận văn đâu!!!!

Kỳ gia thiếu gia: Hiếm thấy có lúc các cô không nói giỡn...

Tô mỹ nhân: (o)!!! Í í í tiểu thụ, mau qua đây tỷ tỷ thả dê chút coi.

Kỳ gia thiếu gia:... Tỷ tỷ tự trọng!

Hội trưởng: Há há há Tiểu 7 GJ

Tô mỹ nhân!!!!!! Tôi chờ được Tự Quân sama rồi á á á!!!!!!

Hội trưởng: (o) Thì ra sama không bị người ngoài hành tinh bắt mất (^) Mấy hôm nay không lên weibo không vào QQ tui còn tưởng ảnh mất tích rồi.

Kỳ gia thiếu gia: ...

Hội trưởng: Tiểu 7 7 Cưng sao vậy, thần tượng tới rồi mà không kích động hử?

Kỳ gia thiếu gia: ... Có phải vào hội đâu tôi kích động làm gì?

Tô mỹ nhân: Phụt! GJ!

Cô nương 1: Mới lên đã thấy Tiểu 7 khoe moe rồi

Cô nương 2: +1

Cô nương 3: +2

Hội trưởng: Đàn cá đáy nước mấy người tự trọng chút đi! ()# Tiểu thụ độc miệng không phải tiểu thụ ngoan, Tiểu Tô mau hỏi sama giao file đi!

Tô mỹ nhân: Moa ha ha ha ha chống eo cười rồ sama không chỉ giao file mà còn hát tặng để bồi thường cho tui đó

Hội trưởng: Quyết đoán thông báo cho đồng bọn! 7 tiểu thụ cứng có muốn đi xem không!?

Kỳ gia thiếu gia: Ở đâu?

Hội trưởng: YY! Số kênh XXXXXXXX

Quản lý A: Sướng điên! Thiệt hôn?

Kỳ gia thiếu gia: Biết rồi.

Hội trưởng: Ai xem lên giết ngay ()

Độc đến đây, Lục Tuấn Tự đã hoàn toàn xác định người đó chính là Kỳ Mộ.

Chỉ chớp mắt mà mọi chuyện đã như thoát khỏi tầm tay anh, lao về phía anh hoàn toàn không thể khống chế.

Trần tĩnh lại, Lục Tuấn Tự xem tiếp.

Hội trưởng: Mấy cứng vô phòng chưa vô rồi chưa vô xong chưa!

Kỳ gia thiếu gia: Ủm!

Tô mỹ nhân: Moa ha ha tui cá một trái dưa leo sama sẽ hát Chờ người về

Hội trưởng: Tui cực hoa cúc của thím, chờ người về +1

Tô mỹ nhân: Ngược quá đi! Hôm nay sama sao vậy! Nghe đau lòng quá khó chịu quá TAT

Cô nương 1: Cái đòn mồi tui phát khóc rồi!!

Hội trưởng: Tuy vốn dĩ Chờ người về đã rất ngược rồi, nhưng hôm nay dường như đặc biệt... Hứa hứa hứa tui không hold nổi khó chịu quá đi! Quả tim thủy tinh vỡ nát rồi...

Tô mỹ nhân: Mọi thứ nơi ta cũng không đổi được một lần người quay đầu hu hu khó chịu quá! Hồi đó cái kết truyện này làm tui lợm hớ chết tươi! Không biết cuối cùng tiểu thể tử có về không QAQ Bọn thụ tàn nhẫn quyết đoán quá đi!

Quản lý A: Hoàn toàn không biết nói sao nữa hôm nay sama không bình thường a a a

Quản lý B: Tiểu 7!! Mau thừa cơ nhảy vào an ủi tâm hồn sama rồi từ đó triển khai mối tình sống chết đại thần fan hâm mộ kinh thiên động địa quý khóc thần sầu đi!

Kỳ gia thiếu gia: Yêu đương gì với cặn bã chứ.

Tô mỹ nhân: Tiểu 7 cứng bị gì kích thích vậy?

Kỳ gia thiếu gia: Không có gì.

Tiếp nữa là những lần trước đó.

Trong đó... có nhắc đến Đình Tây Tây.

Lục Tuấn Tự cố nén bất an trong lòng, kéo dưới dưới cùng, là tin mới nhất của hội trưởng.

Lão tử quả là tuyệt sắc: Sama! Tiểu 7 hiện hình kìa!! Sama mau vào hội đi XDDDD

Ồ, thiệt gay cấn.

14. Chương 14

Tiểu Mộ của anh, không còn tin anh, cũng không định dựa dẫm vào anh nữa.

trans: Yu Yin

Kỳ gia thiếu gia: Sao vậy, tìm tôi hả?

Hội trưởng: QAQ!!!! Tiểu 7 cứng mau thành thật khai báo! Có phải cứng quen Tự Quân sama hôn!

Kỳ gia thiếu gia: ... Gì cơ?

Tự Quân: Tiểu Mộ?

Lục Tuấn Tự vừa gửi câu này đi, cả hội tức lặng ngắt. Tin nhắn của anh nằm đó hơn một phút vẫn không thấy hồi âm. Tim Lục Tuấn Tự đập thành thịch, anh cầm điện thoại lên định gọi cho Kỳ Mộ, nhưng anh còn không biết phải nói gì, điện thoại vừa thông là anh nhấn nút tắt.

Trên màn hình vẫn chỉ có tin nhắn của anh cô đơn nằm đó, QQ của Kỳ Mộ thì đã offline.

Giờ thì Lục Tuấn Tự bất chấp, hoảng loạn gọi điện thoại, nhưng chỉ nghe được giọng nữ máy móc lạnh băng “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Lục Tuấn Tự hoang mang, không biết Kỳ Mộ đã offline thật hay chỉ ỉn thôi.

Nhắn tin riêng.

Tự Quân: Tiểu Mộ, em còn đó không? Mở máy, nghe điện thoại của anh được không?

Lục Tuấn Tự gửi tin đi. Một lúc sau vẫn không thấy trả lời.

Trong hội vẫn chỉ có tin nhắn của anh nằm mãi trên cao nhất, tuy các cô gái trong hội không hiểu chuyện gì nhưng đều hiểu ý không ai lên tiếng. Thậm chí một câu hỏi thăm cũng không dám.

Lục Tuấn Tự thấp thỏm không yên, anh đang rất cấp bách muốn biết Kỳ Mộ nghĩ gì, dù chỉ là một phản ứng cũng được.

Nóng nảy bất an.

Cuối cùng, cửa sổ hội rung một cái, Lục Tuấn Tự hoảng loạn đọc.

Nhưng là một cô gái chưa từng gặp.

Tiểu Dư: QAQ Khe khẽ hỏi một câu... Sama... Tiểu Mộ đó... có phải họ Kỳ không...?

Tự Quân: Phải, em biết sao?

Tiểu Dư: ... Hình như... em có weibo của cậu ấy. Sama anh muốn không...?

Lục Tuấn Tự không nói thừa đến một chữ.

Tự Quân: Gửi anh!

Cả “nơm nớp lo sợ” cũng không đủ để hình dung tâm trạng của anh lúc này nữa, Kỳ Mộ không chơi weibo, nhưng bây giờ có weibo lại chẳng nhắc với anh một tiếng, dự đoán chẳng lành mơ hồ thành hình, nhưng anh không dám thừa nhận.

Cô bé kia rất hiểu ý, không gửi trong hội mà gửi tin riêng cho anh.

Mở lên, phản ứng đầu tiên là muốn cười, tên này quả có phong cách Tiểu Mộ.

Lục Tuấn Tự không thể miêu tả được cảm giác trong lòng.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là ảnh Kỳ Mộ chụp với người đàn ông khác, mặt mày tên ấy trông cợt nhả vô cùng (...) lại còn ôm cổ Tiểu Mộ.

Hơi bực bội, xen lẫn chút ghen tị.

Kéo xuống nữa, khuôn mặt anh dần đông lại.

Tiểu Mộ, từng bình luận weibo của anh.

Câu không dài, cũng chẳng hung hãn độc địa gì, lại rất đáng sợ.

Anh và Đinh Tây Tây cố ý vô tình trêu đùa nhau, chòng ghẹo nhau, thậm chí là... ái muội với nhau, Kỳ Mộ đã thấy cả rồi.

Kéo chuột dần xuống, Kỳ Mộ rất ít post weibo, ít đến độ anh gần như chưa kịp xem thì đã hết rồi.

Lục Tuấn Tự nhìn chằm chằm stt đầu tiên của cậu.

Bức ảnh đó, anh nhận ra ngay là bàn ăn nhà mình, với những món ăn cầu kì mà phong phú bên trên.

Thời gian, là ngày sinh nhật anh. Lục Tuấn Tự đau đớn chỉ muốn che mắt không xem tiếp nữa, nhưng anh không thể, anh không thể ích kỷ như thế.

Tiểu Mộ đã thấy gì, đã trải qua cảm giác gì, nghĩ đến điều gì, anh phải đều nếm trải, như vậy mới là công bằng.

Không than thở, không oán trách, Kỳ Mộ chỉ bình tĩnh thuận lại sự thật.

Sinh nhật người yêu, tôi chuẩn bị bữa tối phong phú, nhưng anh ấy đang ăn mừng với người khác.

Bên trong Lục Tuấn Tự trắng xóa, tiếng nổ đinh tai vang lên trong đầu.

Kỳ Mộ...

Lẽ ra phải phát hiện từ sớm... Thái độ lạ thường ủa Kỳ Mộ buổi sáng anh về, và những ngày sau đó nữa. Rõ ràng như vậy, sao anh lại không chú ý chứ.

Lục Tuấn Tự từng tràn trề tự tin, chỉ cần anh kiên trì, rồi sẽ mang được Tiểu Mộ về Anh thậm chí còn có cảm giác Kỳ Mộ chỉ đang giận dỗi với mình thôi.

Chưa từng nghĩ, cậu biết... Thì ra cậu biết hết.

Đột nhiên, Lục Tuấn Tự nhớ đến lời Kỳ Mộ vô tình nói nhỏ hôm ấy...

Dù sao cũng đâu thể dựa vào anh cả đời.

Tiểu Mộ của anh, không còn tin anh, cũng không định dựa dẫm vào anh nữa.

Tất cả, đều do một tay anh tạo thành.

Sự thật này khiến trái tim Lục Tuấn Tự đau buốt từ tận sâu thẳm. Đã muộn lắm rồi, nhưng Lục Tuấn Tự không hề buồn ngủ.

Cả người anh đều đau, từ trong ra ngoài, nhưng không liên quan đến thể xác, mà còn khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần. Đau đớn chảy theo máu huyết, không cách nào yên ổn, chẳng cách gì bình tĩnh được.

Mà lại còn kịch liệt hơn. Đến khi khoét rỗng cả con người anh.

Lục Tuấn Tự ngẩng đầu đọc đi đọc lại nội dung weibo của cậu, tự bị hành hạ mình, một lần nhìn là một lần nhức nhối chồng thêm. Nhưng anh không kiềm được, anh không thể không nhìn. Mình đã làm những chuyện khốn khiếp như vậy, phải xem nhiều vào, đau nhiều vào, thì mới nhớ được.

Kỳ Mộ đăng tin đã lâu như vậy mà anh vẫn thấy đau thể này, vậy khi Kỳ Mộ viết ra, cậu đã thấy thể nào chứ?

Lúc đó cậu đau lòng biết bao nhiêu?

Với tính cách của Kỳ Mộ, thường ngày hơi không vui đã hờn dỗi với anh, lần này lại chẳng nói tiếng nào, tự chôn trong lòng, vậy mà còn cười với anh.

Lục Tuấn Tự bỗng thấy sợ hãi.

Cậu biết hết mọi chuyện, nhưng lại không nói, chỉ rời khỏi anh trong thời gian ngắn nhất.

Có phải, Kỳ Mộ đã quyết định thoát ly khỏi cuộc sống của anh không?

Suy nghĩ ấy vừa xuất hiện, thống khổ và tuyệt vọng đã gần như nhấn chìm Lục Tuấn Tự. Anh không dám tưởng tượng, mấy chục năm sau này, không có Kỳ Mộ, anh phải sẽ sống thế nào đây.

Mấy chục năm sau này, bên cạnh anh sẽ không còn người chớp mắt cười với anh, giận dữ anh, phá phách với anh bầu bạn...

Tình cảnh ấy... Chỉ nghĩ thôi Lục Tuấn Tự đã cảm thấy không chịu nổi.

Người ta nói, có phải ai không có ai đó thì sẽ chết thật đau. Anh thừa nhận câu này.

Nhưng, không còn Kỳ Mộ, Lục Tuấn Tự vẫn có thể sống tiếp, nhưng trái tim đã bị khoét mất một mảnh thịt, vẫn biết đập đó, nhưng không còn hoàn chỉnh.

Giữa mơ hồ hoảng hốt, Lục Tuấn Tự nhớ đến ngày còn rất rất nhỏ, lần đầu tiên anh gặp Kỳ Mộ.

Anh gần như lập tức bị bé con xinh xắn như búp bê kia hấp dẫn, anh dụ dỗ người ta gọi mình là anh, nói gọi đi rồi anh sẽ bảo vệ cậu cả đời không để ai ăn hiếp cậu.

Khi đó anh đã nói, sẽ bảo vệ Kỳ Mộ cả đời.

Lục Tuấn Tự chỉ mười phút trước vẫn tràn đầy tự tin bỗng cảm thấy, dường như mình không có gì để chắc chắn Kỳ Mộ sẽ quay lại.

Anh không nản lòng, cầm điện thoại lên, vẫn khóa máy.

Màn đêm tối tăm khiến người ta thấy vừa đằng đẵng vừa tuyệt vọng, như mãi chẳng thấy được ánh dương, cũng không thấy hy vọng.

Lục Tuấn Tự không biết bằng cách nào mình đã chờ được đến bình minh, hối hận đau đớn đến hận không thể tự giết chết bản thân, cả đời này anh cũng không muốn trải qua lần nữa.

Anh không thể để mất Kỳ Mộ.

Tuyệt đối, không thể.

Đau đớn cách mấy thì vẫn phải sống tiếp, trời sáng, Lục Tuấn Tự vẫn phải đi làm.

Anh chần chừ vài lần, thử gọi cho Kỳ Mộ, cậu vẫn khóa máy. Bất đắc dĩ đành phải gửi tin nhắn cho cậu, “Tiểu Mộ, em đừng nghĩ lung tung, anh yêu em, anh chỉ yêu em.”

Phải nhanh chóng xử lý cho xong việc, anh mới có thể yên tâm, giải quyết vấn đề với Kỳ Mộ.

Mấy nay nhà có tí việc nên quên lên lịch tiếp chương mới, đồng bào tha tội, tớ sẽ bù, sẽ bù...

15. Chương 15

Hơn nữa cậu buộc phải thừa nhận, cậu không hề muốn rời xa Lục Tuấn Tự.

trans: Yu Yin

Trời sáng hẳn. Đêm hôm ấy, không chỉ Lục Tuấn Tự mất ngủ, Kỳ Mộ cũng vậy.

Cậu phải thừa nhận, nghe Lục Tuấn Tự hát xong, mình hơi đau lòng. Nhưng đau lòng rồi lại thấy càng khó chịu. Giọng nói đầy chua xót và hối hận của Lục Tuấn Tự lặp lại mãi trong đầu suốt cả đêm, “Sớm biết hôm nay, ngày ấy có gì lại làm.”

Khi đó cậu chỉ nghĩ mau rời khỏi Lục Tuấn Tự, đi rất dứt khoát, lại chưa từng nghĩ, sau này phải làm sao.

Cậu cảm nhận rõ ràng sự hối hận và khổ sở của Lục Tuấn Tự.

Tối qua thấy Lục Tuấn Tự trong hội, cậu chỉ kịp giật mình, rồi phản ứng đầu tiên là chạy trốn. Tuy cậu tham gia hội fan của Lục Tuấn Tự, nhưng chưa từng nghĩ sẽ gặp phải Lục Tuấn Tự, thậm chí... bị anh phát hiện.

Một mỗi bật điện thoại, thấy tin nhắn của Lục Tuấn Tự, Kỳ Mộ cũng nghĩ được gì nữa.

Chỉ thấy mỗi một, muốn ngủ một giấc thật ngon.

Điện thoại cho Mạt Bảo, xác nhận hôm nay không có việc gì. Bên kia Mạt Bảo than vãn, khó khăn lắm mới có ngày rảnh, anh ta và Mạt Bối đã tính sẵn sẽ dẫn cậu đi thăm thành phố X, hơn nữa thời tiết cũng đẹp, kết quả Kỳ Mộ lại muốn ngủ.

Không để ý đến Mạt Bảo đang làm ầm ĩ đầu dây bên kia, Kỳ Mộ lẳng lặng cúp điện thoại. Đi chơi với cặp tình nhân mấy người là một chuyện rất đả kích, làm lâu đầu có thể xem như không biết, lần thứ hai là ngu xuẩn!

Bong bóng hồng phấn bay tung tóe ghê lắm biết không!

Trở mình, chẳng mấy chốc Kỳ Mộ đã ngủ thiếp đi.

Hình như cậu nằm mơ, cảnh trong mơ rất hỗn độn, làm cậu đau đầu. Lại chẳng có nội dung rõ ràng, chỉ thấy đau đầu muốn chết.

Cậu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mơ màng nghe máy.

“Tiểu Mộ hả con.”

Là tiếng của mẹ Lục Tuấn Tự, đầu óc vẫn mơ hồ của Kỳ Mộ lập tức tỉnh táo lại, cậu cười khẽ, “Con chào cô.”

“Ừ, Tiểu Mộ, ăn cơm chưa?” Giọng của mẹ Lục rất dịu dàng, cũng rất trẻ trung, giống như chính bà vậy, thùy mị mà rất có khí chất.

“Dạ, ăn rồi.” Kỳ Mộ không biết phải nói gì, cậu không biết vào lúc này mẹ Lục gọi cho cậu có nghĩa gì.

“Con đang ở thành phố X à?”

“Dạ.” Kỳ Mộ đáp đúng thực tế.

“Hai đứa con, lâu như vậy chẳng chịu về thăm nhà. Khi nào con từ thành phố X về thì ghé nhà ăn vừa cơm đi. Hiếm khi cô chú với ba mẹ của con đều ở nhà.”

Kỳ Mộ sững người, mất mấy giây mới phản ứng lại.

Mẹ Lục ở đầu dây bên kia thở dài, “Cô mới gọi cho Tuấn Tự rồi, nó nói nó làm con giận, hỏi chuyện gì thì không chịu nói, chỉ nói mãi một câu, làm con giận rồi, nói phải dỗ dành con đã mới về được. Không biết hai đứa có chuyện gì, Tiểu Mộ, không phải con đến thành phố X để tránh Lục Tuấn Tự đó chứ?”

“... Đương nhiên không phải rồi, công việc của con cần thôi. Đến ngày con sẽ về thôi.” Kỳ Mộ hơi chột dạ.

“Con và Lục Tuấn Tự thân thiết với nhau từ nhỏ, thằng con đó với ai cũng khó chịu mà gặp con là ngoan như mèo con, ai cũng nghĩ nó nhường nhịn con hơn, nhưng cô biết, con đối xử với nó cũng tốt không thua gì, chỉ không để ngoài mặt mà thôi. Cô không biết lần này hai đứa làm sao, nhưng... Nếu hai đứa đã quyết định ở bên nhau cả đời, thì phải khoan dung nhường nhịn nhau một chút, có mâu thuẫn gì thì nói rõ ràng với nhau rồi giải quyết, tuyệt đối đừng giữ trong lòng, giấu đi thì càng lúc vấn đề sẽ càng lớn thêm.”

Kỳ Mộ ghen ngào, không biết phải đáp lại thế nào. Nhưng hiển nhiên mẹ Lục cũng không định chờ cậu trả lời, cười nói: “Hai đứa đều còn trẻ, cả đời còn dài lắm. Nếu Tuấn Tự làm con giận, con cứ đánh nó, đừng nhịn, nó dám đánh lại cô với chú con xử lý nó. Chỉ cần con hết giận là được.”

Đánh lại? Lục Tuấn Tự dám à. Kỳ Mộ hơi muốn cười, nhưng môi lại không cách nào cong lên được.

“A di không định biện minh cho nó đâu, lẽ ra con cháu cãi nhau cô không nên can thiệp vào, nhưng lâu quá không gặp, nhớ hai đứa lắm rồi, khi nào rảnh rồi thì về nhà một chuyến, có được không?”

Nghe mẹ Lục nói làm trong lòng Kỳ Mộ rất chua xót.

Từ nhỏ mẹ Lục đã thương cậu hơn một chút, thậm chí Lục Tuấn Tự còn từng nghi ngờ thật ra cậu mới là con ruột của mẹ Lục. Hơn nữa khi cậu và Lục Tuấn Tự công khai quan hệ, phản ứng đầu tiên của mẹ Lục là con mình dạy hư Kỳ Mộ. Mẹ Lục yêu thương cậu, tốt với cậu thật lòng.

Huống chi, lời bà nói... đều có lý.

Cậu khàn giọng đáp, “Dạ, con biết rồi.”

“Bé ngoan, khi nào về cô làm cá cho con ăn, con thích ăn cá hấp chua ngọt lắm mà.” Giọng mẹ Lục vẫn dịu dàng như ngày còn nhỏ.

“Dạ, được rồi, cô ơi, cho con gửi lời hỏi thăm chú và ba mẹ con, khi nào về con sẽ tới thăm mọi người.” Kỳ Mộ nói rồi ngẫm nghĩ, thêm câu nữa: “Với Lục Tuấn Tự.”

Mẹ Lục dặn cậu chú ý sức khỏe, chăm sóc bản thân cho tốt rồi mới cúp điện thoại.

Kỳ Mộ nhắm nghiền mắt ngã ra giường, cậu và Lục Tuấn Tự thế này, người lo lắng nhất thật ra là ba mẹ.

Hơn nữa cậu buộc phải thừa nhận, cậu không hề muốn rời xa Lục Tuấn Tự.

Mẹ nó, Lục Tuấn Tự, nể tình mẹ anh lên tiếng cho anh...

Kỳ Mộ cầm điện thoại lên, cuối cùng cũng gọi cho Lục Tuấn Tự lần đầu tiên.

Đấy, tui bù rồi nhá, uy tín nhá.

16. Chương 16

Mất đi người anh yêu nhất trên thế giới này,

mất đi người yêu anh nhất trên thế giới này.

trans: Yu Yin

Khi nghe điện thoại giọng Lục Tuấn Tự vẫn chưa hết kinh ngạc, anh không ngờ Kỳ Mộ lại chịu chủ động liên lạc với mình.

“Tiểu Mộ?”

Kỳ Mộ nường mày, hừ một tiếng, “Là em, đáng kinh hãi đến vậy à?”

...

“Tiểu Mộ, anh... Em có chuyện gì sao?” Hiển nhiên Lục Tuấn Tự không nghĩ Kỳ Mộ sẽ gọi cho mình, ngờ ngợ ngần ngẩn không hoàn hồn lại được.

“Không có việc thì không được gọi cho anh à?” Kỳ Mộ cố ý xuyên tạc.

“... Tiểu Mộ, em biết anh không có ý đó mà!”

Phản ứng của anh làm tâm lý Kỳ Mộ thấy dễ chịu, nhưng lại lười nói nhiều với anh, “Lục Tuấn Tự, chừng nào anh rảnh? Cuối tuần này được không?”

“Cuối tuần này, có lẽ không phải tặng ca, Tiểu Mộ, em muốn...?”

Kỳ Mộ ngắt lời Lục Tuấn Tự không nể mặt chút nào, “Em muốn về nhà một chuyến.”

“Thật sao? Em về hả?” Lục Tuấn Tự mừng rỡ cao giọng.

“Em chỉ ghé về thôi, dù sao mấy chuyện đổ bể giữa chúng ta cũng phải nói rõ ràng có đúng không?” Kỳ Mộ thì bình tĩnh hơn nhiều, nhưng lời cậu nói lại khiến Lục Tuấn Tự hoảng loạn.

Chuyện đổ bể... Nói rõ ràng... Nghe không lành chút nào.

“Tiểu Mộ, anh... anh lên xem weibo em rồi.” Lục Tuấn Tự quyết định tự thú tội trước, “Xin lỗi, anh chỉ mong tự đánh chết mình được, gạt em, còn làm em đau lòng như vậy, anh...”

Kỳ Mộ lại ngắt lời anh, “Lục Tuấn Tự, bây giờ em không muốn nghe mấy câu này, để lại chờ em về rồi nói, anh yên tâm, lần này nhất định sẽ nói rõ ràng.”

Giọng cậu đầy quyết đoán.

Lục Tuấn Tự rùng mình, “Tiểu Mộ, em... sẽ không chia tay anh, đúng không?”

Chỉ nói ra hai chữ ấy thôi đã hao mất quá nhiều sức lực của Lục Tuấn Tự.

Kỳ Mộ cười không thành tiếng, “Thế nào, sợ à?”

“Tiểu Mộ, em trút giận vào anh thế nào cũng được, chỉ... đừng bỏ anh.” Giọng Lục Tuấn Tự thấp xuống, đầy hoảng hốt và khẩn cầu.

“Em còn nghĩ, anh chẳng quan tâm nữa rồi chứ. Ha ha.”

Câu chữ từng tự giễu của Kỳ Mộ như mũi dao sắc đâm thẳng vào tim Lục Tuấn Tự, anh khổ sở nói: “Sao anh có thể không quan tâm được, Tiểu Mộ, anh sai rồi, anh khốn nạn, anh mờ mắt, anh có lỗi với em. Chỉ cần, chỉ cần... đừng rời khỏi anh, chuyện gì anh cũng chấp nhận.”

Anh xin lỗi đó, anh nhận sai đó, nhưng lòng tin và tình yêu đã bị anh đập đổ, phải làm sao để bù đắp lại đây?

Kỳ Mộ không nói nhiều chuyện này với anh nữa, cậu nói: “Trễ nhất thứ bảy em sẽ về, anh... Ít nhất vào ngày em về, làm phiền anh để trống thời gian cho em.” Dừng một lát, nói tiếp: “Tốt nhất đừng bận tăng ca gì đó nữa.”

Một câu hai nghĩa, đương nhiên Lục Tuấn Tự hiểu. Giọng điệu xa lạ của Kỳ Mộ khiến trái tim anh lại đau buốt, “Tiểu Mộ, không đâu, không bao giờ nữa đâu.”

Không bao giờ giấu diếm em lừa gạt em gì nữa, không bao giờ khiến em đau lòng khó chịu nữa.

“Đúng rồi, mới này cô gọi cho em.”

Kỳ Mộ vừa dứt lời là Lục Tuấn Tự vội giải thích, “Anh không nói với mẹ anh...”

“Em biết, ý em là, khi nào anh rảnh thì về thăm ba mẹ đi.”

“Em không đi với anh... Anh có về cũng bị đánh đuổi ra thôi...” Giọng Lục Tuấn Tự hơi tủi thân, nhưng không dám để lộ ra, mẹ anh thương Kỳ Mộ từ nhỏ, biết anh làm ra thứ chuyện đáng chết như vậy nhất định sẽ cầm chổi quét anh ra đường. Mà không nói với mẹ không phải vì anh sợ bị đánh, trên thực tế anh chỉ cầu cho ai đó đánh anh một trận tơi tả, để Tiểu Mộ hả giận, nhưng anh không thể để mẹ lo lắng vì mình thêm nữa.

Tự mình làm sai tự mình chịu, rồi sau đó sẽ khai thật với gia trưởng nhận phạt.

Nhưng tiền đề là, anh nhất định phải về cùng Tiểu Mộ.

Nghĩ vậy rồi, nhân tố không chắc chắn trong lòng anh lại trôi dạt, “Tiểu Mộ, em đừng bỏ anh...”

Kỳ Mộ bên kia chợt bật cười, “Lục Tuấn Tự, anh thông minh như vậy, lại hiểu em như vậy, hay là anh đoán xem, lần này em sẽ quyết định thế nào, hửm?”

Nói rồi cậu ngắt điện thoại.

Để lại một mình Lục Tuấn Tự hốt hoảng, nơm nớp lo sợ, không sao yên lòng được.

Cách Kỳ Mộ nói khiến anh hoang mang, anh cảm thấy lần này mình không sao đoán được suy nghĩ của Kỳ Mộ nữa, hoặc có thể nói là, anh không dám đoán.

Hành vi của anh, cả bản thân anh cũng thấy không thể tha thứ nổi.

Khi anh còn nghĩ Kỳ Mộ không thấy weibo của mình, anh còn có thể tràn trề tự tin kiên định mình nhất định có thể mang cậu về, nhưng bây giờ...

Khi Kỳ Mộ đã chính mắt chứng kiến anh lừa dối, anh không thể tự thôi miên mình nữa.

Cuối cùng anh phải thừa nhận, hiện tại, cả tiềm thức của anh cũng không dám vọng tưởng được Kỳ Mộ tha thứ.

Làm sao tha thứ được đây? Rồi làm sao tin tưởng được đây?

Cả người mong mỏi được tha thứ như anh cũng không tìm được đáp án.

...

Chuyện mà cả nghĩ anh cũng không dám làm bỗng chốc đã thành hiện thực. Đầu đau như buốt, tim cay như xé.

Tiểu Mộ... Sẽ rời xa anh sao?

Nếu đây là báo ứng cho tội lỗi của anh, vậy, lần này thật sự là một đòn chí mạng.

Anh bị quỷ ma cám dỗ, cuối cùng đã nhận được kết cục khắc cốt ghi tâm nhất.

Đau sao? Tự tạo nghiệt, không sống yên mà thôi.

Hối hận sao? Anh đã không còn cơ hội sửa chữa nữa rồi.

Lục Tuấn Tự che mắt, dần vật đến khóc cũng không được. Thì ra đến giờ phút này, cả nước mắt cũng không muốn chia sẻ đau đớn với anh.

Bỗng dưng, anh nhớ ra, Tiểu Mộ còn quay về một lần nữa.

Lục Tuấn Tự không biết đây có phải cơ hội cuối cùng của mình không, anh chỉ biết anh nhất định không được từ bỏ.

Nếu Tiểu Mộ chịu tha thứ cho anh đương nhiên là tốt nhất, nếu không, anh cũng phải giải quyết khúc mắc cho Kỳ Mộ, cho dù... cuối cùng chỉ làm bạn bè, nhìn Tiểu Mộ hạnh phúc, vậy cũng được rồi.

Nhưng nghĩ đến rốt cuộc hạnh phúc của Kỳ Mộ chẳng liên quan gì đến mình, Lục Tuấn Tự vẫn đau xót không chịu nổi.

Miễn cưỡng vực lại tinh thần, Lục Tuấn Tự quyết định dọn dẹp nhà cửa, Kỳ Mộ không có nhà, lần nào anh về đến cửa, nhìn những thứ hai người cùng lựa chọn sắp xếp lại thấy đau thêm một lần, trực tiếp để công việc nuốt chửng mình. Nên đương nhiên chẳng ngó ngang gì đến nhà cửa.

Khi dọn phòng ngủ, anh phát hiện thấy một chiếc hộp trong ngăn kéo tủ đầu giường của Kỳ Mộ, gói ghém cẩn thận, một mảnh giấy dính xiêu vẹo bên trênhiều...

“Lục Tuấn Tự sinh nhật 27 tuổi vui vẻ! Chúc mừng anh già thêm một tuổi! Nhưng mà em sẽ không chê anh đâu. Cho nên anh cũng không được chê em gói xấu! Sinh nhật vui vẻ!”

Cuối câu còn trúc trắc vẽ cái trái tim.

Lục Tuấn Tự run rẩy mở quà, là một cái tai nghe hiệu Phillips, nhìn biết ngay giá trị không nhỏ.

Thì ra... Không phải Tiểu Mộ không chuẩn bị quà cho anh, chỉ là sau đó chán nản không định tặng anh nữa mà thôi.

Lấy tai nghe ra, bên trong còn một mảnh giấy rơi ra.

Là thiệp chúc mừng.

“Anh Lục Tuấn Tự, chúc anh sinh nhật vui vẻ, người yêu anh đặc biệt chọn cho anh chiếc tai nghe có chất lượng rất cao, rất phù hợp cho người ***g tiếng sử dụng, hy vọng anh dùng hài lòng. PS: Người yêu của anh rất yêu anh, chúc hai người hạnh phúc.”

Mất Lục Tuấn Tự đồ bừa, nhưng anh lại cười, Tiểu Mộ ngốc nghếch này, nhất định không chú ý đến tấm thiệp, nếu không, với tính cách mất tự nhiên của cậu, sao mà để nó lại được chứ.

Mảnh giấy ấy như lột trần sự ngu xuẩn của anh, kẻ đã tự tay phá bỏ cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp đến thứ.

Anh thật sự đã sai lầm quá to lớn.

Mất đi người anh yêu nhất trên thế giới này, mất đi người yêu anh nhất trên thế giới này.

Kết quả này, đúng là khắc cốt ghi tâm.

Lục Tuấn Tự, rốt cuộc, chẳng còn lại chút lòng tin nào để giữ chân Kỳ Mộ.

17. Chương 17

Khe cong khoe môi, lần đầu tiên Kỳ Mộ nở nụ cười từ tận đáy lòng sau một khoảng thời gian dài.

trans: Yu Yin

Kỳ Mộ ngồi trong văn phòng, lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

Cậu thất thần rõ ràng đến độ Mạt Bảo không nhìn nổi nữa.

Mạt Bảo kéo cậu ra khỏi tòa soạn, vào một tiệm kem ven đường.

“Nói cho anh nghe, chú sao vậy, rầu rĩ đến độ này?”

Kỳ Mộ thờ thẩn hút nước ép trái cây, cả giọng nói cũng lơ lửng, “Đâu có gì.”

“Này này, cậu còn vậy nữa sẽ thành ngu ngơ đó, chị Thịnh bảo tôi chăm sóc cậu cho tốt, cậu đừng chơi trò mới tới được một tháng đã ngu si rồi chứ.”

“Ngu si cái đầu anh. Anh mới ngu si ấy.”

Mạt Bảo bật cười, “Miệng mồm lạnh lẽo lắm mà, đâu giống người ngọc, nào, anh miễn phí một buổi điều trị tâm lý cho chú. Nói xem, không phải vấn đề tình cảm đó chứ?”

Thấy Kỳ Mộ im lặng, Mạt Bảo lập tức tinh ý nhận ra mình đoán trúng rồi, lắc lư đầu nói, “Tình yêu, không miễn cưỡng được, nên của cậu thì sẽ là của cậu, không phải của cậu...”

Dưới ánh mắt chăm chăm không lên tiếng của Kỳ Mộ, Mạt Bảo khụ một cái, nói tiếp: “Vây cố gắng một chút sẽ thành của cậu.”

Kỳ Mộ nghe vậy mới chịu cúi xuống uống nước tiếp.

“Điều kiện của cậu tốt như vậy, dù thích đàn ông thì lẽ ra cũng không khó tìm đối tượng, cho nên dám khẳng định cậu không sầu nào chuyện tìm người yêu. Này, tôi nói, không lẽ đối tượng của cậu ngoại tình?” Mạt Bảo tự ngồi phân tích, “Cũng không có khả năng, có ‘tiểu mỹ nhân’ như cậu, đối tượng làm sao nữ ngoại tình, không lẽ...” Rồi bất giác thấy sắc mặt Kỳ Mộ, Mạt Bảo rụt cổ, “Phắc, không lẽ tôi đoán đúng thật rồi hả?”

Kỳ Mộ không trả lời, tự nhiên thành thừa nhận. Lần này Mạt Bảo không nói nhảm nữa, anh ta im lặng, dùng ánh mắt không biết nên nói là đồng cảm hay thương hại nhìn cậu, im lặng mấy chục giây rồi phọt ra một câu: “Bữa nay tôi mời, muốn ăn gì cứ tự nhiên, ăn xong về nhà ngủ một giấc.”

... = =!!!! Kỳ Mộ ngây ra một lúc mới ngớ ra anh ta đang nói về mấy ly nước hôm nay.

... Quả nhiên... Trông chờ tên này nói tiếng người đúng là hảo huyền! Kỳ Mộ không khách sáo nữa, lựa thứ đắt nhất mà gọi, ăn hết hay không cũng mặc, đến khi đồ ăn ngập cả bàn, mặt Mạt Bảo tái rồi mới thấy trong lòng thư thả hơn một chút.

... Cho anh chừa tật không nói tiếng người!

Mạt Bảo xót ruột thật, nhưng thấy tình trạng Kỳ Mộ tệ như vậy cũng không nỡ tính toán với cậu, bỏ đi, ai bảo mình làm anh, xem như đỡ dành đứa em trai vậy.

Nhưng mà cả một bàn... Ăn không hết thấy rõ, đúng là nghiệp chướng, nhìn Kỳ Mộ là biết được sống sung túc không biết nỗi khổ của dân gian.

Nếu để Mạt Bối nghe thấy câu này, không chừng lại vả cho... Con nhà đại gia như anh mà lèm bèm cái gì!

“Thật ra đại khái cũng không hẳn là ngoại tình.” Kỳ Mộ đột nhiên lên tiếng, cúi thấp đầu, giọng cậu không rõ lắm.

Mạt Bảo thấy cuối cùng cậu cũng chịu lên tiếng, vội nín thở tĩnh tâm chăm chú nghe, sợ bỏ sót dấu chấm câu nào.

Nghe Kỳ Mộ kể sơ mọi chuyện, Mạt Bảo đập bàn, kết luận: “Vậy còn không bằng ngoại tình nữa!”

... Liếc sang thấy ánh mắt Kỳ Mộ, Mạt Bảo nhỏ giọng lại, “Ít nhất... ít nhất nếu thế thì cậu sẽ không có gánh nặng tâm lý.”

Phụt, Mạt Bảo Bảo GJ!

Có điều, nếu người ta đã không ngoại tình thật, vậy phải xử theo cách không ngoại tình đúng không. Mạt Bảo múc kem bỏ vào miệng, “Nếu chú hỏi anh, thì chuyện này chẳng có gì đáng giận, tha thứ cho cậu ấy đi. Đương nhiên, trước đó phải hành cho một trận đã.”

Thấy Kỳ Mộ nhìn mình, Mạt Bảo phân tích rành mạch tình hình cho cậu.

“Cậu xem, thứ nhất, vị ấy nhà cậu thật ra vẫn chưa làm chuyện trời tru đất diệt gì, dù tâm tư hơi chệch đường ray, nhưng đã quay lại ngay rồi mà? Là đàn ông cả, tính oán nhỏ nhặt như con gái làm gì, cậu thấy có đúng không?”

“Thứ hai, người ta nhận sai đến độ sắp nằm bẹp xuống lạy cậu rồi, hạ mình một cách cam tâm tình nguyện, cậu mà nói người ta không thật lòng thì không có lương tâm quá.”

“Thứ ba, ngoài người yêu, hai cậu còn là bạn từ nhỏ, nhân phẩm cậu ta thế nào cậu biết rõ nhất đúng không? Với những hiểu biết của cậu về cậu ta, cậu nghĩ cậu ta có phải loại phạm một sai lầm hết lần này đến lần khác không?”

“Thứ tư... Với tính tình của cậu, không có mấy người tình nguyện chịu đựng đâu, khó khăn lắm mới có một cậu trai khăng khăng một mực, còn không mau đâm đầu vào đi?”

Mạt Bảo được Kỳ Mộ thưởng cho cái lườm sắc lẹm muôn phần hoa lệ.

“Thứ năm là... Giới các cậu, này tôi không có kỳ thị đâu đừng nghĩ lung tung, tìm được một người ở bên cạnh cả đời đã khó rồi, hai cậu còn hiểu rõ về nhau, cha mẹ cũng yên tâm, mà đúng rồi, hai cậu công khai chưa thế...”

“Mạt Bảo!”

“Được được được tôi không hỏi nữa, cậu xem, cuối cùng, biết sai biết sửa là cực kỳ giỏi, nếu cậu tha thứ cho cậu ta, sau này cậu ta không thể không khúm núm cung phụng cậu, ngày ngày ba nén nhang như cúng Bồ Tát, sống như vậy đúng là sướng như tiên, cậu thấy đúng không?”

Mạt Bảo lần lượt một hai ba bốn năm phân tích xong, đổi lại được ba phút mặc niệm của Kỳ thiếu gia nhà chúng ta.

Tốt xấu gì cũng phản ứng chút chứ... Mạt Bảo sốt ruột như khỉ gãi, nhưng không dám giục, đành phải sáng mắt nhìn Kỳ Mộ.

Cuối cùng Kỳ Mộ cũng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh ta, “Thật ra cúng ông bà tổ tiên cũng có thể thấp ngày ba nén nhang mà.”

... = =!!!! Kỳ đại gia cậu lắm trọng tâm rồi!! Mạt Bảo học máu trong lòng.

Nhưng sắc mặt Kỳ Mộ đã khá hơn, còn chân thành cảm ơn mạt Bảo, “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn thì không cần đâu, chỉ cần cậu nghĩ thông là tốt rồi, tôi cũng không uống công nói mấy câu này.” Mạt Bảo biểu thị mình thấy vui mừng rất tự hào, vỗ vỗ vai Kỳ Mộ như ông anh già.

“Mạt Bảo, cuối tuần này tôi định quay về một chuyến, bên này chắc không có việc gì nhỉ?” Kỳ Mộ hỏi.

“Không sao, có chuyện thì anh cũng giải quyết cho chú.” Mạt Bảo rước việc vào thân mà không chút áp lực tâm lý, cứ đùa, phá nhân duyên của người ta sẽ bị lừa đá đó, có chuyện cũng phải nói là không. Huống chi không dễ gì gặp được người hợp tính, đâu thể ngáng chân cậu được.

Nhận được lời khẳng định của anh ta, Kỳ Mộ yên chí.

Thật ra những gì Mạt Bảo nói cậu đều hiểu cả, chỉ là cậu cần một người khác nói, để cậu gỡ được khúc mắc. Hoặc là, cậu cần một lý do khách quan chứ không phải chủ quan do chính mình nghĩ ra để tha thứ cho Lục Tuấn Tự.

Nhưng như Mạt Bảo nói, đâu thể dễ dàng vậy được. Phải cho anh nhớ đời.

Khê cong khoe môi, lần đầu tiên Kỳ Mộ nở nụ cười từ tận đáy lòng sau một khoảng thời gian dài.

Mạt Bảo nhìn thấy cũng phải ngẩn người. Đừng hiểu lầm, Mạt Bảo là trai thẳng đến không thể thẳng hơn, đương nhiên không có suy nghĩ mờ ám gì, chỉ đơn thuần cảm thấy, Kỳ Mộ cười, mẹ nó thật quá dễ nhìn! Thì ra mấy lần trước toàn cười lấy lệ!

“Mạt Bảo, tôi thật sự phải cảm ơn anh.” Kỳ Mộ nói rất chân thành, trực tiếp khiến Mạt Bảo bay bổng, anh ta hào phóng phẩy tay, “Đừng xa lạ như vậy, với anh có gì phải khách sáo chứ.”

Kỳ Mộ liếc mắt nhìn lên bàn, cười vô cùng hồn nhiên, “Tôi không nói chuyện đó, tôi nói chuyện anh mời tôi ăn cơm, chắc không rẽ đâu nhỉ? Bình thường tôi cũng không dám mua nhiều thế này, hoang phí quá, hôm nay cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác vùng tiền qua cửa sổ, đúng là không tệ.”

Không phụ kỳ vọng, mặt Mạt Bảo lại tái đi, im lặng tính toán xem tỉ lệ đi toilet trốn về mà sau này không bị Kỳ Mộ đánh là bao nhiêu, cuối cùng cho ra kết luận, chúng ta không thể hơn thua với người đang bị tổn thương tâm lý, người xưa đã dạy rồi, đối đãi với đồng nghiệp phải ăm ắp như gió xuân mới được.

Mạt Bảo Bảo này, cứng chỉ đang tự an ủi thôi.

Thấy Mạt Bảo tái mặt, Kỳ Mộ thanh thản hơn nhiều, anh nói đi, cứ tha hồ mà nói!

Chợt, điện thoại của Kỳ Mộ reo, vừa thấy số là tâm trạng mới lắng xuống lại nóng lên. Cậu do dự xem có nên nghe không. Mạt Bảo thông minh biết bao, nhìn mặt là biết ai gọi rồi, chẳng cần hỏi ý Kỳ Mộ, anh ta cầm lấy điện thoại nhấn nút nghe, mở loa ngoài, đồng thời đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Nhường nhượng mảy, Kỳ Mộ thật sự làm theo. Cậu loáng thoáng đoán được Mạt Bảo định làm gì, nhưng không chắc lắm, nên dứt khoát để Mạt Bảo tự phát huy.

“A lô.” Mạt Bảo điều chỉnh giọng sao cho thật dịu dàng, làm Kỳ Mộ nổi cả da gà ốc ác.

“Anh là...? Tiểu Mộ đâu?” Lục Tuấn Tự hơi chần chừ, nhưng lập tức phản ứng lại đặt câu hỏi.

“À, anh nói Mộ Mộ hả? Cậu ấy đi rửa tay rồi. Tôi giữ điện thoại hộ cậu ấy một lúc, xin hỏi anh là?”

Mộ Mộ... Mộ Mộ... Mộ Mộ... Kỳ Mộ bị cách xưng hô này nướng cho ngoài khét trong sống, nhìn sang khuôn mặt cười đùa dai đi kèm giọng nói nhẹ nhàng lịch sự của Mạt Bảo... Được rồi, đúng là cậu không nên cho tên này tự ý phát huy!

“Tôi... tôi là, bạn của cậu ấy. Cậu ấy định về thành phố S, tôi định hỏi, cậu ấy bay mấy giờ để đi đón.” Có vẻ Lục Tuấn Tự mất rất nhiều sức mới nói ra được chữ bạn, những câu sau đó đầy chua chát, thậm chí cảm xúc ấy lan tràn dần qua điện thoại, khiến Kỳ Mộ chợt thấy thức uống trong miệng mình đắng dần.

Mạt Bảo nhượng mảy, “À, cậu chính là cậu bạn sẽ đón Tiểu Mộ hả, vậy cảm ơn cậu nhé, đến đó rồi làm phiền cậu để mất tới cậu ấy một chút, nhóc con này ngốc lắm, không ai trông chừng là lại gặp chuyện, không làm sao yên tâm được... blap blap blap...”

Mạt Bảo nhập vai thành nghiện rồi à? Kỳ Mộ trừng một cái, ý bảo anh vừa vừa phải phải thôi.

Thế rồi Mạt Bảo dùng câu “Được rồi, tôi sẽ nói với Mộ Mộ cậu đã gọi. Làm phiền cậu quá, cảm ơn.” lịch sự mà không xa cách kết thúc cuộc điện thoại.

“Thế nào, anh diễn được đúng không?” Trả điện thoại cho Kỳ Mộ, Mạt Bảo đắc chí, con người nho nhã lịch sự mới vừa rồi tan biến như ảo giác.

...

Kỳ Mộ cảm di động, vẻ mặt thay đổi bất thường, cậu cảm nhận được, Lục Tuấn Tự vừa nãy... rất bất thường.

“Tôi nói này, mai là thứ sáu, dù sao cũng rảnh, hay cậu suy nghĩ đến sân bay luôn đi? Không chừng còn kịp chuyến cuối đó.” Mạt Bảo thông thả nhả chữ.

Kỳ Mộ ngẩng phắt đầu lên nhìn anh ra, không chút do dự, đi ngay ra ngoài.

Mạt Bảo đành phải đi theo, trước khi ra cửa còn đau lòng quay lại ngắm cả bàn kem ly đồ uống sundae một cái...

Đến đây thì xem như hết ngược rồi các bạn, nhưng thi thoảng cũng sẽ đâm chọt Lục Gian Phu một cái cho hả dạ.

18. Chương 18

... Biết anh sống không được tốt thì em yên tâm rồi.

Đâu thể mình em uất ức, còn anh lại ngày ngày an nhàn vui vẻ chứ.

trans: Yu Yin

Khi vừa lên đèn, Kỳ Mộ đến thành phố S.

Trước khi lên máy bay, cậu do dự mãi, vẫn gửi tin nhắn cho Lục Tuấn Tự “Hai tiếng nữa em về đến thành phố S”.

Rồi tắt điện thoại, lên máy bay.

Khi Lục Tuấn Tự thấy tin nhắn này thì hơi ngơ ngẩn, nói là thứ bảy mới về mà, sao nhanh vậy đã...?

Chợt nhớ đến người đàn ông vừa nói chuyện điện thoại với mình, Lục Tuấn Tự đã hiểu ra phần nào rồi. Tiểu Mộ... quay về để ngã bả với mình...

Người đàn ông đó nói chuyện rất khách sáo, thái độ của anh ta nghiêm nhiên đã xem Lục Tuấn Tự là một người bạn không thân lắm của Kỳ Mộ, hàn huyên vài ba câu không mấy thân thiết, sẵn tiện nhờ anh để mắt đến cậu.

Dù hẳn ta không nói, Lục Tuấn Tự cũng sẽ chăm sóc Kỳ Mộ tử tế. Căn bản chẳng cần hẳn ta... làm chuyện thừa thãi!

Siết chặt nắm tay, móng tay ghim sâu vào da thịt, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý Kỳ Mộ sẽ rời xa mình, nhưng thì ra khi sự thật xảy ra, mới chỉ bị đẩy ra khỏi thế giới cầu Kỳ Mộ thôi anh đã không chịu đựng nổi rồi...

Khi Kỳ Mộ xuống máy bay, Lục Tuấn Tự cậu thấy trông không khác bình thường mấy, nhưng lại như có gì khang khác.

Nói sao nhỉ, cứ như, người thì vẫn là người đó, thậm chí vẻ ngoài cũng chẳng có gì thay đổi, nhưng phần bên trong đã trống rỗng rồi. Lục Tuấn Tự trước mắt, ngoài xác thịt ra thì như chẳng còn gì nữa.

Nhiều lắm, Kỳ Mộ bị ánh mắt chăm chú của Lục Tuấn Tự làm hơi mất tự nhiên.

Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cậu rồi lại cực lực khống chế, khiến Kỳ Mộ cảm thấy hơi là lạ, dù sao cũng đang ở nơi công cộng, ánh nhìn quá trắng trợn làm cậu không được thoải mái.

Lục Tuấn Tự thì không cách nào rời mắt được, hơn một tháng không gặp, đến lúc này anh mới nhận ra, thì ra nhớ mong đối phương đã như đại dương nhấn chìm anh. Anh phải gồng mình kiềm chế, mới giữ cho mình không chạy đến siết chặt lấy Kỳ Mộ.

Bây giờ anh thậm chí còn chẳng dám chạm vào cậu.

Kỳ Mộ không mang theo hành lý gì, nên không cần Lục Tuấn Tự cầm giúp. Hai người không nói tiếng nào, thậm chí còn không gọi tên đối phương, cứ như vậy đến khi ngồi vào xe.

“Tiểu Mộ... Hay là, đi ăn trước?” Rốt cuộc Lục Tuấn Tự cũng lên tiếng.

“Không cần, về thẳng nhà đi.” Lần này về đây là để giải quyết vấn đề giữa hai người,, chưa giải quyết xong thì cậu chưa có tâm trạng ăn uống.

Lục Tuấn Tự lại hiểu lầm ý cậu, anh cứ nghĩ Kỳ Mộ đang không kịp chờ để về nhà mang hết đồ đạc đi, rồi đi thật xa anh, không bao giờ về lại nữa.

Nhưng anh không thể nói ra, anh không thể vấn hồi, dường như anh chẳng còn tư cách ấy nữa rồi.

Bầu không khí trong xe nặng nề lạ thường. Niềm tuyệt vọng đang khuếch tán, Kỳ Mộ không nhịn được nữa, hỏi: “Lục Tuấn Tự, anh sao vậy? Trông... không đúng lắm.”

Đột ngột bẻ tay lái, Lục Tuấn Tự lái xe vào một hẻm nhỏ, tắt máy, ra sức hô hấp, nhờ ánh đèn leo lét, cậu thấy được đôi mắt người đàn ông ấy ửng đỏ, mặt tái đến đáng lo.

Kỳ Mộ hoảng hốt, cứ nghĩ anh bệnh, vô thức đưa tay sờ trán anh, nhưng lại cảm nhận rõ ràng Lục Tuấn Tự cứng người lại. Nhiệt độ bình thường, cậu vừa định rút tay lại thì ngay một giây sau đó đã bị Lục Tuấn Tự giữ chặt, mạnh đến nỗi cậu suýt hô đau.

“Tiểu Mộ, đừng đi.” Giọng Lục Tuấn Tự khàn đến không nghe được.

Kỳ Mộ im lặng một chút, không lên tiếng, cũng không rút tay lại.

Lục Tuấn Tự nghiêng đầu nhìn cậu, giọng nghẹn ngào khó kềm được, “Tiểu Mộ, có phải, em, sắp đi với người khác rồi không?”

Kỳ Mộ nghĩ một lúc mới hiểu ra anh đang nói về Mạt Bảo.

... Thì ra Lục Tuấn Tự tưởng mình định chia tay!

Kỳ Mộ thật muốn đá cho Lục Tuấn Tự một cú thật mạnh, đầu óc của tên này vĩnh viễn không cùng chiều với cậu à?

“Tiểu Mộ, ban đầu, anh và... Đinh Tây Tây, chỉ hợp tác nhiều, anh chưa từng nghĩ mình và cậu ta sẽ thế nào. Về sau, khi anh nhận ra, thì đã...” Lục Tuấn Tự không nói nổi những câu sau đó nữa, anh gần như không dám nhìn vào mắt Kỳ Mộ, nhưng anh không rời mắt đi, tuy chặt vật, nhưng vẫn kiên trì nhìn thẳng vào mắt Kỳ Mộ, nói tiếp.

“Khi anh nhận ra thì mình đã phạm sai lầm rồi. Anh không muốn để em biết, vô thức cảm thấy chỉ cần em không biết, chỉ cần anh bù đắp thật tốt, thì chuyện này rồi sẽ qua. Anh sợ em biết rồi sẽ đau lòng, càng sợ em sẽ không ngó ngang đến anh nữa, cho nên anh giấu diếm. Anh đã xem weibo của em rồi, hôm đó... Anh hối hận chỉ mong được quay về hôm đó, không, phải sớm hơn, sửa chữa lại mọi lỗi lầm. Anh biết chuyện đó là không thể nào, Tiểu Mộ, anh quá ngây thơ, không, anh quá ngu xuẩn, đã bất tri bất giác làm tổn hại tình cảm của chúng ta, khi anh phát hiện thì đã khó mà xoay chuyển được.”

Bị Lục Tuấn Tự thành khẩn mà khổ sở như thế, Kỳ Mộ có chút mất tự nhiên, cậu nhìn sang hướng khác, “Lục Tuấn Tự, em không muốn nghe anh nói mấy chuyện này.”

Lục Tuấn Tự hơi ử ử, “Anh biết bây giờ em không muốn nhìn thấy anh nữa. Anh tự làm thì phải tự chịu, lẽ ra anh phải chủ động nói thật với em từ lâu rồi, nhưng anh vẫn cứ nghĩ cách che giấu, Tiểu Mộ, chỉ một điều này thôi thì em đã không nên tha thứ cho anh rồi. Anh vốn định dùng cả đời để bồi thường cho em, nhưng hình như em đã tìm được người tốt hơn rồi, người nghe điện thoại hôm nay... Anh ta có vẻ thích em lắm, nhưng, em vẫn nên dẫn anh ta về cho cô chú gặp thì hơn, cô chú nhìn người chuẩn hơn... Đương nhiên, nếu em còn chịu tin anh, dẫn về... cho anh gặp cũng được, anh... nhất định sẽ giúp em kiểm tra thật kĩ.”

...

“Em cũng cảm thấy Mạt Bảo rất tốt.” Kỳ Mộ vô cảm nói, còn sợ Lục Tuấn Tự nghe không rõ, đặc biệt giải thích: “Chính là người đã nghe điện thoại hôm nay.” Dưới ánh đèn mờ ảo, Kỳ Mộ quan sát Lục Tuấn Tự, anh tiều tụy đến chẳng ra con người nữa, xem ra khoảng thời gian này cũng chịu đựng không ít, tâm lý cậu cân bằng lại rồi.

... Biết anh sống không được tốt thì em yên tâm rồi. Đầu thể mình em uất ức, còn anh lại ngày ngày an nhàn vui vẻ chứ.

“Bỏ đi, về nhà rồi nói tiếp.” Kỳ Mộ cũng không định tiếp tục tra tấn anh giữa đường nữa.

Lục Tuấn Tự nhìn cậu như muốn nói gì, nhưng anh lại thôi, nổ máy xe.

... Vừa khởi động thì xe tắt máy.

Đề lại, vẫn tắt.

Lặp lại thêm vài lần mà vẫn không khởi động xe được. Lục Tuấn Tự xuống xe, mở nắp capo lên nhìn nhìn, có điều không biết xe bị gì.

“Chắc là cháy bugi rồi.” Kỳ Mộ cũng xuống xe nhìn cùng.

Lục Tuấn Tự hết cách, đành phải gọi cho công ty bảo hiểm để họ đến kéo xe về.

Bị chuyện này ngất ngang, bầu không khí nặng nề giữa hai người tản đi nhiều.

Từ chối đề nghị đưa hai người về nhà của nhân viên công tác, Lục Tuấn Tự hỏi Kỳ Mộ, “Hay là chúng ta đón xe về?”

Kỳ Mộ quy đi trước, “Thôi, dù sao cũng sắp đến nhà rồi, trước đây cũng từng đi mà, xem như tản bộ đi.”

Lục Tuấn Tự bước nhanh theo, “Anh sợ em mệt.”

“Ngồi máy bay thôi mà, em không yếu ớt đến thế. Huống chi đón xe thì chẳng bằng để người của công ty bảo hiểm đưa chúng ta về.”

“Đã giờ này rồi, chắc hẳn bọn họ cũng nóng lòng tan ca, nói không chừng ở nhà còn có người đang chờ ăn cơm.” Lục Tuấn Tự chần chừ một chút rồi vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Kỳ Mộ dừng chân, lẳng lặng nhìn anh một lúc, làm Lục Tuấn Tự nổi da gà, “Sao vậy?”

Kỳ Mộ cười cười, “Không có gì, chỉ cảm thấy nhiều lúc anh cũng biết quan tâm lắm.”

Đã lâu lắm rồi hai người không cùng đi dạo như thế này, hôm nay cùng rảo bước lại thấy có thêm chút ấm áp.

“Đã lâu không đi dạo chung thế này rồi.” Kỳ Mộ cảm thán.

“Ừm.” Lục Tuấn Tự đi sóng vai với Kỳ Mộ, chỉ hận không thể đi mãi đi mãi.

Hai người trò chuyện câu được câu mất, nhẹ nhàng thoải mái, phẳng phát đã quay về thời còn đi học. Thoáng nhìn mấy cặp đôi mặc đồng phục đi qua, Kỳ Mộ chợt hỏi: “Lục Tuấn Tự, từ nhỏ đến lớn mà anh chưa từng thích nữ sinh nào à?”

Lục Tuấn Tự ngây ra rồi bật cười, “Chắc là có, từ tiểu học anh không nhớ rõ nữa, cô bạn ngồi trước mặt em thời cấp hai, người gửi thư tình cho em ấy, còn nhớ không?”

“Anh thích cô ấy?”

“Nhưng mà người ta thích em, lúc đó em trắng trẻo xinh xắn, cứ như hoàng tử nhỏ, ai mà không thích em.” Lục Tuấn Tự nhớ đến Kỳ Mộ ngày đó, nụ cười bất giác lại thật dịu dàng.

“Hừ hừ, anh không chịu nói với em, nếu anh nói thì em nhất định không tranh với anh đâu, đúng rồi, đâu có thấy anh tỏ tình, không phải anh tự ti tới vậy chứ, chưa bày tỏ đã từ bỏ rồi à?”

Lục Tuấn Tự ậm ừ “ừm” một tiếng, không hiểu sao lại có vẻ xấu hổ, Kỳ Mộ hớn hớn, “Anh không dám tỏ tình thật đó hả?”

“Cũng không phải.” Cái vẻ không muốn nói lắm của Lục Tuấn Tự lại càng làm Kỳ Mộ tò mò.

Kỳ Mộ đẩy đẩy Lục Tuấn Tự, “Nói nghe đi.”

Lục Tuấn Tự nắm lấy tay cậu, ***g mườì ngón vào nhau, có vậy mới chịu nói: “Thì là... Ban đầu thấy em nói chuyện với người ta thì không vui, anh tưởng mình thích cô ấy, rồi sau đó... Em nói chuyện với các bạn nữ khác anh cũng không vui, từ lúc đó anh đã mơ hồ cảm thấy, mình vẫn thích em hơn một chút.”

Vẻ ngây ngô hiêm thấy của Lục Tuấn Tự làm tâm trạng Kỳ Mộ tốt cực, buột miệng nói: “Vậy có phải bây giờ anh thích cậu ấy hơn em rồi, nên mới hay nói dối lừa em không?”

Vừa dứt lời thì Lục Tuấn Tự siết chặt tay cậu, bầu không khí vừa giữa ra lại trầm xuống.

“Tiểu Mộ, anh không biết em sẽ nghe được bao nhiêu những lời anh nói, có thể em không còn muốn tin nữa, nhưng anh không thể không nói, anh chưa từng thích ai khác như thích em. Đinh Tây Tây... Anh thừa nhận, anh thật sự có thiện cảm với cậu ấy, nếu không đã không làm sai nhiều lần như vậy rồi. Hôm sinh nhật, anh, anh dối em rồi đi dùng cơm với cậu ấy là vì anh nghĩ chúng ta còn có thể cùng ăn mừng rất nhiều lần sinh nhật nữa, cho nên, không có lần này cũng không sao...”

“Vậy lần thứ hai thì sao? Em đã thấy thẻ sinh viên của cậu ấy trên xe anh rồi.” Kỳ Mộ nhìn thẳng vào mắt Lục Tuấn Tự.

“... Lần đó, anh đưa cậu ấy đến trạm xe lửa.” Lục Tuấn Tự bị Kỳ Mộ nhìn đến thảm hại, nhưng không tránh ánh mắt cậu.

“Vậy sao anh lại nói dối em?” Xét đến cùng, thứ Kỳ Mộ để bụng vẫn là người yêu giấu diếm và lừa dối, “Đưa một cậu bé đến trạm xe lửa mà thôi, em đâu có nhỏ nhen đến mức ấy, hay là trong lòng anh em đã vô lý đến vậy rồi?” Kỳ Mộ trào phúng.

“Không phải.” Phản ứng của Kỳ Mộ làm tim Lục Tuấn Tự nhói lên, “Mà vì anh chột dạ.”

Lục Tuấn Tự nhìn thẳng vào mắt Kỳ Mộ, nói ra câu này rồi, trong lòng anh đột nhiên thấy nhẹ nhõm, “Trên thực tế anh có thể nói rất rõ ràng với em, anh không thích cậu ấy. Nhưng lúc đó thì không, khi đó, anh mơ hồ cảm thấy có lỗi với em, vô thức che giấu. Tiểu Mộ, anh sai rồi, anh không hiểu rõ trái tim mình, hoặc có lẽ anh ***g tiếng với cậu ấy quá nhiều, khiến anh có ảo giác. Nhưng anh không thích cậu ấy, anh chỉ yêu em.”

Kỳ Mộ vẫn cúi đầu, đến khi Lục Tuấn Tự nói xong, cậu ngược mắt nhìn lên, “Lục Tuấn Tự, anh không lừa em chuyện gì nữa?”

Nghe vậy, Lục Tuấn Tự khẽ cười, nhưng đầy chua xót, “Tiểu Mộ, anh biết trong lòng em bây giờ anh chẳng đáng tin mấy, nhưng, em có thể thử thêm một lần, tin anh một lần nữa không?”

“Nhưng mới rồi anh nói em dẫn Mạt Bảo về cho ba mẹ gặp mà?” Kỳ Mộ còn để bụng câu này hơn cả Lục Tuấn Tự, nói mấy câu sắc mùi chia tay như vậy là sao?

Lục Tuấn Tự nghẹn lời, bây giờ anh nói gì cũng không bào chữa được. Nói anh không thật lòng đâu thì chẳng khác gì hạ thấp thêm uy tín của mình, nói anh thật lòng thì rõ ràng không phải... Lúc này anh nghĩ Kỳ Mộ hạ quyết tâm chia tay với mình, suy sụp đến cực điểm mới nói trái lòng mình như vậy.

... Thấy anh khó xử bối rối như vậy, cuối cùng Kỳ Mộ cũng quyết định không tính toán với anh nữa, cậu điều chỉnh biểu cảm lại, nghiêm túc nói: “Lục Tuấn Tự, chỉ một lần này, không được như thế nữa. Em không biết mình tha thứ cho anh một lần rồi còn có thể tha thứ cho anh lần thứ hai không, nếu anh vẫn trân trọng tình cảm của chúng ta, thì đừng có...”

“Tiểu Mộ, em tha thứ cho anh rồi!?” Lục Tuấn Tự chẳng quan tâm mình đang đứng giữa đường, kích động bế thốc cậu lên, may mà đã khá tối rồi, người đi đường ai cũng vội vã, không ai chú ý đến hành vi thiếu chừng mực của hai người đàn ông này.

Dưới ánh nhìn của Kỳ Mộ, Lục Tuấn Tự ngoan ngoan buông ra, nhưng niềm vui sướng thì vẫn không sao kềm lại được, anh nắm tay Kỳ Mộ chạy như điên, cứ như muốn phát tiết sự kích động trong lòng mình bằng bước chân vậy. Kỳ Mộ hét cách, chạy theo anh suốt quãng đường, khi đến nhà cả hai đều thở không ra hơi.

Quả nhiên không vận động lâu quá rồi, Kỳ Mộ nghĩ vậy.

Cậu bị Lục Tuấn Tự kéo vào nhà nhấn xuống ghế trước vi tính, Lục Tuấn Tự nhìn vào mắt cậu, nghiêm chỉnh nói: “Tiểu Mộ, weibo của anh, em thấy hết rồi đúng không...?”

Kỳ Mộ nhướn mày, xì một cái, “Đúng vậy, thấy hết rồi, anh ve vãn tán tỉnh người khác thế nào em thấy cả rồi.”

Lục Tuấn Tự cuống, “Anh... định, giữ lại hết, xem như cảnh cáo...”

“Để em thấy lần nào khó chịu thêm lần đó à?” Kỳ Mộ tiếp lời.

“Anh sợ nếu xóa đi... Em sẽ cảm thấy anh chột dạ nên cố ý xóa bằng chứng...” Lục Tuấn Tự cứ như đứa nhỏ lo được lo mất.

Kỳ Mộ không ngờ anh lại nghĩ nhiều như vậy, bất lực nói: “Nếu trước đây anh biết suy nghĩ một chút thì bây giờ đã không phải thế này rồi!”

...Lục Tuấn Tự lên weibo, xem lướt qua phần tang, vài tin là Đinh Tây Tây thấy mấy thứ hay ho quen tay @ anh, vài tin của đoàn kịch phát hành kịch.

Kỳ Mộ hừ một cái, Lục Tuấn Tự lập tức tập trung xóa weibo. Kỳ Mộ ngồi trên ghế như đại lão gia, nhìn màn hình, Lục Tuấn Tự cong lưng cầm chuột tiêu hủy bằng chứng phạm tội dưới sự giám sát của Kỳ Mộ.

Nhìn Lục Tuấn Tự xóa từng dòng từng dòng, Kỳ Mộ cảm thấy mình không để tâm đến thế nữa. Tuy vẫn thấy khó chịu, nhưng cũng như miệng vết thương, nếu chịu đối diện xử lý nó, không thể mặc nó thối rữa hoại tử, thì sẽ có lúc thuyên giảm, không phải sao.

“Đúng rồi, Tiểu Mộ... Người nghe điện thoại cậu em hôm nay là ai thế?” Lục Tuấn Tự nén mãi nhịn mãi cũng không nhịn được.

“Anh nói Mạt Bảo hả? Là đồng nghiệp của em.” Lục Tuấn Tự không nhắc thì Kỳ Mộ quên mất rồi, “Lúc trưa anh ta cố ý đó, anh đừng nghĩ nhiều, anh ta thẳng.”

Lục Tuấn Tự ngẫm nghĩ, “Là cái người trong ảnh trên weibo em đó hả?”

Kỳ Mộ liếc anh một cái, “Anh đi xem weibo của em à?”

Lục Tuấn Tự im lặng một lát, nói nhỏ, “Xem rồi... Anh... xem xong khó chịu tới chỉ muốn tự đánh chết mình cho rồi.”

Thấy anh như thế Kỳ Mộ cũng hiểu anh nói chuyện gì, cậu đá Lục Tuấn Tự, đổi đề tài, “Ừm, anh chết đi em còn sai cánh bay với người khác nữa.”

Lục Tuấn Tự miễn cưỡng cười cười, không trả lời, thật ra anh cũng biết, hối hận đau lòng thật ra đều vô ích, anh cứ vướng mắc mãi vào chuyện này chỉ hại chứ không lợi gì cho tương lai hai người. Nhưng anh không làm được, cứ nghĩ đến cảnh tượng ấy là lại đau lòng, dù anh tốt với Kỳ Mộ đến mấy, cho cậu bao nhiêu bồi thường cũng không đáng gì. Vết thương đã tồn tại rồi.

Kỳ Mộ biết anh đang nghĩ gì, nhưng không có cách khuyên anh, khúc mắc trong lòng rốt cuộc cũng phải do bản thân tự nghĩ thông, người khác nói bao nhiêu cũng vô dụng.

May mà không phải vội, bọn họ có thời gian cả đời để chậm rãi.

Ôi tớ vẫn muốn chém bỏ Lục Gian Phu các cậu ạ.

19. Chương 19

Như đọc được suy nghĩ của anh, Kỳ Mộ nói: “Ngoan, vẫy đuôi cái coi.”

trans: Yu Yin

Ráng chiều tràn qua khung cửa, khung cảnh hai người ngồi cùng bàn ăn cơm thật ấm áp không gì sánh được.

“Tiểu Mộ, không biết em về nên trong nhà không có gì. Hay là gọi đồ ăn nhé?” Lục Tuấn Tự nhìn hai món đơn giản trên bàn, anh định dẫn Kỳ Mộ ra ngoài ăn, nhưng xe hỏng rồi, gần nhà lại không có quán nào ngon, anh không nỡ để Kỳ Mộ mệt.

“Đồ ăn ngoài làm gì có hương vị như nhà nấu.” Kỳ Mộ thì thấy chẳng sao, ngược lại còn thấy hơi nhớ những món Lục Tuấn Tự nấu, “Khi em không có nhà anh cũng không ăn ở nhà à?”

“Không phải, chỉ là gần như không có tâm trạng nên chỉ ăn đại cho xong.” Lục Tuấn Tự ậm ừ.

Nhưng Kỳ Mộ hiểu, cậu không ở nhà, cho nên Lục Tuấn Tự cũng chẳng còn tâm trạng ăn uống! Định mắng anh vài câu, nhưng lời đến bên môi lại biến thành một câu lầm bầm, “Lần sau đừng vậy nữa.”

Xoa xoa đầu cậu, Lục Tuấn Tự cười nhẹ, “Ừ.” Không có lần sau nữa, không bao giờ có lần sau nữa.

Thật ra anh không thấy đói, thời gian này khó chịu đến cả mất cảm giác, đừng nói đến ăn cơm. Bây giờ Kỳ Mộ ngồi ngay ngắn trước mắt anh, ngoan ngoãn ăn cơm, trái tim trống rỗng phiêu dạt cuối cùng cũng có một nơi để bám trụ, đã yên ổn không còn lơ lửng nữa.

Lúc đó sao anh lại mờ mắt, bỏ quên người bên cạnh mình chứ.

Chỉ cần hai người ở bên nhau, thì thức ăn đơn giản đến mấy cũng ngon lành.

Chờ Kỳ Mộ ăn xong, Lục Tuấn Tự tự giác dọn bàn, Kỳ Mộ không thêm giúp, nằm trên sofa giám sát, trong lòng vừa thỏa mãn vừa nhẹ nhõm. Nằm được một lúc thì cậu ngủ gật mất.

Lục Tuấn Tự rửa chén xong quay ra thấy khung cảnh như thế, người yêu nằm trên sofa, ngủ say sưa, dưới hàng mi có quầng mắt nhạt, nhưng lại tự nhiên vô cùng.

Không nhịn được liền cúi đầu hôn lên trán cậu một cái.

May mà, đã không để mất cậu.

Lục Tuấn Tự cẩn thận bế Kỳ Mộ về phòng ngủ, đến bước chân cũng khẽ khàng, động tác chậm rãi dè dặt, cảm giác cả thế giới nằm trong lòng mình khiến trái tim anh nặng trĩu, nhưng là trĩu đầy hạnh phúc.

Đêm hôm ấy, hai người ngủ rất ngon.

Sáng sớm Lục Tuấn Tự tự thức dậy.

Nắng sớm chiếu vào qua khe rèm, phủ lên khuôn mặt say ngủ của Kỳ Mộ, ánh sáng nhu hòa khắc sâu thêm đường nét khuôn mặt cậu, rõ ràng hơn. Mi mắt khẽ rung, như cánh bướm lướt qua bụi hoa, để lại làn sóng rung động trong lòng Lục Tuấn Tự, tình cảm của anh với người này, không hề phai nhạt theo thời gian, mà chỉ càng thêm sâu đậm.

Lục Tuấn Tự cử động rất nhẹ, cầm lấy điện thoại trên đầu giường, chụp lại hình ảnh Kỳ Mộ trong giây khắc này. Rồi tắt âm điện thoại, lên weibo. Không buồn xem tin tức hồi tại sao weibo của anh chẳng còn gì cả, Lục Tuấn Tự đăng stt trong tâm trạng phức tạp nhất, cũng hạnh phúc nhất...

“Người yêu của tôi, cậu ấy có đôi mắt đẹp nhất thế giới này, tôi suýt chút đã để mất cậu ấy. Bây giờ cậu ấy đang ngủ yên cạnh bên rồi, tôi mới biết được, không còn gì hạnh phúc hơn là sáng sớm mở mắt ra, nhìn thấy người mình yêu, mà không phải một giấc mộng.”

Bên dưới kèm theo tám ảnh đặc tả phần mắt của Kỳ Mộ. Màu sáng rất ấm áp, chỉ nhìn qua tám ảnh cũng nhận ra được tình cảm như ôm trọn của người chụp.

Cử động thật nhẹ, để không làm người trong lòng thức giấc. Hôn thật nhẹ lên tóc đối phương, Lục Tuấn Tự không muốn xuống giường.

Anh nghĩ vậy, rồi làm vậy, rón rén ra ngoài gọi điện thoại xin nghỉ, khi anh quay vào thì Kỳ Mộ đã dậy rồi, thấy anh bước vào cậu còn ngơ ngác ra.

“Em dậy sớm quá, ngủ thêm chút nữa đi?”

Kỳ Mộ dụi mắt, ngồi lên, “Hửm, giờ này rồi sao anh chưa đi làm, coi chừng trễ đó?”

“... Anh xin nghỉ rồi.”

Kỳ Mộ ngẩn ra, nhìn tên Lục Tuấn Tự vừa trèo lại lên giường ôm mình, một câu thơ hiện ra trong đầu “Từ đó quân vương không tảo triều”.

... Dương Quý Phi sao... Kỳ Mộ rùng mình...

Này bạn nhỏ Tiểu Mộ dừng ngay! Phương thức suy diễn của cậu không khoa học!

Kỳ Mộ đẩy đẩy người vẫn ôm mình không chịu buông, “Xê ra xê ra, em đi rửa mặt.”

Buông ra một cách thiếu tình nguyện, rồi lại tí tởn theo Kỳ Mộ vào toilet.

Kỳ Mộ không vứt được cái đuôi mới mọc sau lưng, đành phải để tùy ý anh.

Cứ âu yếm như thế mãi đến lúc ăn sáng. Kỳ Mộ mở vi tính xem tin tức theo thói quen, Lục Tuấn Tự kéo ghế ngoan ngoãn ngồi cạnh, cũng chẳng thấy chán.

Thấy anh ngoan như thế, Kỳ Mộ không nhịn được đưa tay xoa đầu anh.

Lục Tuấn Tự: “...”

Tuy Kỳ Mộ chủ động vuốt ve làm anh rất thỏa mãn, nhưng động tác này... sao giống xoa đầu mấy con cún quá...

Như đọc được suy nghĩ của anh, Kỳ Mộ nói: “Ngoan, vẫy đuôi cái coi.”

Lục Tuấn Tự: “...” Anh đưa tay xoay mặt Kỳ Mộ, hôn lên đôi môi cứ luôn khiến mình đỏ khóc đỏ cười.

Vốn chỉ là trò đùa kèm chút trừng phạt thôi, nhưng ngay vào giây khắc chạm đến đôi môi Kỳ Mộ, cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở quen thuộc, thân dưới Lục Tuấn Tự gần như lập tức đứng thẳng. cái chạm nhẹ dần thay đổi, đầy chinh phạt và chiếm hữu, tình cảm vẫn bị ức chế cuối cùng đã bộc phát, tia lửa bắn tanh tách, làm trái tim anh nóng rất, lẫn bứt rứt không yên.

Hai đôi môi quấn vào nhau, nụ hôn vốn nồng nàn đậm sâu dần nóng bỏng, đầu lưỡi quấn lấy đầy ám chỉ. Lục Tuấn Tự vòng một tay ôm eo Kỳ Mộ, lần tìm theo đường eo cậu, không mạnh, chỉ trượt nhẹ qua, như có như không lại càng mê hoặc. Đôi mắt đẹp của Kỳ Mộ nheo lại, gừ gừ như chú mèo, âm thanh này khiến Lục Tuấn Tự nôn nóng hơn, anh ôm lấy Kỳ Mộ khỏi máy tính, để cậu ngồi thẳng trên đùi mình, thứ căng phồng nóng bỏng ép sát vào nhau, cảm giác dễ chịu lẫn ngứa ngáy khi ma sát làm Kỳ Mộ rùng mình.

Hai chân cậu vô thức quấn lấy eo Lục Tuấn Tự, như mời gọi, như cổ vũ. Ngay sau đó nụ hôn của Lục Tuấn Tự trở nên thô bạo, như muốn ăn tươi nuốt sống Kỳ Mộ, đến khi hai má cậu đỏ lên vì thiếu không khí, anh mới buông tha đôi môi đã sưng bóng, nghiêng đầu mút lấy thùy tai nho nhỏ của đối phương, không nhẹ không mạnh, chỉ vừa đủ rợn người, tiếng rên khẽ khó nén của người trong lòng vang lên không ngoài dự đoán. Ngọn lửa trong anh cháy dữ dội, tay Lục Tuấn Tự trượt xuống theo sống lưng cậu, đè nhẹ vài cái đầy ám chỉ xuống bên dưới, rồi mới chịu luồn vào trong lớp vải, đặt trên mông đối phương xoa bóp thật mạnh.

Kỳ Mộ bị anh làm nhũn cả người, dục vọng trong cơ thể không sao dịu xuống được, bàn tay Lục Tuấn Tự như phát ra điện, đi đến đâu cũng khiến cậu tê dại. Cậu không nhịn được cọ cọ vào lòng Lục Tuấn Tự, muốn dập tắt ngọn lửa bên trong mình, Lục Tuấn Tự vốn đã phải nhẫn nhịn cực khổ lại bị động tác này làm đỏ mặt, bàn siết chặt như muốn xé nát cậu, ép mông đối phương sát vào mình, nhưng không làm sao thấy đủ được.

“Muốn làm không?” Lục Tuấn Tự nhìn vào mắt Kỳ Mộ, dục vọng nồng đậm dày đặc trong giọng nói.

Đã thế này rồi, dừng lại mà được à!? Kỳ Mộ lườm Lục Tuấn Tự một cái, cắn một phát vừa phải lên cổ Lục Tuấn Tự như trút giận.

Lục Tuấn Tự nhắm chặt mắt lại, như đang kiềm chế, anh cười cười với Kỳ Mộ, cười rất dịu dàng, Kỳ Mộ tê rần vì nụ cười của anh, có cảm giác không lạnh. Đang định nói chuyện thì tay Lục Tuấn Tự đã đè trên môi, giọng mê hoặc, “Ngoan, Tiểu Mộ, liếm ướm, càng ướm càng tốt.”

Nhìn dục vọng đã tràn ra khỏi đôi mắt sâu đen thăm thẳm của Lục Tuấn Tự, cậu không sao nói ra lời từ chối được, ma xui quỷ khiến, cậu thật sự ngậm lấy ngón tay Lục Tuấn Tự.

Ngay khi cậu ngậm vào, dục vọng trong mắt Lục Tuấn Tự lan tràn thành đại dương mênh mông chỉ trong chớp mắt. Ngón tay được bao bọc trong vòm miệng ấm nóng thật quá dễ chịu, đồng thời cũng khơi gợi lại những hồi ức đẹp đẽ, anh gần như chỉ muốn đè nghiêng cậu xuống xuyên thật mạnh vào cậu, vùi tất cả vào cậu.

Không sao, hai người còn rất nhiều thời gian.

Lưỡi cậu liếm trên đầu ngón tay, truyền đến dòng điện nhẹ nhẹ, Lục Tuấn Tự không nhịn được khẽ nuốt, Kỳ Mộ ngược mắt nhìn lên anh một cái, răng cắn xuống tay anh. Lục Tuấn Tự không nhịn được nữa, thô lỗ kéo quần Kỳ Mộ, tay nhấn nhẹ lên đường vào mềm mại, ngón tay ướt nước bọt lần vào trong.

“Tiểu Mộ, thả lỏng.” Lục Tuấn Tự nói, tay kia kéo cao áo Kỳ Mộ, hôn mạnh lên chấm đỏ trên ngực trái.

“A...” Kích thích đột ngột làm Kỳ Mộ bật ra tiếng rên không kịp nén, tay vô thức luồn xuống, nắm lấy thứ đang ép chặt của hai người muốn phát tiết, nhưng lại bị Lục Tuấn Tự nhẹ nhàng nhưng kiên quyết giữ lại. Anh kéo tay Kỳ Mộ, kéo ra sau, ngón tay của anh vẫn bị cắn chặt ở công vào không nhúc nhích được. “Tiểu Mộ, sờ chỗ này, thả lỏng.” Miệng nói nhưng vẫn không quên liên tục trêu đùa đầu nhũ đứng thẳng trước ngực cậu.

“A... Anh chậm thôi...” Kỳ Mộ cố gắng khiến mình thả lỏng, để tiếp nhận Lục Tuấn Tự, đâm vào nơi sâu nhất rồi, Lục Tuấn Tự dừng lại, thấy Kỳ Mộ không có vẻ khó chịu như trước nữa mới chậm rãi ra vào. Vài lần như vậy, anh đã vào trong cậu hoàn toàn.

Lục Tuấn Tự cố kềm cho mình không thả sức lao tới, hôn hôn môi Kỳ Mộ, “Trong Tiểu Mộ dễ chịu quá.”

Kỳ Mộ bị anh làm đỏ mặt, “Anh muốn làm... thì làm nhanh lên... Nói... nhiều quá!” Cậu lắp bắp nói không liền câu, sự tồn tại của thứ bên trong quá mạnh, nó đã phân tán rất nhiều sức chú ý của cậu.

Lục Tuấn Tự không nói nhiều nữa, ra sức hoạt động. Không nhanh, nhưng rất sâu. Hai mắt Kỳ Mộ đỏ bừng, môi chỉ phát ra được những tiếng rên đứt quãng, làm Lục Tuấn Tự không kềm lòng được, không khỏi tăng tốc dục vò bên trong cậu, khoái cảm khiến người ta run rẩy, và nhiều hơn nữa là yên lòng và thỏa mãn.

Anh không dễ mất cậu.

Chỉ một suy nghĩ thế thôi, cũng khiến Lục Tuấn Tự thấy ấm áp đến đau lòng, mắt anh cay cay. Động tác lại mỗi lúc một kịch liệt, Kỳ Mộ gần như không kềm được sự vui sướng quá mạnh mẽ, kéo cổ Lục Tuấn Tự, hôn anh, nụ hôn đầu dục vọng là thứ thuốc kích thích hiệu quả nhất, bị Lục Tuấn Tự hôn đến mụ mị, đầu óc mơ màng, Kỳ Mộ còn không biết mình bắt từ lúc nào. Khi ý thức của cậu trở lại thì Lục Tuấn Tự đang hôn mãi lên má và cổ mình, mặc kệ thứ chất lỏng đã chảy xuống ghề, hai tay chỉ biết ghì chặt cậu. Kỳ Mộ ngo ngoạ, thứ bên trong vẫn cứng, nhưng không có dấu hiệu định di chuyển tiếp.

Mồ hôi trượt trên trán Lục Tuấn Tự, chảy xuống khuôn mặt góc cạnh, gợi cảm mà đầy kích thích, như bị đầu độc, Kỳ Mộ rướn đến liếm nhẹ lên má anh.

Mắt Lục Tuấn Tự tối đi, nhịp thở cũng dồn dập hơn, anh hít sâu một hơi, “Tiểu Mộ, đừng khiêu khích anh.”

Biết anh sợ mình khó chịu, trong lòng hơi cảm động một chút, nhưng mà thứ đó vẫn còn bên trong mình... “Vậy anh lấy nó ra được không?”

“Ồ thêm chút nữa.” Tay Lục Tuấn Tự không ngoan, lại sờ soạng lung tung trên người cậu.

“Anh cứ ghen thế không khó chịu à?”

“Khó chịu.” Lục Tuấn Tự lại gặm cổ cậu một cái, thật thà trả lời: “Nhưng vẫn không muốn ra ngoài.”

“...” Cơ thể vừa phát tiết vốn đã nhạy cảm, bị Lục Tuấn Tự vuốt ve như thế, Kỳ Mộ cảm giác mình lại sắp lên rồi, cậu vội giữ tay Lục Tuấn Tự lại, định tự đứng lại, kết quả chân vừa chạm đất lại nhũn ra, ngồi mạnh xuống lại.

Lục Tuấn Tự: “!!!”

Kỳ Mộ: “QAQ!!!”

Lục Tuấn Tự nắm chặt “Kỳ Mộ bé” lại ngẩng đầu, cười tà mị (...?...) “Nếu Tiểu Mộ đã muốn đến vậy thì chúng ta tiếp tục đi.”

Nói rồi bế Kỳ Mộ đứng lên, kéo chân cậu quần ki trên eo mình, thong thả về phòng ngủ, mỗi bước là một lần vào sâu, cơ thể căng đầy lại khiến Kỳ Mộ rớm nước mắt.

“Sập”, cửa phòng ngủ đóng lại, che khuất cảnh xuân đào dạt, cũng che khuất tiếng lòng của Kỳ Mộ.

Lục Tuấn Tự, tên khốn khiếp nhà anh!! QAQ!!!

Biết sao được, Kỳ Tiểu Mộ mê trai quá đành chịu thôi...

20. Chương 20

Tuy mạng ảo và đời thật có khoảng cách, nhưng tình cảm thì không khác.

Tham gia ***g tiếng, chỉ xem như sở thích giải trí thôi, đừng kéo cả bản thân vào.

Cũng đừng... để những thứ thật thật giả giả trên mạng ảnh hưởng đến tình cảm của mình.

trans: Yu Yin

Kỳ Mộ nằm bẹp trên giường, người đau mỗi thoát lực, tuy đã tắm rửa sạch sẽ rồi nhưng chỗ phía sau kia vẫn có cảm giác căng cứng khó chịu. Nghĩ đến đây cậu lại không nhịn được tung chân đá Lục Tuấn Tự đang xoa eo cho mình một cái, “Tên khốn khiếp này!”

Bị đá một cái nhẹ hẫng căn bản chẳng đau chẳng nhột, Lục Tuấn Tự cong môi, vẻ no bụng vô cùng, tay càng dụi dằn hơn, nói năng thì cứ như đồ trẻ con, “Phải, phải, anh khốn khiếp.”

Bị thái độ của anh làm cho không còn chút tinh thần, Kỳ Mộ dứt khoát nhắm mắt ngủ bù không thèm nhìn tới anh nữa, có lẽ lao động thể lực tiêu hao quá nhiều sức của cậu, lại thêm tư thế vừa rồi thật sự rất... tổn sức. Không bao lâu Kỳ Mộ đã thiếp ngủ.

Lục Tuấn Tự vén lọn tóc trên trán vào cho cậu, rồi nhẹ chân bước ra ngoài, anh định đi mua đồ ăn, trưa về nấu món ngon cho Kỳ Mộ. Thật ra anh cũng hơi mệt, nhưng lại chẳng muốn nghỉ chút nào, trong lòng căng đầy hạnh phúc. Kỳ Mộ thích ăn sủi cảo, nhưng tiệm làm vừa miệng cậu xa quá, ngâm nghĩ một lát, Lục Tuấn Tự quyết định tự nấu.

Anh mở vi tính, quen tay lên QQ và weibo, tiếng báo tin nhắn kêu như báo động, anh vội tắt loa, sợ làm ồn Kỳ Mộ.

Nhớ đến stt mình đã đăng sáng nay, anh cũng muốn lên xem thử bình luận thế nào. Nghĩ vậy rồi, mở weibo lên, dòng bình luận đầu tiên đập vào mắt đã khiến anh đỏ khốc đỏ cười.

Phắc, tui tưởng Tự Quân sama là GAY mà!!!! Đôi mắt trong hình này là của con gái mà? Cho nên thật ra Tự Quân sama theo BG[1] hả... Đảo điên rồi! Đảo điên hơn nữa là... Sao tui thấy nó moe quá! OTZ...

... Không thể để Kỳ Mộ thấy bình luận này được, nếu không chắc lại xù lông.

Tuy tui biết nói vậy rất bất lịch sự, nhưng mà vẫn không nhịn được muốn hỏi, cầu giới tính sama.

Thím trên mắt bị què à, hổng lẽ không thấy toàn là “cậy ấy” chứ không phải “cô ấy” hả, giới tính rất rõ ràng đừng để tấm ảnh đánh lừa.

Ê có khi nào là hình Đinh Tây Tây sama hôn, í đâu phải, hai người đâu ở cùng thành phố sao chạy lên một chiếc giường được... Đâu có khoa học. Hay là thật ra Tự Quân sama có người yêu khác... Vậy Đinh tiểu thụ biết phải làm sao đây!! Được rồi tui thừa nhận tui rồi rồi.

Fan CP trên kia tự trọng chút đi! Đừng có gộp đời thật với mạng ảo chứ! Mà sẵn đây, cầu giới tính người trong ảnh QAQ!

Fan CP tự trọng + 1. Tui cực bông cục tăng dưới, trong ảnh alf nam

+ 2, TỰ Quân sama đã xác nhận mình có thụ chính quy rồi, mấy thím mơ ảo tưởng YY lung tung nữa == Còn về giới tính người trong ảnh... Tham khảo câu trước đi không giải thích nữa!

Hức hức hức còn tưởng hai người đó phát triển ra đời thật rồi chứ quả nhiên tiểu thuyết gì đó toàn là giả thôi hiện thực tàn khốc quá! Thôi tui len lén đẩy thuyền trên mạng vậy.

Vậy chỉ có mình tui nhìn ra trọng điểm là tiểu công chọc tiểu thụ giận rồi khó khăn lắm mới dỗ dành lại được giờ lên cảm thán thôi hử...

... Thím không cô đơn! Cho nên TỰ Quân sama đã làm gì mà bị tiểu thụ vứt bỏ vợ XD

Lẽ nào trọng điểm của tấm này không phải cái vành mắt kia và nguyên nhân tạo ra nó sao... Sao tui đen tối quá vậy...

Ngừ ta là bé bi trong sáng! Mấy ngừ nói gì vợ! Tui nghe hồng hỉ!!

Căn cứ vào stt này tui đã hình dung ra cả một câu chuyện ngược luyến tình thâm đòi làm sao giờ ai qua tát tui cái cho tỉnh coi QAQ!

...

Lục Tuấn TỰ đọc xong, mắt tối đi, cảm xúc khó nói.

Anh suy nghĩ một lúc, chuyển tiếp lại stt của mình rồi bình luận, “Người trong tấm ảnh này, giới tính nam, đừng suy diễn sai hướng. Còn là ai thì... không liên quan đến giới ***g tiếng nên tôi không nói nữa Cuối cùng, chú ý tiết tháo, hoàn tất.”

Đăng xong, anh mới có thời gian lên xem tin tức của QQ.

Tiểu Dư: sa... ma... Anh có đó không...?

Anh nhớ rõ cô bé này, là người cho anh weibo của Kỳ Mộ. Nhìn thời gian gửi, từ mấy ngày trước rồi, dù vậy anh vẫn hồi âm.

TỰ Quân: Vừa mới lên, có chuyện gì sao?

Anh thu nhỏ hộp tin tức, tập trung chờ cô nàng trả lời.

Tiểu Dư:!!!

Tiểu Dư: Em tưởng anh sẽ không xuất hiện nữa chứ QAQ

TỰ Quân: À, thời gian này anh hơi bận. Có chuyện gì không?

Tiểu Dư: Vậy, sama... Người trong hội, là... é...

Nhìn mấy dấu chấm. Lục Tuấn TỰ cười cười, bình thản thừa nhận.

TỰ Quân: Ừ, là người yêu của anh.

Tiểu Dư: ... Thừa nhận thành thật quá bình thản quá... Thật ra, em muốn xin lỗi cậu ấy QAQ

TỰ Quân: Xin lỗi?

Tiểu Dư: Phải... Em từng bình luận weibo của cậu ấy... Sama anh phải tha thứ cho em QAQ! Lúc đó em không biết cậu ấy là tiểu thụ chính quy của anh em tưởng là antifan QAQ!!

Tiểu Dư nói vậy thì anh cũng nhớ ra rồi, Kỳ Mộ chỉ theo dõi ba người. Một là anh, hai là tên Mạt Bảo kia, ba nữa là cô bé này.

Tiểu Dư: Hơn nữa em chỉ vô ý thôi... Hôm đó đưa link cho anh rồi em đi xem lại lần nữa. Nói ra anh đừng giận, em cảm thấy hình như mình đoán được gì đó rồi QAQ Em đã xóa bình luận đó rồi, nhưng vẫn thấy phải xin lỗi... Sama, cầu chuyển lời cầu giúp đỡ!

TỰ Quân: ... Anh biết rồi. Anh sẽ chuyển lời giúp em.

Tiểu Dư: Vậy, sama, cho em nói thêm câu nữa được không...

Tự Quân: Nói.

Tiểu Được: Em cảm thấy anh như vậy không được tốt lắmQAQ Tuy mạng ảo và đời thật có khoảng cách, nhưng tình thần phân liệt cũng cần có mức độ thích hợp... TAT ớ thật là em muốn nói phải chia rõ giới hạn đừng lẫn lộn lộn giả thành chân gì đó trên mạng ảo cũng phải chú ý dù sao thì tình cảm cũng rất nhạy cảm... Được rồi em không biết mình đang nói gì nữa sama anh cứ kệ em đi!!!!

Tự Quân: ... Anh nghĩ là anh hiểu ý em rồi. Cảm ơn.

Tiểu Được: QAQ!!! Đừng khách sáo!!!

Tuy ngoài mặt Lục Tuấn Tự có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đang cuộn trào dữ dội, chua xót đau lòng lại khó chịu. Hẳn là Tiểu Được không dám dùng từ quá thẳng, nhưng anh đã hiểu ý cô muốn nói.

Tuy mạng ảo và đời thật có khoảng cách, nhưng tình cảm thì không khác. Tham gia ***g tiếng, chỉ xem như sở thích giải trí thôi, đừng kéo cả bản thân vào. Cũng đừng... để những thứ thật thật giả giả trên mạng ảnh hưởng đến tình cảm của mình.

Anh phạm sai lầm, suýt chút... đã mất đi thứ quan trọng nhất.

Cũng may, anh tỉnh ngộ sớm.

Cũng may.

Anh đang định đứng lên ra ngoài thì biểu tượng QQ bên dưới lại chớp tắt.

... Là Đinh Tây Tây.

Lục Tuấn Tự lại ngồi xuống, mở cửa sổ lên.

[1] Boy girl, chỉ người dị tính.

Em gái Tiểu Được này là thể loại tay nhanh hơn não đúng nghĩa, ngay từ đầu vào mạng Kỳ Tiểu Mộ là đã thấy sự trẻ trâu, bây giờ vào xin lỗi thì không dám nói với Kỳ Mộ mà nhờ Lục Gian Phu chuyển lời, ô chửi thì vào tận nhà còn xin lỗi thì gửi lời người quen à. Đã thế tui thấy việc ẻm nói với Lục Gian Phu như trên là cực kì vô duyên, Lục Gian Phu có khổ nạn thật đấy, nhưng việc đó không hề liên quan đến ẻm, ẻm nên giữ khoảng cách với người và việc mà mình không hiểu rõ hoàn toàn thì hơn.

Túm lại là có lòng, nhưng còn rất hấp tấp và thiếu chín chắn.

21. Chương 21

“Nô gia ra ngoài kiếm cơm ủy lạo phu quân, xin phu quân kiên nhẫn chờ.”

trans: Yu Yin

Khi Kỳ Mộ thức dậy thì còn chưa đến 11 giờ.

Sức khỏe càng lúc càng yếu rồi, sau này nhất định phải rèn luyện! Nghĩa vậy rồi, cậu xoa xoa cái eo đã lạnh lạnh hơn nhiều sau giấc ngủ, mở cửa phòng ngủ ra ngoài, Lục Tuấn Tự không có nhà.

Trên loa vi tính có tờ giấy note to đùng “Nô gia ra ngoài kiếm cơm ủy lạo phu quân, xin phu quân kiên nhẫn chờ.”

“Phụt”, Kỳ Mộ cứ mảnh giấy, cười thành tiếng, Lục Tuấn Tự thật đúng là...

Nhưng gọi phu quân nghe cũng không tệ, Kỳ Mộ tự ảo tưởng cảnh tượng Lục Tuấn Tự gọi mình như thế.

Sao lại thấy, cũng... hấp dẫn lắm.

Kỳ Mộ vừa hí hửng vừa ngồi xuống bàn vi tính, lắc lắc chuột đánh thức máy.

QQ của Lục Tuấn Tự xuất hiện hoành tráng trên màn hình.

...

Kỳ Mộ tiện tay bấm mở khung chat đang nhảy nhót.

Đình Tây Tây: Thật ra anh thật sự rất tốt, dù sao cũng cảm ơn anh.

Kỳ Mộ: “...”

Cậu thật sự không cố ý xem lén đâu, chỉ tiện tay bấm vào thôi. Vậy mà lại thấy tin của cậu nhóc này... Đúng là... trùng hợp.

Cậu và cậu ta có xem như nghiệt duyên không?

Kỳ Mộ vừa tự giễu vừa điều luyện (...) mở lịch sử hội thoại lên đọc.

Hơn bốn chục trang, quả không ít. Lịch sử trò chuyện của cậu và Lục Tuấn Tự gom lại còn chưa đủ một trang, trong lòng Kỳ Mộ chua lèm, nhưng lại quên đi sự thật mình chả bao giờ lên QQ.

Mấy trang đầu dễ dàng thấy được hai người còn chưa thân thiết, chỉ hỏi han sơ sài, cách nói chuyện vẫn rất câu nệ.

Bấm tới vài trang, nội dung cuộc nói chuyện bắt đầu đa dạng hơn.

Thảo luận cảm giác khi ***g tiếng, thảo luận về tính cách nhân vật, than vãn tổ kịch lừa đảo quá, thảo luận chuyện thời tiết... Nói cả chuyện bữa trưa ăn gì.

Trong đó thi thoảng còn nhắc đến cậu vài lần.

Mấy lần cuộc nói chuyện của hai người dừng vào khoảng hơn 5 giờ, Lục Tuấn Tự phải đi nấu cơm, cậu ta liền hỏi, sao ngày nào cũng phải nấu cơm đúng giờ này, Lục Tuấn Tự trả lời không nỡ để vị đại gia trong nhà bị đói.

Còn vô tình nói tới mấy món ăn vặt, Đình Tây Tây ngạc nhiên vì Lục Tuấn Tự rất am hiểu, anh giải thích là vị ấy trong nhà thích ăn vặt, nên bình thường hay để ý.

Về sau nói đùa nhiều hơn, cậu ta bắt đầu thích dùng giọng của tiểu thụ trong tiểu thuyết nói chuyện với Lục Tuấn Tự, Lục Tuấn Tự cũng phối hợp đùa theo, dùng mấy từ trong tiểu thuyết đáp lời.

Đọc đến đây, Kỳ Mộ đã hiểu tương đối rồi.

Một cố ý chèo kéo, một vô thức dung túng. Dung túng mãi, thì cảm thấy hình như có chuyện thật rồi.

Kỳ Mộ tự thấy bụng dạ mình không hẹp hòi, cho nên cậu cũng không giận, dù sao cũng qua cả rồi mà. Cậu chỉ thấy không đáng, vì chút chuyện cón con này mà khiến hai người bị dẫn vật tới tở, đúng là lọt hố.

Kéo đến trang mới nhất, cũng chính là hôm nay.

Đình Tây Tây: Thấy anh up weibo rồi, XD có đây không?

Tự Quân: Có

Đình Tây Tây: ... Anh và vị ấy nhà anh giảng hòa chưa?

Tự Quân: Ừm, hòa thuận rồi.

Đình Tây Tây: (o) Cung hỉ

Tự Quân: Cảm ơn.

Đình Tây Tây: Kịch của tui mình phát hành rồi, anh nghe chưa? Ai cũng nói siêu nhập tâm Anh giỏi thiệt (^o^)/

Tự Quân: Anh chưa nghe, mấy hôm nay bận, khi nào rảnh sẽ nghe.

Đình Tây Tây: Đúng rồi, Tiểu Tô bảo em hỏi giúp, có một truyện cổ trang anh làm không, đại hiệp cầm dục công với hoàn khổ thiếu gia thụ Em thấy hợp với anh lắm.

Tự Quân: Cảm ơn, nhưng không cần đâu.

Đình Tây Tây: Í anh không thích hả?

Tự Quân: Không phải, anh định rút lui.

Đình Tây Tây: (o)!!!! Rút lui?

Tự Quân: Ừ.

Đình Tây Tây: Sao đột nhiên lại bỏ...

Tự Quân: trước đây tham gia cũng do hứng thú, bây giờ công việc bận rộn, không có thời gian.

Đình Tây Tây: Đừng đi mà QAQ... Ai cũng rút lui hết trơn, em đau lòng quá đi QAQ

Tự Quân: Cũng? Ai rút lui nữa?

Đình Tây Tây: Từ Nam Chí Bắc o()o Tuần trước đã rút lui rồi.

Tự Quân: ... Chắc là có việc bận.

Đình Tây Tây: Ai biết đâu OO

Tự Quân: Đình Tây Tây, anh rất xin lỗi.

Đình Tây Tây: (o) Anh... xin lỗi chuyện gì!?

Tự Quân: Trước đây không biết đúng sai, ăn nói không nề nang gì, hay đùa giỡn, tạo thành hiểu lầm, các fan cũng hay YY, xin lỗi.

Đình Tây Tây: Chuyện này thì có gì mà xin lỗi, mạng thôi mà, chỉ đùa thôi...

Tự Quân: Ban đầu anh thấy chẳng có gì, nhưng bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi, dù là mạng ảo thì cũng phải có trách nhiệm với tình cảm của mình, cứ đùa mãi cũng không được.

Đình Tây Tây:... Người có gia thất có cần yêu đốai vậy không, đúng là độc thân vẫn hơn, không gì vướng víu... Không phải sợ ghen tuông gì đó.

Tự Quân: Anh thì chỉ cầu cho cậu ấy ghen một lần thôi.

Đình Tây Tây: ...

Tự Quân: Anh phải ra ngoài mua đồ rồi, nếu không có thì không nói nữa.

Đình Tây Tây: Ông chồng nội trợ... Đảm đang quá (o) Tiểu công vạn năng!

Tự Quân: ... Bình thường thôi.

Đình Tây Tây: Nhưng dù sao em vẫn phải nói tiếng cảm ơn anh (^ ^) Cảm ơn anh mấy ngày em ở thành phố S.

Tự Quân: Chuyện nên làm thôi, bạn bè cả. Ai đến anh cũng phải chiêu đãi tử tế.

Đình Tây Tây: o()o

Đình Tây Tây: Đúng rồi, có làm ca hội chia tay lần cuối không anh?

Tự Quân: Chắc sẽ có, đến lúc đó rồi nói.

Đình Tây Tây: Em muốn làm khách quý, khách quý (^o^)/

Tự Quân: Đến lúc đó rồi nói.

Đình Tây Tây: ...

Tự Quân: Nếu không còn gì thì anh đi đây. Bái bai.

Đình Tây Tây: Bái bai

Đình Tây Tây: Thật ra anh thật sự rất tốt, dù sao cũng cảm ơn anh.

Kỳ Mộ đọc xong, sắc mặt không thay đổi gì, cậu tiện tay lật xem những người Lục Tuấn Tự liên lạc gần đây (...), rồi tiện tay thấy lịch sử trò chuyện của anh và Tiểu Dục.

Đọc xong thì bật cười, thì ra người theo dõi đầu tiên trên weibo cậu là cô bé này.

Làm khó cho cô bé có lòng, tuy khi đó thấy bình luận hơi khó chịu, nhưng qua rồi cậu cũng quên. Cũng không phải rộng lượng, mà là vốn dĩ chẳng nên so đo trên mạng làm gì, huống chi người ta còn là con gái, lại là một cô gái... ừm... khiến người ta ấm lòng như vậy.

Huống chi... đã qua cả rồi, không phải sao.

Lại trườn về sofa phòng khách, Kỳ Mộ uể oải như ông già, nhưng tâm trạng lại rất tốt. Cậu đang chờ Lục Tuấn Tự về cho ăn.

Kỳ Tiểu Mộ, không biết nên nói cứng phớt bỏ, đại nhân đại lượng hay thánh mẫu nữa...

Còn Đinh Tiệp Tiệp, có ý thức chia rẽ đâm chọc lộ liễu thế mà Lục Gian Phu vẫn có thiện cảm với nó được, bộ nhóm đúng là què rồi.

22. Chương 22

Lục Tuấn Tự, em không biết mình còn có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng anh không.

Nhưng anh đã nói vậy, rốt cuộc em vẫn nguyện ý tiếp tục tin tưởng,

vì trong lòng em, những khi anh tuân thủ hứa hẹn vẫn nhiều hơn.

trans: Yu Yin

Lục Tuấn Tự về đến nhà thì đã hơn 12 giờ rồi.

“Đi nấu cơm lẹ đi... Anh lâu lắc quá, em đói sắp chết rồi.” Kỳ Mộ vẫn nằm dài trên sofa, ngược lên nhìn anh một cái, thều thào than vãn.

“Ừm. Lúc này công ty bảo hiểm gọi nên anh sẵn tiện đi lấy xe về. Mua đồ ăn vặt cho em đây, em dần bụng trước đi, cơm xong ngay.” Thấy cậu nổi tính trẻ con, Lục Tuấn Tự lại không nhịn được cười, đưa một chiếc túi trong tay cho Kỳ Mộ, rồi mang mấy thứ còn lại vào bếp.

“Khô bò sao anh không mua loại cay, không cay đâu có ngon!”

“Lục Tuấn Tự anh mua có chút chéo như vậy cho mèo ăn hả!”

Nghe thấy tiếng càm ràm trong phòng khách, Lục Tuấn Tự không trả lời, nhưng ý cười loại ngấp trong mắt. Thói quen ăn uống của Kỳ Mộ không được tốt, ăn vặt nhiều sẽ bỏ cơm, cậu không chú ý thì anh phải để tâm một chút, nếu cứ để cậu ăn theo ý mình thì thể nào cũng hỏng bụng.

Đồ ăn vẫn là những thứ chú trọng thanh đạm, tuy Kỳ Mộ không vui nhưng cũng tự hiểu lấy tình trạng bản thân, đành phải ngoan ngoãn ăn.

“Định làm sủi cảo cho em, nhưng gói cái đó lâu quá, hôm nay lại trễ rồi, để lần sau có được không.” Nhận ra ngay suy nghĩ của cậu, Lục Tuấn Tự an ủi.

Kỳ Mộ hằm hừ mấy tiếng xem như trả lời, rồi tiếp tục vui đầu ăn. Cậu đói thật, khô bò ngon đó, nhưng Lục Tuấn Tự mua có một ít, vừa nhét vào kẻ răng là hết.

Lục Tuấn Tự suy nghĩ xem có nên nói mấy lời cô nàng Tiểu Dược nhờ cho Kỳ Mộ không, thật ra anh không muốn nói, một là sẽ khiến Kỳ Mộ nhớ đến những kí ức không vui, nhưng anh không thể quyết định thay Kỳ Mộ. Chần chừ vài giây, cuối cùng Lục Tuấn Tự quyết định nói cho Kỳ Mộ nghe.

Anh châm chước câu từ, cố gắng thuật lại ý Tiểu Dược một cách uyển chuyển mà vẫn chân thật. Suốt quá trình Kỳ Mộ vẫn bình tĩnh ăn cơm, anh nói xong thì cậu gật đầu, biểu thị đã hiểu, rồi... hết.

Lục Tuấn Tự: “...”

Phản ứng như thế thì quá bình thản rồi! Nhưng Kỳ Mộ không nói gì, Lục Tuấn Tự cũng không dám hỏi, đành phải tiếp tục lặng lẽ ăn cơm.

Kỳ Mộ ăn xong trước anh, ngồi lại bàn chờ Lục Tuấn Tự ăn tương đối rồi mới lên tiếng: “Lúc này em xem lịch sử QQ của anh rồi.”

“... Khụ!” Cậu vừa dứt câu thì Lục Tuấn Tự sặc hột cơm.

Kỳ Mộ cầm nín đưa ly nước qua, “Em thấy lịch sử chat của anh với cô bé ấy rồi, cho nên không có gì đáng ngạc nhiên hết.”

Lục Tuấn Tự: “...” Chợt nhớ ra chuyện gì, đang định nói thì Kỳ Mộ giành trước: “Em xem cả lịch sử chat của anh và Đinh Tây Tây đó rồi.” Nói rồi cậu ngẫm nghĩ, bổ sung thêm: “Từ đầu tới cuối.”

Lục Tuấn Tự: “... = =”

Anh không biết phải dùng vẻ mặt nào để biểu đạt tâm trạng mình lúc này nữa.

Kỳ Mộ quan sát sắc mặt anh, khai báo rất thành khẩn: “Em không cố ý đâu, em ngồi vào máy thì thấy Đinh Tây Tây nhắn tin cho anh, cậu ta nói anh là người tốt...”

Lục Tuấn Tự cảm thấy mình nên giải thích gì đó, nhưng với tình hình này anh... “Tiểu Mộ...”

Xem xong em tiện tay lật xem những người anh liên hệ gần đây, thì thấy đoạn chat của anh với cô bé ấy... Thật sự chỉ là tiện tay thôi... Không có cố ý.”

Lục Tuấn Tự nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Kỳ Mộ, tâm trạng phức tạp vô cùng, theo lý mà nói anh nên giải thích, nhưng trong tình trạng này anh lại chẳng nói được gì. Đương nhiên anh không giận Kỳ Mộ xem lịch sử của anh, chỉ là... Được rồi, nói trắng ra là anh vẫn sợ Kỳ Mộ giận.

Quan sát kĩ sắc mặt Kỳ Mộ, thấy cậu rất thản nhiên không có vẻ giả vờ mới dè dặt hỏi: “Tiểu Mộ, em không giận chứ?”

Thấy anh hỏi, Kỳ Mộ tự cười một cái, nói: “Không đến mức giận, chỉ cảm thấy hơi phức tạp. Lịch sử chat của anh với em còn không nhiều đến thế.”

Kỳ Mộ nói xong câu này lại tự kì thị mình một chút, miệng cứ nói không để bụng mà thật ra vẫn để tâm, giải vờ rộng lượng gì chứ.

Lục Tuấn Tự thì chỉ thấy Kỳ Mộ cười một cái lại làm anh đau lòng thêm một chút, trong lúc này, ngoài tiếng xin lỗi bất lực ra, những câu từ khác đều trống rỗng vô dụng, mà anh thì đến tiếng xin lỗi cũng không nói nổi.

Thậm chí anh còn không có gì để giải thích, là lỗi của anh. Dù Kỳ Mộ tha thứ cho anh, nhưng vết thương vẫn để lại dấu vết, không phải khua môi múa mép là có thể xóa bỏ.

Bầu không khí chợt trầm xuống, Lục Tuấn Tự muốn nói gì lại không dám, vẻ mặt vừa chán nản vừa đau lòng.

Kỳ Mộ đứng lên phá bỏ sự im lặng trước, bắt đầu dọn chén bát, “Đã qua rồi, không nói nữa. Giúp em dọn dẹp đi, anh nấu cơm rồi, em rửa chén.”

Lục Tuấn Tự dọn chén vào bếp giúp cậu, khi Kỳ Mộ đang định vịn vòi nước thì anh ngăn lại, “Để anh rửa, em nghỉ ngơi đi.”

Không tranh với anh, Kỳ Mộ dự định ra lau bà rồi quét nhà, chợt liếc thấy chiếc tạp dề trên tường, liền tiện tay đeo vào cho Lục Tuấn Tự, “Đừng để ướt đồ.”

“Ừm.” Lục Tuấn Tự đáp, trái tim nặng trĩu khó chịu.

Mình đúng là thằng khốn, khi nói chuyện với Đinh Tây Tây, sao không biết nhớ đến Kỳ Mộ.

...

Thật ra sao mà không nghĩ tới được, chỉ là tiềm thức của anh cứ tự nói với mình chỉ là đùa thôi, không phải thật, cho nên không sao cả. Nhưng càng đùa càng quá, anh suýt chút để mất đi người mình yêu.

Người yêu, là xuất phát từ tình yêu, ràng buộc bởi trái tim, là người sẽ bầu bạn cả đời do tự bản thân chọn lựa. Dù không thể luôn nhớ trong đầu mọi giây mọi phút, nhưng với những thứ liên quan đến ái tình, phải nghĩ đến người đó mới đúng. Có phải đã được sống an vui quá lâu, phải làm gì đó kích thích, khẳng định lại sự tồn tại của mình, phá hỏng cuộc sống bình yên mới cam tâm?

Bây giờ, giông bão tuy đã lặng, nhưng nứt gãy còn đó, tuy chỉ là một vết rất nông thôi, nhưng vẫn sẽ luôn tồn tại.

Anh ở rất gần Kỳ Mộ, nhưng không thể thân mật không khoảng cách như trước nữa. Cự ly ấy, do một tay anh tạo thành.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, anh thà mất đi tất cả, chỉ để có một cơ hội trở về quá khứ, về trước khi mọi chuyện xảy ra, tránh đi mọi tổn thương, chỉ cho Tiểu Mộ của anh một đời yên ổn vô tư.

Chỉ tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận, trái tim đã bị thương cũng không thể lành lặn chỉ với vài câu xin lỗi dễ nghe. Dù Lục Tuấn Tự đã dự định sẽ dùng cả quãng đời còn lại để bồi thường cho Kỳ Mộ, nhưng nếu có thể, anh vẫn hy vọng tổn thương chưa từng tồn tại. Tuy anh biết Kỳ Mộ đã tha thứ, nhưng anh vẫn không thể tha thứ cho bản thân.

Vì một phút hồ đồ, mà thiếu chút để mất người quý giá nhất trên đời.

Trong lòng cay đắng vô cùng, nhưng khuôn mặt lại không thay đổi mấy. Lục Tuấn Tự rửa chén xong đi ra thì thấy Kỳ Mộ đang quét nhà.

Lục Tuấn Tự bước đến, đứng sau lưng Kỳ Mộ ôm ghì cậu vào lòng, vùi đầu vào hóm cổ cậu, thì thầm: “Tiểu Mộ, đừng tính toán với anh, để anh chậm rãi bồi thường cho em, có được không? Anh biết chuyện này sẽ không trôi qua dễ dàng, anh nói xin lỗi bao nhiêu lần cũng vô dụng, sau này anh sẽ không nói nữa. Nếu khó chịu em cứ đánh anh, mắng anh, nổi giận với anh cũng được, em đừng để trong lòng không nói.” Giọng Lục Tuấn Tự khàn đi, đầy khẩn cầu.

Cảm nhận được hơi ấm sau lưng, Kỳ Mộ dừng tay, cậu lắng lắng nghe Lục Tuấn Tự nói hết, “ừm” một tiếng rồi nói: “Được rồi, em biết rồi.”

Lục Tuấn Tự, em không biết mình còn có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng anh không. Nhưng anh đã nói vậy, rồi cuộc em vẫn nguyện ý tiếp tục tin tưởng, vì trong lòng em, những khi anh tuân thủ hứa hẹn vẫn nhiều hơn.

Lục Tuấn Tự siết chặt tay, ngực dán sát lưng Kỳ Mộ. Anh ôm rất chặt, như trong lòng anh bây giờ, là cả thế giới vậy.

“Tiểu Mộ, mai mình về thăm ba mẹ nhé? Nhân lúc em còn ở đây, em với anh về nhà một chuyến, để ba mẹ không phải lo lắng.”

Kỳ Mộ nhớ đến cuộc điện thoại của mẹ Lục, cong môi cười cười, “Ừ, nhưng anh để em quét nhà xong đã chứ?”

“Để anh, em nghỉ đi.” Đè cậu xuống sofa với nửa phần ép buộc, Lục Tuấn Tự cảm chổi, đôi mắt ướt nước đầu yêu thương không thể kiềm nén.

Bị ánh mắt anh làm tê rần, Kỳ Mộ hơi mất tự nhiên, cậu xoay mặt đi, nói để che giấu, “Lục Tuấn Tự, ánh mắt anh nhìn buồn nôn quá đi!”

Lục Tuấn Tự thấy cậu như thế, không khỏi khẽ cười, giọng khàn khàn lại vui vẻ, gọi cảm không thể tả, “Sao vậy? Tiểu Mộ không thích à?”

Âm cuối lên cao, có chút trêu chọc. Kỳ Mộ yếu đuối nhất trước âm thanh này, mặt nóng bừng lên, cậu không dám nhìn Lục Tuấn Tự, mắt đảo lảo liên trong phòng, nhưng vẫn cứng miệng: “Thích tiên sư anh!”

Kỳ Mộ như thế này khiến Lục Tuấn Tự cảm thấy quen thuộc khôn tả, anh nhếch môi cười, càng lúc càng rõ, “Tiểu Mộ, anh đâu có tiên sư nào, nhưng mà nếu có thì thật ra em thích đệ tử của tiên sư anh nhỉ.”

“... Lục Tuấn Tự, anh tự kỉ vừa thôi! Đi quét nành mau không được lười biếng!”

“Nào, Tiểu Mộ, thơm anh một cái anh đi ngay.” Lục Tuấn Tự ăn vạ.

“= =! Không đi thì thôi! Anh không đi thì em đi!”

Thấy Kỳ Mộ sắp xù lông, Lục Tuấn Tự vội vuốt ve, “Anh đi anh đi, em không thơm anh, anh thơm em cũng được.” Nói rồi hôn lên trán Kỳ Mộ một cái, “Được rồi, anh đi quét nhà.”

Kỳ Mộ: “... Lục Tuấn Tự da mặt anh càng lúc càng dày rồi!”

“Mặt dày thì mới thả dè em được chứ” Lục Tuấn Tự ngoái đầu cười với cậu, làm Kỳ Mộ hận không thể cầm búa gõ rụng răng anh.

Đã nói là về nhà, nhưng cũng phải thông báo cho ba mẹ trước. Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ lần lượt cho ba mẹ thông báo, mẹ Lục và mẹ Kỳ mắng tới tấp hai thằng oắt con không lương tâm lẽ ra phải về từ lâu rồi chứ!

Miệng mắng hai người không lương tâm, nhưng Kỳ Mộ biết, chắc chắn sẽ có một bàn đầy ắp đồ ăn chờ hai người về. Nhớ đến tay nghề của mẹ, không thể không thừa nhận, thật đúng là... có chút nhớ mong.

Người làm cha mẹ trên cả thế giới này, đều có cùng suy nghĩ, chỉ hận không thể mang hết những thứ tốt nhất cầu mình ra cho con cái.

Cả một buổi chiều, hai người chẳng đi đâu, trốn trong nhà xem đĩa cả buổi, từ phim kinh dị đến hành động đến điệp viên rồi đến đấu đá thương trường, mặc kệ đã xem hay chưa, chỉ ngồi sát vào nhau, thì chẳng có gì là chán cả.

Lục Tuấn Tự xem phim mà chẳng tập trung gì cả, anh bận phân tâm vào Kỳ Mộ đang gối trên đùi anh xem phim, nhìn bao nhiêu cũng không đủ, nhớ đến vẻ mặt Kỳ Mộ vừa rồi, trái tim anh lại tê buốt.

May mà người này vẫn còn bên cạnh anh. Cho anh cơ hội dùng cả đời để bù đắp sai lầm.

Như nhận thấy ánh mắt anh, người ta nghiêng đầu liếc anh một cái, trong đôi mắt đẹp hây hây còn nụ cười chưa dứt, “Sao vậy?”

Lục Tuấn Tự cười, “Không có gì, chỉ nhìn em thôi.”

Bất lực đảo mắt một cái, người này định ăn buồn nôn thay cơm à! Kỳ Mộ không thèm nhìn đến anh nữa, tiếp tục dán thân vào tình tiết gay cấn của bộ phim.

Nhìn khuôn mặt ấm áp vô ngần của Kỳ Mộ dưới ánh mặt trời, Lục Tuấn Tự hoảng hốt nghĩ, nếu thời gian bỗng ngừng trôi, vĩnh viễn dừng lại vào thời khắc này, cũng rất tốt.

23. Chương 23

Chúc ngủ ngon, anh yêu em.

trans: Yu Yin

Về thăm nhà, khi đi Lục Tuấn Tự mang theo vết thương mới được cho.

Đang đêm, trăng cũng không sáng, bóng đêm lu mờ che phủ cả bầu trời, không thấy được chút ánh sáng nào. Kỳ Mộ lái xe chạy thong thả ven đường, cậu thấy một hiệu thuốc, đậu xe bên vệ đường, dặn Lục Tuấn Tự ngồi cạnh, “Anh ngồi đây chờ, em đi mua thuốc, sẽ về ngay.”

Lục Tuấn Tự gạt nhẹ đầu, tuy đã đau đến không thẳng lưng nổi, nhưng vẫn cười với Kỳ Mộ.

Thấy anh như vậy làm Kỳ Mộ càng đau lòng thêm, “Việc gì anh phải thế.”

Tuy mặt Lục Tuấn Tự đã tái nhợt, nhưng nụ cười còn nguyên đó, “Không sao, em đi mau đi.”

Nhìn anh một cái, Kỳ Mộ định nói gì nhưng lại chần chừ, cuối cùng cậu không nói gì, xuống xe đi mua thuốc.

Thấy Kỳ Mộ đóng cửa xe rồi, Lục Tuấn Tự mới dám rên khe khẽ, giữ tư thế cúi người quá lâu, cả người đau nhức đến không cử động nổi, nhưng cả tảng lưng đau đớn lại khiến anh không thể ngồi thẳng lên hay đổi tư thế khác.

Cười khổ, anh chỉ có thể nhúc nhích với biên độ thật nhỏ để cơ thể mình được thả lỏng. Đúng là ứng với câu, tự tạo nghiệp, sống không yên.

Lẽ ra ngày hôm nay đã rất vui vẻ, anh và Kỳ Mộ về nhà, cùng ăn bữa cơm đoàn viên ấm áp với cha mẹ, trong bữa ăn, nụ cười dịu dàng của mẹ Lục vương chút sầu lo, bà biết giữa Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ có vấn đề gì đó, tuy không biết rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng không cách nào quên được, cách nói chuyện chán nản đến gần như tuyệt vọng khi gọi điện cho con mình. Bây giờ thấy hai người hòa thuận như xưa, trong lòng thấy mừng, nhưng cũng lo lũ trẻ chỉ giả vờ như thế để gia trưởng yên lòng, khi hỏi han khó tránh bóng gió ít nhiều.

Theo ý Kỳ Mộ, cứ đáp lại vài câu cho qua là được rồi, dù sao cậu và Lục Tuấn Tự cũng chưa đến mức không thể vẫn hồi.

Nhưng vào tai mẹ Kỳ Mộ lại thành ý khác, đương nhiên bà hiểu tính con trai mình, lập tức cho là Kỳ Mộ lại vô lý sinh sự, mắng cậu vài câu, nhưng bị Lục Tuấn Tự ngăn lại.

“Là lỗi của con, con làm Tiểu Mộ đau lòng.”

Vừa dứt lời, cả căn nhà lặng thinh.

Mẹ Lục hơi ngạc nhiên, hỏi lại: “Tuấn Tự, con làm gì rồi?”

Lục Tuấn Tự cúi đầu, mắt dán chặt mặt đất, giọng áy náy nhưng rất kiên định: “Con có lỗi với Tiểu Mộ.”

Gia trưởng hai bên đã sống hơn nửa đời người sao mà không hiểu hàm ý bên trong được. Giữa bạn hữu, phải làm lỗi gì mới đến mức phải dùng hai chữ có lỗi.

“Tuấn Tự, không phải con... đã làm chuyện tệ tiệt gì rồi chứ?” Giọng mẹ Lục hơi run.

Lục Tuấn Tự không lên tiếng, nhưng vẻ mặt anh đã thừa nhận.

Sau tĩnh lặng là giông bão, ba Lục tính tình vốn nóng nảy lập tức bắt Lục Tuấn Tự quỳ xuống, khi chưa ai kịp phản ứng lại, ông giơ cây gậy trong tay quát mạnh xuống lưng Lục Tuấn Tự.

Khi vừa biết con mình thích đàn ông, vị cán bộ già xuất ngũ này cũng từng phẫn nộ, không sao chịu chấp nhận, nhưng khi biết đối tượng là Kỳ Mộ thì cơn giận của ông lại chẳng biết trút vào đâu. Ngay lúc đó đã nhận định rằng Lục Tuấn Tự dạy hư Kỳ Mộ, lại càng thấy có lỗi với người chiến hữu già và đứa bé ấy.

Cho nên khi thấy Kỳ Mộ nhu thuận rũ mắt gọi mình là chú Lục cầu xin mình đồng ý, câu cự tuyệt không cách nào ra khỏi miệng. Về sau biết cha mẹ Kỳ Mộ đã ngầm đồng ý, ông lại càng không có cách từ chối.

Đàn ông thì đàn ông vậy, dù sao cũng biết rõ nhà bên đó.

Ngoài giận dữ, ba Lục còn thấy hổ thẹn với chiến hữu. Cho nên, gần như dùng hết sức.

Gậy gỗ quất vào da thịt không kêu to, nhưng chỉ hai cái đã đánh cho Lục Tuấn Tự cong lưng. Tay chống đất, không cách nào thẳng lưng lên được.

Tình hình khi đó nói đơn giản là hỗn loạn.

Nhưng với Lục Tuấn Tự, thứ khiến anh đau thật sự không phải hai cú đánh cẩu ba mình, cũng không phải lời trách mắng của mẹ, mà là ánh mắt cuối cùng mẹ Kỳ Mộ nhìn anh khi tiễn hai người.

Không nói được ẩn chứa thất vọng hay cảm xúc nào khác, chỉ một ánh mắt bình thường, lại khiến Lục Tuấn Tự nhớ đến ánh mắt hoàn toàn tin tưởng khi mẹ Kỳ đồng ý chuyện của anh và Kỳ Mộ.

Lòng ngực đau căng, hồi hận đã thấm vào xương tủy, trở thành thói quen, thi thoảng lại chạy ra đâm anh một cái, nhắc cho anh biết một phút mờ mắt đã lấy đi điều gì của anh.

Đang suy nghĩ thì Kỳ Mộ mở cửa xe ngồi vào, đặt túi thuốc to dùng xuống.

“... Tiểu Mộ, sao em mua nhiều quá vậy?”

Kỳ Mộ nổ máy xe, “Ừm, cả thuốc uống lẫn thuốc bôi.”

Dở khóc dở cười, nhưng Lục Tuấn Tự không nói thêm gì nữa, anh biết Kỳ Mộ đang đau lòng.

Anh không lên tiếng, Kỳ Mộ cũng không nói gì, tập trung lái xe. Sao cậu không biết mình đã mua quá nhiều được chứ, nhưng nhớ đến vết sưng trên lưng Lục Tuấn Tự, cậu lại do dự, nghĩ thuốc này hiệu quả cao, loại này tác dụng tốt, không nhịn được mua hết về.

Về đến nhà, kéo áo Lục Tuấn Tự lên, chỉ nhìn thôi Kỳ Mộ đã thấy đau. Tuy trước khi về đã bôi thuốc rồi, nhưng dấu sưng đỏ tía máu vẫn khiến cậu giật mình.

“Lục Tuấn Tự, hay là đến bệnh viện khám thử đi?”

“Không cần đâu, anh đâu có yếu ớt vậy, bôi thuốc kĩ chút alf được rồi, thật ra cũng không đau lắm.”

Mím môi, giọng cậu bắt giác cao lên, “Đánh chết anh cho rồi!”

Nhưng tay thì hoàn toàn ngược lại.

“Hi hi...” Thấy Kỳ Mộ còn mạnh miệng, Lục Tuấn Tự không phản bác gì, chỉ cười khẽ, vậy mà lại có cảm giác trêu ghẹo.

Kỳ Mộ càng nhìn càng xót ruột, thật ra cậu biết tại sao Lục Tuấn Tự lại làm thế. Anh biết Kỳ Mộ không nỡ đánh mình, nên để ba mình làm thay, cũng xem như trút giận cho Kỳ Mộ, đồng thời, cho mình một bài học sâu sắc.

Biết đau không, có đau, thì sau này mới được phạm lại sai lầm ấy nữa.

Đồng thời, cũng là một cách anh biến tướng nói với cha mẹ, trong tình cảm giữa hai người, thật ra Kỳ Mộ mới là người khoan dung nhất.

Không nghĩ cũng biết, sau này cậu bóc lột Lục Tuấn Tự thế nào cũng không ai nghĩ cậu tùy tính vô lý nữa.

Vì đó là những gì anh nợ cậu.

Còn Kỳ Mộ sở dĩ không ngăn Lục Tuấn Tự, vì nghĩ như thế có thể khiến áy náy trong lòng anh nhẹ hơn một chút.

Với xu thế này, thêm vài cái nữa thì Lục Tuấn Tự tàn phế rồi.

Bôi thuốc xong, Kỳ Mộ dìu Lục Tuấn Tự đi rửa mặt, thay đồ cho anh, để anh nằm sấp xuống giường rồi mới bắt đầu thay đồ của mình.

Lục Tuấn Tự phải nằm úp mặt, lại ra sức ngoái đầu nhìn cậu, thấy Kỳ Mộ không sao giấu được sự đau lòng trong mắt, liền an ủi: “Tiểu Mộ, anh không sao, không đau lắm đâu, thật mà.”

Kỳ Mộ không trả lời anh, rửa ráy xong xuôi thì nhẹ nhàng nằm xuống cạnh Lục Tuấn Tự.

Lục Tuấn Tự không thấy được khuôn mặt cậu, không cách nào đoán được tâm tư của cậu, muốn đổi tư thế nhưng vừa nhúc nhích thì lưng lại đau nhói.

Đột nhiên, cánh tay Kỳ Mộ cẩn thận choàng qua eo anh, “Lục Tuấn Tự, anh có nhớ lời ba em nói khi tiễn mình ra không?”

“Nhớ chứ.”

Người đàn ông luôn trầm lặng ít lời trong ấn tượng của anh hôm nay cũng không biểu hiện gì nhiều, ngoài việc ngăn lần đánh thứ ba của ba Lục, thì chỉ nói một câu khi tạm biệt hai người, “Nếu bản thân đã chọn, thì sống cho tốt.”

“Lục Tuấn Tự, chúng ta sống cho thật tốt đi.” Giọng Kỳ Mộ hơi ngộp ngộp, “Anh cũng đừng dằn vặt bản thân nữa, em không trách anh nữa rồi. Còn những chuyện khác, chúng ta cứ từ từ, có nhiều thời gian như vậy, rồi sẽ ổn.”

Dù lòng tin đã vỡ nát, hay vết sẹo còn để lại. Rồi cũng sẽ ổn.

Cậu vốn định để Lục Tuấn Tự tự nghĩ thông suốt, nên vẫn không nói gì nhiều, nhưng dường như, day dứt trong lòng người này luôn nhiều hơn cậu tưởng tượng. Thấy anh như thế, làm sao Kỳ Mộ có thể không đau lòng, cậu yêu anh như vậy, thậm chí không chịu được để anh không ổn một chút, càng không cần nói đến dùng tội lỗi dày vò anh.

“Tiểu Mộ...” Giọng Lục Tuấn Tự hơi run, đương nhiên anh hiểu ý Kỳ Mộ, cũng không bỏ sót sự thành khẩn và đau lòng trong đó. Mất cay cay, vài lời đơn giản của Kỳ Mộ, khiến anh chân chính cảm nhận được ý nghĩa của từ cứu rỗi.

“Được, chúng ta sống cho thật tốt.” Tiếng anh rất nhẹ, lại rất trang nghiêm. Lặp đi lặp lại như tuyên thệ, Lục Tuấn Tự muốn trở mình ôm Kỳ Mộ.

Vừa cử động thì vết thương trên lưng lại đau, anh không dám ngo ngoáy nữa.

Chợt, có gì mềm mềm ảm ảm chạm vào cổ, Lục Tuấn Tự cứng người, anh không thấy nhưng xúc giác lại đột nhiên trở nên nhạy bén. Anh cảm nhận được Kỳ Mộ đang áp má lên cổ mình, làn da ấm áp kề sát, khiến người ta thỏa mãn khó ngờ. Rồi cảm nhận được đôi môi mềm, cọ nhẹ lên da, hơi nhồn nhột, cũng hơi... rộn ràng.

Nhưng anh không cử động được. Sự thật này khiến anh vừa khó chịu vừa tiếc nuối, sớm biết vậy đã đưa tay lên đỡ một chút rồi, lưng không bị thương thì không đến mức bị động thể này.

“Tách”, đèn tắt, cả căn phòng tối đi.

Trong bóng đêm, Kỳ Mộ cười gian, rồi ôm lấy anh từ phía sau, “Chúc ngủ ngon.”

Nhanh chóng ý thức được Kỳ Mộ đang đùa dai, Lục Tuấn Tự bắt đầu dỗi. Anh thậm chí còn tưởng tượng ra hình ảnh Kỳ Mộ lúc này, nhất định đang cười như con cáo nhỏ, môi cong cong, mắt đầu đầy ý và vui vẻ.

Tiếc quá đi, tối quá, không thấy được. Nhưng anh cũng thấy rất hưởng thụ cảm giác được Kỳ Mộ chủ động ôm, ôm lấy bàn tay trên hông, anh nhắm mắt.

Chúc ngủ ngon, anh yêu em.

Quyển sách nào đó đã nói, trút sạch phù hoa, chính là cuộc sống.

Không còn những hào quang, tình yêu, bất quá chỉ là, anh muốn sống cùng với em.

Ánh chiều tà, ba Lục chấp tay đứng bên cửa sổ thư phòng, “Ông nghĩ, hai đứa nhỏ sẽ tốt đẹp chứ?”

Người đang ngồi đọc sách trên sofa nhìn ông một cái, “Con cháu tự có phúc của con cháu.”

Ba Lục quay đầu nhìn người chiến hữu lâu năm đang chăm chú đọc sách, cất tiếng, giọng chua chát, “Ông này, nếu ngày đó chúng ta dừng cảm hơn một chút, thì chắc đã không có chúng nó rồi nhỉ?”

Tác giả: Viết mấy câu vô trách nhiệm vậy thôi, không liên quan gì đến truyện hết.....!!!!!!

Các cậu bình tĩnh một chút, không có ngoại truyện nào về hai vị chiến hữu già đầu nha.

24. Chương 24

“Anh này, chúng tôi không phải anh em, đây là vợ tôi.”

trans: Yu Yin

Những ngày hạnh phúc luôn ngắn ngủi, sáng sớm chủ nhật, khó có một lần Lục Tuấn Tự được Kỳ Mộ hầu hạ mà tâm trạng lại rầu rĩ vô cùng.

Không chịu nổi anh thế này, Kỳ Mộ đành phải an ủi, “Đâu phải em không về nữa, chỉ còn hai tháng thôi, nhanh lắm.” Hai giờ chiều nay cậu lên máy bay, phải về thành phố X rồi, dù sao cũng đâu thể vì chuyện của hai người mà làm chậm trễ công việc được.

“Tận hai tháng nữa...” Lục Tuấn Tự vẫn rất ai oán, hai tháng, thật sự quá dài.

“Được rồi được rồi, dậy ăn cơm.” Kỳ Mộ đẩy đẩy anh, không nói chuyện này nữa.

“Lưng đau... không động dậy được.”

“Vậy em mang vào cho anh?” Lục Tuấn Tự uể oải bất lực như thế làm Kỳ Mộ cũng đau lòng.

“Tiểu Mộ, em dứt anh đi, cử động tay là lưng lại đau.” Lục Tuấn Tự trông mong nhìn Kỳ Mộ, vẻ mặt anh thật khiến người ta không nở cự tuyệt, hôm nay hai người lại phải tách ra hai nơi rồi, Kỳ Mộ mềm lòng, đồng ý, hoàn toàn quên mất lúc đánh răng rửa mặt sáng nay ai còn hăng hái quấy rối mình trong toilet.

Cho nên mới nói, yếu lòng thì đầu óc dễ mất linh hoạt.

Nhìn bóng Kỳ Mộ ra ra vào vào dọn thức ăn vào phòng ngủ, Lục Tuấn Tự cười như con hồ ly.

Thật ra không nghiêm trọng đến thế, ba Lục có nặng tay mấy thì cây gậy vẫn bằng gỗ, vết thương không quá nặng, huống chi nửa đêm Kỳ Mộ còn dậy bôi thuốc cho anh mấy lần, tuy miệng vết thương còn đỏ nhưng không đau nhiều nữa rồi. Chỉ là ít khi người yêu dịu dàng như thế, không tận dụng sao được.

Khi thật sự cầm muống dứt cháo cho Lục Tuấn Tự, Kỳ Mộ mới thấy ngại ngùng, là đàn ông cả, Lục Tuấn Tự cũng đâu bị nặng đến mức không cầm được muống, nhõng nhẽo đòi dứt ăn vậy là sao đây... Có phải phim thần tượng đâu!

Hơi hối hận, nhưng khi thấy ánh mắt Lục Tuấn Tự là lại không sao nói lời phản đối được.

Bỏ đi... Chỉ lần này thôi, nể mặt thương binh!

Lục Tuấn Tự ngoan ngoãn ăn cháo, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Kỳ Mộ không chút che giấu, khiến người ta càng lúc càng mất tự nhiên. Hiếm thấy, có chút ngại ngùng.

Thấy cậu như vậy, ai đẩy đắc chí quá độ chống nửa người lên, hôn lên vành tai đỏ bừng của đối phương một cái.

...

Ai kia nhướn mày, để bát xuống kệ đầu giường, phát ra một tiếng cách, không to không nhỏ, chỉ đủ để ai đẩy giật thót.

“Ngồi lên nhanh nhẹn lắm mà, tự ăn!”

Từ đó ta thấy được, không thể đắc ý quá độ.

Đến trưa, Kỳ Mộ lại do dự, cậu vẫn không yên tâm Lục Tuấn Tự, anh bị thương trên lưng, không biết có tự bôi thuốc được không.

“Anh tự bôi thuốc được không?” Đây là lần thứ tư cậu hỏi rồi.

Lục Tuấn Tự: “...”

Anh không trả lời lần thứ tư, mà trực tiếp kéo Kỳ Mộ ra đứng trước gương, thị phạm cho cậu xem một lần.

“Bây giờ yên tâm rồi chứ?”

Kỳ Mộ: “... Yên tâm rồi.” Ngờng lại một chút rồi bổ sung, “Thì ra cánh tay anh dài thật...”

Lục Tuấn Tự: “...”

Anh nhìn đồng hồ, lại ai oán, “Mười hai giờ rồi.”

Thật ra trong lòng Kỳ Mộ cũng không nở, tâm trạng lần này hoàn toàn khác lần trước, hai người vừa làm hòa, đang lúc khăng khít, “Hay là, cuối tuần sau em lại về?”

Lục Tuấn Tự không nói gì, anh chỉ nhìn Kỳ Mộ, trong mắt đầy quyến luyến.

Kỳ Mộ ngược mắt, liền bắt gặp ánh mắt của anh. Ngay giây sau đó thì không cách nào rời ra được. Không biết ai chủ động trước, khi Kỳ Mộ hoàn hồn lại, đôi môi hai người đã chạm vào nhau rồi.

Nụ hôn không kịch liệt, lại dịu dàng triền miên vô tận, như muốn truyền hết tình yêu mệnh mông cho đối phương. Khi tách ra, hai bên cùng thở phì phò.

“Nếu không phải không đủ thời gian...” Lục Tuấn Tự không nói hết câu, mắt anh rực lửa, nóng bỏng sôi trào, dồn hết lên người Kỳ Mộ.

Mấy chữ đầy mùi ám chỉ này phối hợp với ánh mắt của Lục Tuấn Tự khiến Kỳ Mộ cũng có cảm giác. Cậu vội rời mắt không nhìn Lục Tuấn Tự nữa, “Em đi xem còn gì cần mang theo không.” Nói rồi vào phòng ngủ.

Nhìn theo bóng lưng cậu, có một giây lát, Lục Tuấn Tự rất muốn mua vé máy bay theo Kỳ Mộ đến thành phố X. Mặc xác công việc gì gì đó, chỉ sớm chiều ở bên Tiểu Mộ nhà mình.

Kỳ Mộ lo cho vết thương trên lưng Lục Tuấn Tự, vốn không định để anh tiến, Lục Tuấn Tự giờ chỉ lo không được ở bên cậu lâu sao chịu chứ, đừng nói là lưng đau, chân có gãy thì anh cũng nhất định phải tiến, thêm được chút nào hay chút đó.

Nhưng Lục Tuấn Tự không lái xe được, tuy đã bớt đau nhiều rồi, nhưng giữ một tư thế cố định quá lâu vẫn sẽ khó chịu, cuối cùng hai người bắt xe đến sân bay.

Suốt đường đi không phải người này dặn giờ nào ăn cơm giờ nào ăn vặt (...) thì là người kia bảo phải bôi thuốc nhiều vào không được lười biếng.

Lúc xuống xe trả tiền, anh tài xế bảo: “Hai anh em các cậu thân thiết quá.”

Cầm lấy tiền thừa, Lục Tuấn Tự cười chói lóa hơn cả mặt trời, “Anh này, chúng tôi không phải anh em, đây là vợ tôi.”

Tài xế: “...”

Kỳ Mộ cắn răng niệm đi niệm lại không nên hơn thua với người tàn tật mới miễn cưỡng ép mình không đá Lục Tuấn Tự một cái.

Không nở rời gì gì đó, đây không có!

Hai người đàn ông, lại giữa thanh thiên bạch nhật, tuy rất quyến luyến, nhưng cũng không đến cảnh đi ba một lần quay đầu. Nhưng khi Kỳ Mộ lên máy bay chuẩn bị tắt điện thoại thì nhận được tin nhắn của Lục Tuấn Tự.

“Tiểu Mộ, anh nhớ em rồi.”

... Thấy gớm quá đi! Đầu vừa nghĩ tay vừa mất khống chế hồi âm “Em cũng vậy.”

Gửi đi rồi mới tắt máy.

Đúng là càng già càng trẻ con... Vô thức đưa tay xoa xoa gò má nóng hổi, cô tiếp viên đi ngang quan tâm hỏi: “Anh ơi, anh thấy khó chịu à?”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Lịch sự từ chối xong, bạn nhỏ trong ngoài bắt nhất Kỳ Mộ của chúng ta lại âm thầm “thăm hỏi” Lục Tuấn Tự 100 lần.

Lục Tuấn Tự: ... Vậy có tính là nằm cũng trúng đạn không?

25. Chương 25

Đến thành phố X, chuyện báo bình an với Lục Tuấn Tự là đương nhiên rồi.

Ngày hôm sau đúng giờ đến phòng làm việc, gặp Mạt Bảo đúng như dự liệu, câu đầu tiên nghe thấy là: “Sắc mặt tốt thật, nhìn biết ngay tình trường đặc ý.”

... Mạt Bảo Bảo, không thể không nói, anh sắc bén quá.

Thật ra trong lòng Kỳ Mộ rất cảm kích Mạt Bảo, hai người vốn không quá thân thiết, có lẽ chỉ hợp tính. Đối phương lại ra sức giúp đỡ cậu không ít.

Cũng nên biểu thị lòng biết ơn một chút, nghĩ vậy, Kỳ Mộ hỏi: “Trưa nay anh rảnh không, rủ Mạt Bối, tôi mời hai người ăn cơm.”

Vừa nhắc đến Mạt Bối là Mạt Bảo đang sáng sủa đột nhiên tối thui.

... Vừa kinh ngạc vì tốc độ biến sắc của anh Kỳ Mộ vừa không quên hỏi thăm: “Anh sao vậy?”

Mạt Bảo cũng không định giấu cậu, rót một ly nước uống cạn rồi ngồi xuống đối diện Kỳ Mộ, “Bối Bối đi gặp một đàn anh thời đại học của bọn tôi rồi.”

Kỳ Mộ “??”

Không phải IQ của cậu kém đâu, mà là Mạt Bảo nói năng chừng hững quá.

Mạt Bảo nhìn chằm chằm ly trà trong tay, như muốn đắm thũng cả ly, một lúc sau mới bắt đầu kể chuyện quá khứ của mình và Mạt Bối cho Kỳ Mộ nghe.

Chuyện về Mạt Bảo và Mạt Bối, nói ra cũng đơn giản, là câu chuyện về thiếu gia nhà giàu và cô gái bình dân, chỉ không vật vờ như trong tiểu thuyết thôi.

Khi Mạt Bảo quen biết Mạt Bối khi vẫn đang học cấp ba, khi giới thiệu tên lần đầu cả lớp đều bàng hoàng. Máy người hiểu lầm hai người là anh em hay thậm chí là sinh đôi. Vì cái tên, hai người tự nhiên chú ý đối phương hơn, một hai lần bắt gặp ánh mắt nhau cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng Mạt Bảo là ai chứ, là con đại gia đó, tuy gia đình không khống chế nền kinh tế toàn quốc hay toàn cầu gì đó (...) tốt xấu gì cũng là nhân vật có mặt mũi ở bản đại, Mạt Bảo không phải con một trong nhà nhưng con đường tương lai cũng đã được trải sẵn, không thoát được lối mòn, xuất ngoại học cao, khi về kế thừa gia nghiệp.

Tốt nghiệp cấp ba, Mạt Bảo thật thà báo tin mình phải xuất ngoại cho Mạt Bối. Hỏi Mạt Bối có đồng ý chờ mình hai năm không. Khi đó còn nhỏ, thật sự nghĩ vài ba câu chữ đầu môi là cả đời, nếu đã là bầu bạn cả đời, thì chờ anh vài năm cũng có sao đâu, thế là Mạt Bối đồng ý.

Nhưng Mạt Bảo đi một mạch bốn năm. Thời gian đầu còn viết thư gọi điện thoại cho Mạt Bối, nhưng về sau thì bật vô âm tím.

Bốn năm sau, anh ta về, dẫn theo bạn gái.

Nói đến đây, khuôn mặt luôn cợt nhả của Mạt Bảo chẳng còn chút vui vẻ nào, mà đầy chua xót.

Anh ta nói: “Ban đầu thật sự định ở bên ấy hai năm là về, nhưng về sau đổi ý bất ngờ, tôi không biết phải nói sao với Mạt Bối, lại không muốn dối cô ấy, đành phải lừa dối, nhưng tôi lại sợ cô ấy hỏi, liên lạc ít dần, cuối cùng khi báo với Mạt Bối thì bọn tôi đã không liên hệ suốt hai tháng rồi.”

“Lúc đó tôi chuyển nhà, đổi cả số điện thoại, nhưng không báo cho cô ấy, cô ấy không cách nào tìm được tôi. Tôi thì càng lúc càng không dám liên lạc, kéo dài mãi rồi thành vô trách nhiệm bỏ quên. Lại thêm chỗ tôi học, toàn gái đẹp, người thích tôi cũng không ít, người Mỹ luôn nhiệt tình chủ động. Tôi liền qua lại với một cô bạn châu Á. Lúc đó, tôi nghĩ, nhất định Bối Bối sẽ không chờ mình, dù sao cũng đã bốn năm rồi, Bối Bối lại là một cô gái rất ưu tú, làm sao lại cam tâm chờ tôi bốn năm chứ, hơn nữa còn trong tình huống hai năm nữa sau hoàn toàn không liên lạc.”

Nhưng Mạt Bối chờ. Từ 18 tuổi đến 22 tuổi, những năm tháng tươi đẹp nhất của đời con gái, cô dùng để chờ đợi.

“Khi về tôi thậm chí còn không báo cho cô ấy, chúng tôi tình cờ gặp lại trên đường, khi đó tôi và cô bạn gái châu Á đang chọn đồ đôi. Đúng là đáng cười, quen nhau một năm tôi chỉ biết tên tiếng Anh của cô ấy là Anya, thậm chí còn không biết tên tiếng Trung là gì.

Lúc đó, Bối Bối nhìn vào mắt tôi, từng chữ một, cô ấy nói ‘Em cứ nghĩ, anh có nỗi khổ riêng’. Tôi không thể miêu tả được vẻ mặt cô ấy lúc đó, nhưng lần nào nhớ lại cũng thấy đau lòng.

Sau lần gặp đó, cả tháng tôi không gặp cô ấy, nhưng đêm nào cũng nằm mơ, mơ thấy khi mình còn học cấp ba, cũng chính là, Bối Bối.

Tôi và cô bạn gái châu Á kia chai tay, cô ấy muốn về nước Mỹ sống cuộc đời tự do lãng mạn của cô ấy, làm sao chịu ở lại đất nước cái gì cũng tệ trong mắt cô ấy.

Tôi đi tìm Bối Bối, tôi xin lỗi cô ấy, cô ấy bình thần nhìn tôi nói em tha thứ, cũng nói không muốn nhắc lại chuyện quá khứ nữa, cô ấy sắp có cuộc sống mới, rồi chúc tôi hạnh phúc, nếu có thể, hy vọng sau này vẫn làm được bạn bè. Sao tôi đồng ý chứ, sống chết đeo bám, lại chỉ làm cô ấy khó chịu. Bối Bối thật sự là một cô gái rất có chính kiến, nếu đã muốn vạch rõ giới hạn với ai thì thật sự không để lại khe hở nào. Nếu cố gắng can thiệp vào cuộc sống của cô ấy, thì đến cả bạn bè cũng không thành.

Cũng vào lúc đó, tôi mới nghe ngóng được, có một đàn anh trong trường theo đuổi cô ấy bốn năm, hiện tại Mạt Bối bắt đầu có xu hướng xiêu lòng rồi. Người cho tôi biết một cậu bạn chung của cả hai, cậu ấy mừng tôi khôn nạn, nói nếu tôi thật lòng yêu Bối Bối thì đừng làm phiền cô ấy nữa, tôi đã làm lỡ làng bốn năm của cô ấy rồi, đừng ngăn cản hạnh phúc sau này của cô ấy nữa. Tôi cũng hiểu đây là cách giải quyết lý trí nhất, nhưng, làm sao tôi cam tâm được? Tôi nghĩ cả đời này có lẽ mình cũng không gặp được Mạt Bối thứ hai.

Có lẽ tôi gặp may, tôi nhờ người điều tra tên đàn anh kia, biết về mối tình đầu của hắn, điển hình yêu xa rồi phía nữ ngoại tình, mà hiện tại, cô gái đó cũng đang đến thành phố X phát triển. Tôi nhờ bạn chung của tôi và Bối Bối giúp, cho hắn biết chỗ ở của cô ta, sẵn tiện nhắc luôn tình hình gần đây của cô ta không được tốt. Kỳ Mộ, cậu thấy có lạ không, người bạn đó vừa bắt tôi buông tha Bối Bối, lại vừa giúp tôi. Có lẽ con người ai cũng thiên vị người thân, thật ra trong lòng cậu ấy vẫn hy vọng tôi và Bối Bối làm lành.”

Nói đến đây, Mạt Bảo cười híp mắt, nhưng bên trong lại ướt nước.

Kỳ Mộ không nói xen vào, cậu biết Mạt Bảo không cần cậu đáp lời.

“Phàm là đàn ông có chút chủ nghĩa đại nam nhân với hơi nhớ tình cũ đều sẽ không mặc kệ chuyện này, huống chi, trước mắt hắn ta làm ăn cũng không tệ, đường nhiên phải vội chạy đi khoe khoang, Nói ra thì, tôi còn phải cảm ơn tình đầu của hắn, cô gái đó đúng là thủ đoạn, biểu thị hối hận yếu đuối vừa đủ, còn ‘vô tình’ thể hiện mình vẫn nhớ tình xưa của hai người, vài ba lần như thế, hai người chẳng mấy mà sắp nối lại tình xưa.”

Mạt Bảo cười châm chọc, “Một bên là khúc xương cứng gặm suốt bốn năm đang có dấu hiệu mềm đi, một bên là hoa hồng trắng nhớ mong mãi không quên, hắn xây mộng đẹp lắm, không muốn bỏ bên nào. Chỉ tiếc hắn theo đuổi bốn năm vẫn không hiểu được Bối Bối. Cô ấy không bao giờ chấp nhận mập mờ không rõ ràng. Biết về tình đầu của hắn rồi lập tức cắt liên lạc. Cuối cùng thì bên cạnh cô ấy chỉ còn mình tôi. Mà lúc đó gia đình lại ép tôi kết hôn, đương nhiên tôi không chịu, tôi sai một lần, làm sao sai thêm lần thứ hai được, làm cha mẹ giận, cũng không muốn sống nhờ gia đình cả đời, dứt khoát ra ngoài tự lực cánh sinh, vừa học lên cao vừa làm thêm kiếm tiền, còn phải định kì hiện hình trước mặt Bối Bối tránh cho cô ấy quên mất tôi, đồng thời mật độ cũng không được quá dày đặc khiến cô ấy ghét, cực khổ muốn chết. Lúc đó là thời gian tôi thê thảm nhất.

Nghe đến đây, Kỳ Mộ không nhịn được nữa, chen vào hỏi: “Thấy anh tội quá nên Mạt Bối mới tha thứ cho anh hả?”

Mạt Bảo lại cười, “Sao có thể chứ, nếu dễ dàng như vậy thì cô ấy không phải alf Mạt Bối nữa rồi. Cô ấy đã thôi trách tôi từ lâu, thời gian đó, thậm chí tôi còn tưởng cô ấy không còn yêu mình nữa, cư xử hoàn toàn như bàn bè bình thường, khách sáo, xa cách, lúc đó tôi còn nghĩ chắc mình chết cô ấy cũng không đau lòng. Tôi nản chí, gần như hết hy vọng, nhưng dù là lúc đó tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ từ bỏ.”

Kỳ Mộ tò mò hơn, “Sau đó thì sao, hai người làm lành thế nào?”

“Cha mẹ Bối Bối ly hôn, trên danh nghĩa cô ấy theo mẹ, trên thực tế người thương cô ấy nhất là bà ngoại. Có thời gian bà ngoại cô ấy bệnh, ngày nào tôi cũng đến, có lẽ xem như thừa cơ nhĩ? Dù sao thì tim cô ấy cũng đâu phải sắt đá, những việc tôi làm tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cô ấy biết hết.” Nói rồi, giọng mạt bảo lại có chút buồn thương, “Về sau ngoại cô ấy chết bệnh, lo liệu ma chay xong, cô ấy ngồi trong sân nhà ngoại mình ngơ ngẩn cả đêm, tôi lo lắng, liền ngồi với cô ấy suốt đêm, khi trời gần sáng, cô ấy nói ‘Người cuối cùng thương em trên thế giới này cũng không còn nữa rồi.’

Ngay lúc đó thì tôi tỉnh ngộ, cô ấy yêu tôi hay không có ảnh hưởng gì đâu, chỉ cần đừng từ chối tôi là được rồi. Tôi trao cô ấy hết tình yêu của mình, chỉ cần cô ấy nhận lấy là được. Tôi sẽ yêu cô ấy cả đời, nếu có thể, thì thêm kiếp sau, kiếp sau nữa.

Nhưng lúc đó tôi không nói gì hết, có chút chuyện, dùng hành động biểu hiện mới là thuyết phục nhất. Tôi chỉ ôm lấy cô ấy, còn cô ấy không đẩy tôi ra.”

...

Nghe xong, Kỳ Mộ chỉ thấy bùi ngùi, nhất thời không biết phải nói sao.

Mạt Bảo vừa thoát khỏi hồi tưởng thì bình thần hơn, “Tôi có khốn khiếp lắm không?”

Kỳ Mộ không trả lời, Mạt Bảo cũng không cần, lại tự nói tiếp: “Tôi biết mình khốn khiếp lắm, cho nên tôi chỉ có thể liều mạng tốt với Bối Bối, nhưng nói thật, trong lòng tôi thấp thỏm, tuy cô ấy không nói gì. Hôm qua tên đàn anh theo đuổi bốn năm gọi cho cô ấy, nói muốn gặp mặt, Bối Bối đồng ý, còn thần nhiên báo với tôi. Nhưng tôi vẫn sợ lắm.”

“Thay vì ngồi đây đoán mò, không bằng anh đi hỏi thẳng cô ấy đi. Đâu phải anh không biết, trong tình cảm kị nhất là nghi ngờ lung tung.”

“... Tôi sợ cô ấy nghĩ mình không tin tưởng cô ấy.” Dáng vẻ do dự của Mạt Bảo làm Kỳ Mộ rất muốn bóp trán, quả nhiên người ngoài vẫn sáng suốt hơn sao? Mạt Bảo vừa phân tích rành mạch chuyện của cậu và Lục Tuấn Tự tuần trước bây giờ không nhận ra cả đạo lý đơn giản nhất. Tình cảm của Mạt Bối với Mạt Bảo, cả người bàng quan như cậu cũng thấy rõ, Mạt Bảo lại đi lo lắng cô ấy sẽ theo người khác.

“Nói thẳng hoài nghi trong lòng mình ra cũng là một phần của tin tưởng.” Lần này đến Kỳ Mộ làm bác sĩ tâm lý, “Tôi bảo đảm anh nói cho Mạt Bối nghe nỗi lo của mình cô ấy sẽ không đánh anh.”

Đương nhiên, có mắng không thì chưa chắc.

Nhưng mà bị mắng một trận thì có sao đâu, giải quyết được vấn đề là tốt rồi.

“Hơn nữa, anh biết Mạt Bối lâu vậy rồi, đâu thể thiếu tin tưởng cô ấy vậy được.” Xem đi, chỉ cần không liên quan đến mình, thuyết giáo người khác, thì ai cũng là nhà phân tích tâm lý kiêm chuyên gia tình yêu học.

Trong cuộc u mê, ngoài cuộc sáng suốt, cổ nhân quả không lừa ta.

Mạt Bảo vẫn hơi do dự, Kỳ Mộ không giục, tự làm việc của mình. Một lúc sau thì nhắn tin cho Lục Tuấn Tự.

“Nhớ bôi thuốc đúng giờ.”

Ngoài dự đoán, bên kia trả lời rất nhanh.

“Báo cáo vợ, anh rất nghe lời, em cũng phải ngoan ngoãn ăn cơm. Nhớ em rồi.”

...

Vợ cái đầu anh! Vừa xù lông trong lòng vừa trả lời tin nhắn, “Còn gọi vậy nữa sẽ đánh anh đó! Nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, hôm nay em nghe Mạt Bảo kể chuyện trước đây với Mạt Bối, lòng rất bồi hồi, tối về kể anh nghe.”

“Nhất định rửa tai lắng nghe Nào, Tiểu Mộ, thơm cái.”

Quả nhiên không thể chờ mong người này nghiêm chỉnh một chút! Vứt điện thoại, Kỳ Mộ không thèm hồi âm nữa.

Cậu và Lục Tuấn Tự đều chưa từng giấu diếm đối phương, từ nhỏ đã vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cậu nhớ mãi trong lòng hai lần Lục Tuấn Tự nói dối. Chuyện của Mạt Bảo và Mạt Bối cậu sẽ không tùy tiện nói với người ngoài, nhưng với cậu, Lục Tuấn Tự chưa từng là người ngoài.

Có điều... Đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh...

Còn đang bù ngủ thì Mạt Bảo đã chịu lên tiếng: “Hai bọn họ hẹn đi ăn tối nay đó, hay là giờ tôi gọi điện hỏi Bối Bối?”

Kỳ Mộ cạn lời, việc nhà người ta, cậu có thể khuyên, có thể nói, nhưng không thể quyết định thay.

“Thôi bỏ đi, chờ tan ca rồi gọi hỏi Bối Bối vậy.” Mạt Bảo do dự.

Kỳ Mộ hơi ngạc nhiên, “Anh không sống chung với Mạt Bối à?”

Bực bội lườm cậu một cái, cứ chuyện gì không liên quan đến Mạt Bối nhà mình là Mạt Bảo vĩnh viễn hùng hồn, “Bọn tôi còn chưa kết hôn mà, tuy đã sắm nhà sắm đồ xong cả rồi, định cuối năm đi đăng kí rồi dọn vào luôn.”

“... Không ngờ đó.” Lần này Kỳ Mộ thật sự phải nhìn Mạt Bảo bằng ánh mắt khác rồi, không phải cậu phản đối chung sống trước hôn nhân, chỉ là thời bây giờ, mua cả nhà rồi mà vẫn chưa sống chung quả thật rất hiếm, đại đa số chưa có nhà đã vội sống chung rồi, nhưng sống hết đời hay không thì là chuyện khác.

Hiểu ngay ý cậu, Mạt Bảo bỏ về đặc chí trước đó, hơi nghiêm túc, “Với người sẽ là sợ mình, không trân trọng một chút sao được.”

Không thể không nói, cách nghĩ của Mạt Bảo, đúng truyền thống! Ít nhất so với các thanh niên nói như rồng leo làm như mèo mửa ngoài kia, Mạt Bảo tốt hơn nhiều, Kỳ Mộ suýt chút vỗ tay khen ngợi.

“Anh yên tâm! Nếu Mạt Bối vì đàn anh kia mà đá anh thật, thì dù khô hết nước bọt, tôi cũng sẽ khuyên cô ấy về với cậu cho được.” Câu này Kỳ Mộ nói từ tận đáy lòng.

“Vậy cảm ơn cậu... Ờ, không đúng, vì hấn ta mà đá tôi là sao? Bối Bối nhà chúng tôi là loại người đó à? Về mặt nào tôi cũng hơn xa anh ta, anh ta lấy gì để tranh Bối Bối với tôi?” Mạt Bảo càng nói càng kích động, xem chút liệt kê cả danh sách một hai ba bốn ra.

“Ngừng, ngừng ngay. Mạt Bảo, giữ nguyên, dùng khí thế này đi tiêu diệt ông đàn anh kia, nào, cố lên. Tôi đặt niềm tin vào anh.”

Nghe Kỳ Mộ đùa giỡn, nỗi lo của Mạt Bảo vơi đi phần nào, không nhịn được cười, “Chắc, nếu Bối Bối không chủ động nói thì tôi hỏi, dù không tin tưởng bản thân thì tôi cũng phải tin tưởng Bối Bối, nhỉ, tin tưởng mắt nhìn cầu cô ấy không tệ đến thế.”

Mạt Bảo Bảo đã tự tin trở lại bắt đầu đặc chí.

Mạt Bảo Bảo!! Đồng chí nói quá nhiều! Quá nhiều!!! Mòn cả bàn phím của tôi rồi.

Còn Kỳ Tiểu Mộ, dùng từ ngữ văn vẻ cũng không che giấu được sự thật cậu biết được chuyện vui muốn về tắm lại cho chồng nghe đâu. Đồ ăn kem trước cổng!

May mà lên xem lại, đăng sót=.=! Suýt nữa mấy cô không được đọc

26. Chương 26

Hai người không đến mức mắc bệnh tương tư,

có mỗi việc con số tiền điện thoại cuối tháng khiến đứa phá gia chi tử như Mạt Bảo cũng lú lẫm mà thôi.

trans: Yu Yin

Tối hôm đó, Kỳ Mộ kể lại cho Lục Tuấn Tự nghe, suy nghĩ của hai người hoàn toàn nhất trí, bỏ qua phần Mạt Bảo đi xuất ngoại, tình cảm của anh ta với Mạt Bối đúng là không cần phải nói.

“Tiểu Mộ, theo anh phân tích, Mạt Bối tuyệt đối sẽ không có gì với đàn anh của cô ấy, tụi mình cá không, cá gì bây giờ nhỉ?”

Kỳ Mộ thẳng thừng ngắt lời anh, “Vụ này không thành lập được đâu, rất bất hạnh, chúng ta suy nghĩ giống nhau.”

“A... Vậy hả.” Lục Tuấn Tự cười nhẹ, chất giọng trầm trầm bỗng khiến bầu không khí trở nên ái muội.

Kỳ Mộ giật thót.

“Tiểu Mộ, anh thật sự rất nhớ em.” Giọng nói cố ý xuống tông lại càng dễ động lòng, nói chung là Kỳ Mộ không có sức chống cự với Lục Tuấn Tự thể này đã dễ dàng nói ra những lời mà đối phương muốn nghe rồi, “Em cũng nhớ anh...”

“Tiểu Mộ...” Âm cuối kéo dài, có chút nhõng nhẽo, làm vành tai Kỳ Mộ nóng lên.

“Tụi mình yêu qua điện thoại đi.”

...

“Lục Tuấn Tự anh cúp ngay cho em!”

Rống xong vẫn chưa hết giận, Kỳ Mộ tắt điện thoại cái “tạch”.

Sao lại có thứ người dễ tiện đến độ đó chứ, còn yêu qua điện thoại... Đủ lắm rồi! Tức tối nghĩ, Kỳ Mộ chỉ hận không thể lôi Lục Tuấn Tự qua đánh cho một trận, lửa giận chưa nguôi làm cậu ngớ lơ số tin nhắn ùn ùn kéo đến trong điện thoại.

Trở mình chuẩn bị ngủ, nhắm mắt lại được vài phút lại mở ra, vừa tự thôi miên mình chỉ xem giờ thôi vừa cầm lấy điện thoại.

Còn vụ không cẩn thận bấm mở tin nhắn gì đó, trượt tay thôi! Tuyệt đối không phải cố ý!

“Tiểu Mộ, anh nhớ em quá ngủ không được. Ôm gối của em xem như đang ôm em, nhưng mà nó không mềm bằng em không trơn láng bằng em không dễ chịu bằng em, cũng không vừa cánh tay anh như em.”

“Lục Tuấn Tự anh lừa quỷ hử!! Cái gối không mềm bằng tôi!! Anh đoán tôi có tin không!! Anh đi chết được rồi!!” Kỳ Mộ xù lông bấm tin nhắn, gửi. Xong xuôi liền ném điện thoại ra xa, một giây sau chụp lại, soạn tin nhắn.

“Bôi thuốc xong thì anh đi chết được rồi!!!”

Đây không có quan tâm! Chỉ lo mấy vết thương trên lưng không lành hẳn chạy không được nhanh thôi!

Nhưng nhớ đến lời Lục Tuấn Tự, Kỳ Mộ lại không nhịn được vui đầu vào gối, so với người đó... cảm giác quả nhiên rất khác...

Thói quen gì gì đó, đáng ghét nhất!

Này, tớ nói này Tiểu Mộ, chỉ là thói quen chứ không phải gì khác thật hử? Chẳng hạn như nhớ nhưng đó

Khẩu thị tâm phi không phải thói quen tốt đâu nha.

Ngày hôm sau, Mạt Bảo hưng phấn không sao nén nổi, đối lập hoàn toàn với vẻ suy nhược của Kỳ Mộ.

Mạt Bảo xem như còn chút lương tâm, trước khi khoe khoang còn biết hỏi thăm xem nhà phân tích tâm lý của mình bị gì, “Một đêm không gặp, sao cậu suy nhược dữ vậy?”

Kỳ Mộ trừng anh ta một cái, “Có, gì, nói, mau!”

Gần từng chữ, như nghiền ra từ kẽ răng.

Mạt Bảo giật mình, độ kích động tụt xuống ba nấc, “Tên đàn anh đó quả nhiên đến tìm Bối Bối để làm lành nhưng Bối Bối từ chối rồi còn nói rõ ràng với hửn nữa!” Nói chuyện không thềm chấm phẩy gì hết.

“Cung hỉ, tôi rất mừng cho anh.” Dùng vẻ mặt u ám nói chúc mừng, cảm giác vi diệu nồng nặc làm sóng lưng Mạt Bảo lạnh toát, nếu ai không biết còn tưởng anh ta có thâm thù đại hận gì với Kỳ Mộ không chừng.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Để tránh bị vạ lây, Mạt Bảo sáng suốt chọn bỏ chạy. Thậm chí không dám hỏi câu cậu sao vậy. Mạt Bảo vẫn giữ được chút khả năng phán đoán.

Kỳ Mộ ngồi xuống bàn của mình, sắc mặt lạnh đến muốn đổ tuyết.

Nếu không phải Lục Tuấn Tự đang đi làm, cậu rất muốn gọi về mắng cho anh một trận tơi tả.

Nếu không phải tại anh nói mấy thứ bậy bạ trong điện thoại, cậu sẽ không dục! cầu! bắt! măn! đến! mộng! tỉnh!

Nhớ đến cảnh tượng Lục Tuấn Tự đối đủ kiểu để dày vò mình trong mơ, cây bút trong tay bị cậu siết đến sắp gãy. Cô bé thực tập bàn bên run rẩy nhìn sang, vừa mặc niệm cho cây bút vừa cảnh cáo bản thân ngàn vạn lần không được chọc vào vị tiền bối trông thân thiện nhưng thực chất rất hung hãn này.

Kỳ Mộ chẳng hay biết gì, vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, tra tấn Lục Tuấn Tự vô số lần. Hoàn toàn quên mất căn nguyên ngọn nguồn mấy chuyện đó vẫn là do cậu tưởng tượng quá độ.

Lục Tuấn Tự: Vậy có tính là nằm yên vẫn trúng thêm phát đạn nữa không?

Một ngày về sau, khi Kỳ Mộ và Mạt Bảo đã trở thành bạn bè rất thân thiết, nhắc đến đàn anh của Mạt Bối, Mạt Bối đã nói vô cùng bình thản: “Bị bạn gái cũ đá thì chạy về tìm tôi làm lành, cuối cùng tôi cũng không chính thức nói về chuyện làm lành với anh ta! May mà trước đây không quen anh ta, nếu nhận lời thật có lẽ anh ta không giống được tới bây giờ, bị tôi tát phát chết luôn lâu rồi.”

... Đậu xanh! Mạt Bảo trong thời gian anh mất tích trước đây có bệnh nặng hay đau đầu sổ mũi gì không, tuyệt đối là do Mạt Bối nguyên rủa anh!

Thời gian cứ thế trôi qua, không nhanh cũng không chậm. Nhưng đến khi lưng Lục Tuấn Tự đã khỏi hẳn, anh cũng không thể gặp mặt Kỳ Mộ được lần nào. Cứ cuối tuần anh không bận thì cậu bận, đến khi Kỳ Mộ rảnh rồi thì anh lại đau lòng không muốn bắt Kỳ Mộ đi đi về về.

Hai người không đến mức mắc bệnh tương tư, có mỗi việc con số tiền điện thoại cuối tháng khiến đứa phá gia chi tử như Mạt Bảo cũng lú lẫm mà thôi.

Bình luận là: Các cậu định nói hết chuyện cả đời trong thời gian này đấy à...?

Thật ra Kỳ Mộ cũng không biết lý do, cậu cảm thấy mình đâu có làm gì nhiều. Chỉ thi thoảng nhắn tin cho Lục Tuấn Tự, mỗi ngày ngoài cuộc điện thoại cố định trước giờ ngủ thì chỉ thêm vài cuộc điện thoại bất chợt nữa thôi mà.

Như các cậu mà bảo là thi thoảng gửi tin nhắn à! Các cậu thi thoảng gửi tin nhắn 24 giờ một ngày chỉ trừ lúc ngủ chứ gì! Kỳ Mộ cậu không nhận ra tốc độ bấm phím của đã tăng gấp bội rồi à! Còn cuộc điện thoại trước giờ ngủ nữa! Lần nào cũng hơn hai tiếng đó! Đừng hỏi sao tôi biết bây giờ gần như cả toàn soạn đều biết buổi tối đừng gọi cho cậu thì nhất định lúc nào cũng kẹt máy! Mạt Bảo âm thầm sỉ vả một hồi, bên ngoài thì vỗ vai Kỳ Mộ, ra vẻ am hiểu, “Ai bảo các cậu đang xa cách hai nơi chứ, tôi hiểu tôi hiểu.”

Xoay mặt qua, nắm tay Mạt Bối cười mừng rỡ bồi hồi xúc động.

May mà vợ anh đây ở ngay bên cạnh, muốn gặp là gặp.

Yêu xa gì đó, anh rất thương cho các chú...

Mấy câu này đương nhiên chỉ được nói trong lòng, anh ta mà dám để lộ ra, không chừng một giây sau Kỳ Mộ sẽ ghen ghét đố kỵ ghen ăn tức ở diệt khẩu anh ta luôn.

Mấy chương này nó làm sao ấy nhỉ, tác giả đang làm văn phân tích câu “tiểu biệt thắng tân hôn” à =.=

27. Chương 27

From: Tiểu Mộ: “Em rất vui.”

trans: Yu Yin

Xòe tay tính, bắt tri bắt giác, ba tháng nay chỉ còn một tháng thôi.

Nhanh thật... Kỳ Mộ nằm dài trên giường nhàn chán ngẫm nghĩ vào ngày cuối cùng của tháng.

Khi đã chán đến mức nhất định rồi, cậu bắt đầu lên weibo. Sau khoảng thời gian này, cậu đã thạo dùng weibo rồi, tuy không thành con dân weibo nằm gì cũng phải lên khai báo, nhưng thi thoảng lại lên xem đã thành thói quen rồi.

Stt nào của cậu cũng có bình luận của Lục Tuấn Tự, dù là cậu nói một câu trăng đêm nay sáng quá, Lục Tuấn Tự cũng sẽ nói anh cũng thấy trăng chỗ em sáng hơn... Còn cậu tuy không chăm chỉ bình luận từng stt như Lục Tuấn Tự, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Đã sớm có mấy cô bé tinh mắt nhận ra tần suất đồ đưa dày đặc của hai người, rồi tìm đến qua weibo của Lục Tuấn Tự. Lại thêm Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ đều không biết kín đáo gì cả, thân mật lộ liễu dễ dàng khiến người khác nhận ra quan hệ của bọn họ, thế là số lượng người theo dõi Kỳ Mộ tăng nhanh. Nhìn số người theo dõi đã gần lên bốn con số, Mạt Bảo cứ lải nhải nhất định là cậu mua fan.

Bây giờ stt nào của Kỳ Mộ cũng bị chuyển phát nhiều lần, hơn trăm lượt bình luận ngoài nói bọn họ khỏe hạnh phúc thay lời chúc phúc, cũng có người phát biểu ý kiến về weibo của cậu, đương nhiên Kỳ Mộ vui vẻ ngồi xem weibo ngày một tỏa sáng, có điều nguyên nhân là ăn theo Lục Tuấn Tự làm cậu hơi ngứa răng.

... Bỏ đi, cả người cũng là của mình rồi còn để ý mấy cái này làm gì? Kỳ Mộ tự an ủi vậy đó.

Còn cái stt đầu tiên, cậu đã xóa rồi. Vì rốt cuộc thì ký ức cũng có hạn, chuyện không vui hà tất phải nhớ đi nhớ lại, không bằng xóa sạch sẽ, nói không chừng một ngày nào đó cậu sẽ quên.

Trên weibo không còn gì để xem, cậu đột nhiên nhớ đến QQ.

Nói mới nhớ... Lâu lắm không lên rồi.

QQ đã lưu sẵn tài khoản đăng nhập ngay chẳng cần mật khẩu.

Vừa vào Kỳ Mộ đã bị thông báo tin nhắn mới nhảy cho mờ mắt.

Mở ra xem, toàn là của Lục Tuấn Tự.

Tiểu Mộ, em nói lịch sử trò chuyện của mình quá ít, mà em lại không chịu lên QQ, một mình anh nói bốn năm chục trang đúng là thử thách nghị lực và kiên nhẫn, nhưng không sao, đâu phải không thể làm được.

Tiểu Mộ, hôm nay nóng chết luôn, em không ở nhà, cả uống nước anh cũng lười.

Hôm nay mua sủi cỏ em thích nè, em không có nhà, anh đành phải ăn hết một mình, hơi chướng bụng, nhưng mà ngon thật, trước đây sao không phát hiện nhỉ. Khi nào em về dẫn em đi ăn.

Hôm nay mẹ gọi điện thoại, hỏi lưng anh khỏi chưa, anh nói ngày nào cũng được em đốc thúc bôi thuốc nhiều lần lắm, khép miệng nhanh lắm, mẹ dặn mình có thời gian thì về nhà... Em nghĩ lần sau anh về có cần công theo miếng bột biển không?

Trăng đẹp ghê, sáng quá, anh nghĩ thể nào em cũng thích.

Tiểu Mộ, tối qua anh mơ thấy em, em nhiệt tình lắm, quần lầy anh đòi mãi, anh cũng không nỡ lòng từ chối.

... Cái đầu anh Lục Tuấn Tự!!!!

Tiểu Mộ, em còn nhớ cái tai nghe mua tặng anh không? Anh mang tới văn phòng, cắm vào vi tính, rảnh rồi là lại ngắm, cả tấm thiệp nữa, cho vào ví rồi, mỗi lần móc tiền là được thấy.

Chừng nào em mới lên QQ thấy tin nhắn nhỉ, anh viết hơn một tháng rồi. Nếu dán lên băng giấy nhắn thì chắc phải mấy trăm tờ, mà nói mới nhớ, Tiểu Mộ, cả không gian QQ em cũng không mở nữa. Nhưng mà cũng đúng, em còn chẳng lên QQ mà.

Nếu em vẫn không lên Qq anh sẽ chờ đến sinh nhật năm sau mới nói với em, xem xem được bao nhiêu. Tiểu Mộ, sắp đến sinh nhật em rồi, muốn quà gì nào? Bỏ đi, anh tự nghĩ mua vậy. Nói trước thì đâu còn bắt ngờ nữa.

...

Còn rất nhiều nữa, từng dòng từng dòng, khi dài khi ngắn, không phải mấy câu sến súa âu yếm, chỉ là chuyện nhà chuyện cửa rất bình thường, thậm chí còn hơi dài dòng, lại khiến Kỳ Mộ muốn rơi nước mắt. Cậu nhớ khi đó đã than vãn với Lục Tuấn Tự hai người gần như chẳng có trang lịch sử trò chuyện nào, chỉ vô tình nói vậy thôi, không ngờ Lục Tuấn Tự lại nhớ.

Gửi cho cậu nhiều tin nhắn QQ như vậy.

Nói không cảm động là nói dối... cậu gõ lạch cạch trên bàn phím, “Lục Tuấn Tự, anh nói nhiều quá! Sao trước đây không biết anh cảm rằm vậy nhỉ!”

Ctrl + Entrer gửi đi.

Bên kia không tra r lời, Kỳ Mộ cũng chẳng để ý.

Cậu đăng stt.

Lên QQ rồi, bị chần động rồi. @Tự Quân Cảm ơn anh, em rất cảm động.

Kỳ Mộ rất ít khi chủ động tag Lục Tuấn Tự. lần bày tỏ hiềm thấy đương nhiên khiến rất nhiều người chú ý, không buồn đọc đủ loại suy đoán kỳ quái kia, Kỳ Mộ lẳng lặng chờ Lục Tuấn Tự hồi âm.

Quả nhiên, không lâu sau đã thấy Tự Quân chia sẻ rồi bình luận: “Cuối cùng em cũng thấy rồi, anh còn tưởng phải chờ đến kiếp sau mới xem. Xem như em không chậm chạp đến thế. mừng rỡ mừng rỡ”

Bên này vừa chia sẻ xong, QQ cũng báo tin.

Tự Quân: Tiểu Mộ, cuối cùng em cũng thấy rồi!

Kỳ gia thiếu gia: Ủm, rất... cảm động!

Tự Quân: Cho nên phải lấy thân cảm tạ, nào, anh luôn chào đón!

Kỳ gia thiếu gia: ... Nói tiếng người! (Hình như có thứ gì kỳ quái trà trộn vào?)

Tự Quân: Được rồi, tối nay em lên QQ đi, 8 giờ đúng, lên nghe anh hát.

Kỳ gia thiếu gia: ... Lục đại thiếu hào hứng quá!

Tự Quân: Còn phải xem Kỳ thiếu gia có khen ngợi không

Kỳ gia thiếu gia: Em không đến thì anh không hát à...

Tự Quân: Hát, nhưng chắc chắn hát không hay! Mà, lần này là ca hội rút lui của anh, em không đến anh sẽ đau lòng đó!

Kỳ gia thiếu gia: ...

Kỳ gia thiếu gia: Anh thích thì cứ chơi tiếp đi, không nhất định phải rút lui đâu

Tự Quân: Anh biết, nhưng cũng không phải vì em hấn đâu, công việc của anh cũng bận, không có thời gian.

Kỳ gia thiếu gia: Bỏ đi, kệ anh, tùy anh.

Tự Quân: Tiểu Mộ, em nhất định phải lên đó! Nếu không anh sẽ khóc thật đó!

Kỳ gia thiếu gia: Để xem tâm trạng đã

Tự Quân: QAQ

Tuy nói là chờ xem tâm trạng, nhưng tối hôm đó cậu vẫn vào kênh YY của Lục Tuấn Tự. Tuy hơi muộn một chút. Khi cậu vào, Lục Tuấn Tự đang hát một bài cậu chẳng từng nghe, âm điệu không tệ, Kỳ Mộ âm thầm bình luận.

Lục Tuấn Tự hát suốt hai tiếng. Đến cuối buổi giọng anh khàn đi thấy rõ.

“Tôi thấy mình không hát được nữa rồi, hát nữa thì ngày mai sẽ hết nói nổi. Trước bài cuối cùng tôi phải nói vài câu, những bài trước hát tặng mọi người, nhưng bài sau cùng này, tặng cho một người. Không biết em có đến không, nhưng anh xem như có vậy. Ha ha, bài này là gì thì chắc mọi người đều biết rồi.”

Nhìn “chờ người về” phủ đầy màn hình, Lục Tuần Tự cười.

“Đúng là bài này, nhưng, tôi đã chờ được người mình muốn chờ rồi, hy vọng các bạn cũng vậy.” Nói rồi, anh hắng giọng, bắt đầu hát.

“Dưới ánh hoa đăng cổ nhân hao gầy

Nhớ chẳng ngày niên thiếu tay tựa vai kề

Kiếp bèo trôi chốc chiều nhân rồi

Cười nhìn tháng ngày lấp lánh

Mấy độ xuân qua giục tuổi già

Ký ức như màu thủy mặc bóng nhạt ngấn sâu

Chuyện xưa lớp lớp thoáng như mộng

Chỉ mong một bóng hình

Chẳng thấy ngoái đầu

Tà dương trên lan can

Thành lâu tiêu điều

Bao lần chợt tỉnh giấc mộng

Tình thâm khó trao

Sách nhỏ kể trọn chuyện thế gian

Tháng ngày tựa sương bạc trắng mái đầu

Nhu tình đời này dành chờ người

Mọi thứ nơi ta cũng không đổi được

Một lần người quay đầu”

Không tuyệt vọng và đau đớn như ngày ấy, từng câu từng lời, có xúc động, có mừng vui. Người anh chờ, cuối cùng cũng về tìm anh rồi, so với vị thái tử ấy, anh may mắn hơn nhiều.

“Nếu nghe được thì nói với anh một tiếng được không.” Ca hội từ giả kết thúc bằng câu nói ấy.

Một lúc sau, Lục Tuần Tự nhận được tin nhắn.

From: Tiểu Mộ: “Em rất vui.”

28. Chương 28

“Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Mộ.”

trans: Yu Yin

Những ngày sau đó không quá thăng trầm, bình bình đạm đạm, nhưng lại có cảm giác khắc ghi vô cùng sâu đậm.

Nói ra cũng buồn cười, không biết có phải do hữu duyên vô phận không, hay là ông trời cố ý trêu đùa, Kỳ Mộ ở thành phố X ba tháng, Lục Tuần Tự lại không đến thăm cậu được một lần nào.

Có lẽ anh không có duyên với thành phố này, Kỳ Mộ nghĩ vậy, trong lòng vẫn thấy hơi tiếc nuối. Cậu vẫn hy vọng có thể cùng đi thăm thú thành phố X với Lục Tuần Tự, khi đến nơi mình thích, ai cũng muốn cùng ngắm nhìn với người yêu.

Kỳ Mộ đóng gói hành lý, nhìn lại căn nhà đã ở ba tháng nay, vẫn như ngày vừa đến, lạnh lẽo vô cùng. Rốt cuộc thì cậu vẫn không xem đây là nhà, chỉ là một nơi ở tạm, đương nhiên chẳng buồn bỏ công sửa sang.

Cậu đặt vé của ngày hôm sau, nhưng vẫn không nhìn được dọn dẹp đồ đạc trước một ngày.

Cậu nhớ nhà rồi.

Cũng nhớ Lục Tuấn Tự rồi.

Dọn hành lý xong, cậu đột nhiên cảm thấy quá rỗi rãi. Kỳ Mộ hơi hối hận, biết vậy đã hỏi xem có chuyến bay nào cất cánh tối nay không.

Nỗi nhớ như đọng...

Ngay lúc ấy, điện thoại cậu reo.

Người gọi, Lục Tuấn Tự.

“Tiểu Mộ, em đang ở đâu vậy?”

“Vẫn đang ở nhà em thuê, sao vậy?” Giọng Lục Tuấn Tự nghe hơi lạ, dường như hơi... hưng phấn?

“Vậy tốt quá!” Thở phào nhẹ nhõm, cả giọng Lục Tuấn Tự cũng trở nên tung tăng, “Mở cửa!”

“...!!!”

Kỳ Mộ không phản ứng kịp, cơ thể đã hoạt động trước não bộ, mừng rỡ mở cửa, thứ đập vào mắt không phải khuôn mặt Lục Tuấn Tự, mà là...

Một cái bánh kem cắm nến...

Rồi sau đó, Lục Tuấn Tự mới xuất hiện trước mắt cậu.

“Tiểu Mộ, có vui không!”

Kỳ Mộ cười hơi méo méo, cậu hít sâu, rồi cẩn thận đón lấy cái bánh kem trong tay Lục Tuấn Tự, đặt xuống sàn cạnh chân.

Một giây sau, cậu ôm ghì lấy Lục Tuấn Tự, thậm chí còn không kịp chờ anh vào nhà.

Xa cách lâu ngày gặp lại, ai còn nhớ được chuyện không để người khác thấy chứ.

Kỳ Mộ nhiệt tình bất ngờ làm Lục Tuấn Tự cũng giật mình, rồi như bản năng, anh choàng tay siết chặt cậu vào lòng.

Hai người dán sát vào nhau, như chỉ mong hòa thành một thể.

“Lục Tuấn Tự...” Khàn giọng gọi tên đối phương, nhưng lại chẳng nói được câu nào. Không kịp còn đỡ, đột nhiên gặp được người đó mà không chút chuẩn bị mới biết, cậu nhớ anh đến dường nào.

“Sinh nhật vui vẻ, Tiểu Mộ.” Giọng nói ấm áp đến nao lòng của Lục Tuấn Tự vang lên bên tai Kỳ Mộ, nội dung lại khiến cậu ngây ra.

...

Lúc này Kỳ Mộ mới nhớ đến thứ Lục Tuấn Tự bung ban nãy, thứ bị cậu chê trở ngại hai người ôm ấp... Bánh kem.

Thì ra hôm nay là sinh nhật?

Tính ngày trong đầu, đúng thật...

Cậu ngẩng mặt nhìn Lục Tuấn Tự, đôi mắt sáng ngời, “Em cũng quên mất.”

Lục Tuấn Tự cười, “Anh nhớ rõ là được.”

Bị anh nhìn như vậy, Kỳ Mộ ngại ngùng hiềm thấy, vô thức buông anh ra, kéo vào trong.

Vừa đi được một bước thì cảm thấy mình đập trúng gì đó, Kỳ Mộ cúi đầu nhìn, cái bánh kem mới bị cậu đặt xuống sàn giờ đã biến dạng dưới gót chân cậu, nấn xiêu xiêu vẹo vẹo, mấy cây tắt phụt.

Kỳ Mộ: “...”

Lục Tuấn Tự: “...”

Chột dạ liếc nhìn Lục Tuấn Tự một cái, đối phương chỉ cười bất đắc dĩ, “Tiểu Mộ, sau này anh nhất định sẽ không có ý đồ làm em bất ngờ nữa đâu.”

“Em không cố ý thật mà, kích động quá nên không thấy thôi mà... Hay là giờ mình đi mua cái khác?” Kỳ Mộ cười, ba phần lấy lòng.

“Không cần, dù sao mình cũng không thích ăn, mua để có ý nghĩa thôi. Em thay giày trước khi, anh dọn dẹp chỗ này.”

Trong khoảng thời gian dọn bánh kem, Lục Tuấn Tự đã quan sát hết căn hộ, anh hơi không hài lòng, “Sao trong nhà không có gì hết vậy, em ở thế này à?”

“Chuyện đó, không phải, em đóng hành lý sớm thôi.”

“...” Cậu chột dạ rõ đến độ Lục Tuấn Tự cũng lườm vạch trần. Hơi đau lòng, mấy câu trách móc đến bên môi rồi lại nuốt ngược vào, bỏ đi, sau này giữ lại trước mắt nhìn trông coi cẩn thận là được, bớt lo, cũng bớt chuyện.

“Lục Tuấn Tự, sao anh đến đây?” Tuy đã đoán được tám chín phần mười, nhưng Kỳ Mộ vẫn hỏi.

“Hả?” Kéo tay Kỳ Mộ ngồi xuống sofa, rồi ôm cậu vào lòng, Lục Tuấn Tự nói: “Hôm nay sinh nhật em, không ăn mừng với em cứ cảm thấy tiếc nuối.”

Trề môi, Kỳ Mộ vô thức châm chọc anh, “Có gì mà tiếc, chúng ta còn rất nhiều sinh nhật bên nhau nữa mà.”

“...” Nụ cười của Lục Tuấn Tự cứng lại, giọng thêm mấy phần áy náy và cầu xin, “Tiểu Mộ...”

“Hừ hừ hừ...” Ba trợ từ ngữ khí này đã biểu đạt rất rõ ràng tâm trạng hiện tại của Kỳ Mộ.

“Nể tình anh ngồi máy bay đến đây chúc mừng em...” Quá khứ đen tối gì đó chúng ta không nhắc nữa được không!

“Em đâu có bắt anh đến...” Miệng nói vậy, nhưng sắc mặt lại dịu xuống nhiều, Kỳ Mộ rất “rộng lượng” đổi đề tài, “Có mệt không? Muốn vào phòng ngủ một chút không?”

Lục Tuấn Tự chẳng có vẻ gì là mệt, nụ cười cũng sâu xa hơn, “Anh không đến để ngủ một giấc đâu.”

“Mà để mang bánh kem qua cho em đá hủ?” Nhìn mặt anh, Kỳ Mộ hơi mất khống chế có xu hướng chệch đường ray, để khống chế suy nghĩ bản thân, cậu cố ý xuyên tạc lời anh.

“...” Miệng Lục Tuấn Tự giật giật, không lòng vòng nữa, “Anh đến chơi với em.”

“Tiểu Mộ, dẫn anh đi thăm thành phố X đi.”

Trước khi em rời khỏi đây, dẫn anh đi xem nơi mà em thích đi.

Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của Kỳ Mộ, Lục Tuấn Tự cười dịu dàng.

Sao anh lại không biết chứ, tâm tư của người yêu nhà mình, thi thoảng lại than thở trong điện thoại, khen ngợi trên weibo, tâm tư của người yêu nhà mình, sao anh lại không hiểu được.

Cổ nhin hớn lên mắt đối phương, Lục Tuấn Tự nói: “Chúng ta gọi taxi đi, đi tới mấy giờ cũng được, nếu không về kịp thì ở khách sạn, được không?”

“Nghe nói chợ đêm ở đây vui lắm mà?”

Lục Tuấn Tự cứ dụ dỗ mãi, một cách cực kì đáng xấu hổ, Kỳ Mộ... cứng rồi (...) Phỉ phui phỉ phui, là động lòng rồi.

Nắm tay du ngoạn với người yêu, nghe có vẻ, hấp dẫn lắm... Không phải sao!?

Tiểu Mộ làm tốt lắm, không được quên, sinh nhật năm nào cũng phải nhắc, đặc biệt là sinh nhật gian phu.

29. Chương 29

Lục Tuấn Tự chột chột bụng Kỳ Mộ, “... Phình ra nè.”

trans: Yu Yin

Động lòng không bằng động chân, chỗ Kỳ Mộ ở cũng không heo hút lắm, bắt xe rất dễ.

Tài xế dùng ánh mắt kì quái đáp lại ý muốn đi dạo thành phố vào nửa đêm của hai người.

Thành phố X vào đêm rất đẹp, tòa gác chuông biểu tượng trông còn trang trọng xưa cổ hơn cả ban ngày, ánh lửa rập rờn huyền ảo, điểm thêm một cảnh đẹp mờ ảo cho thành phố.

“Giống cung trăng quá.” Lục Tuấn Tự bình luận.

“Anh muốn vào xem không?”

Nghe Mạt Bảo nói, ban đêm đứng trên tháp chuông nhìn xuống toàn cảnh thành phố rất đẹp, hơn nữa trong đó còn có biểu diễn ca múa cổ truyền, khắp chốn đều hiển lộ nội lực và văn hóa của của thành phố này.

Lục Tuấn Tự ngẫm nghĩ, “Hay thôi vậy, đẹp nhờ xa xôi, vào rồi lỡ ảo tưởng sụp đổ thì sao.”

“...” Kỳ Mộ hết nói nổi, nhưng không thể không thừa nhận anh rất có lý, trước nay ngắm cảnh chẳng bằng nghe danh cảnh, ngắm gần không bằng nhìn xa, tưởng tượng luôn đẹp hơn thực tế rất nhiều.

Cứ đi không mục đích, thỉnh thoảng lại có gió thổi qua, mát mẻ dễ chịu, hai người tay nắm tay, hoàn toàn không màng đến ánh mắt người khác, dù sao ở đây cũng chẳng có mấy người biết bọn họ, hơn nữa ngày mai cũng đi rồi.

Đi một lúc, Kỳ Mộ thấy đói, cậu nhớ ra mình còn chưa ăn tối.

... Lặng lặng nhìn con đường bán đồ ăn vặt cách đó không xa, Kỳ Mộ hơi do dự.

Như có thần giao cách cảm, Lục Tuấn Tự đột nhiên dừng bước, “Anh hơi đói, hay mình đi ăn gì đi?”

Kỳ Mộ gật đầu liên hồi, mắt sáng quắc như sao, “Em dẫn anh về đường chợ, đều đồ ăn lắm!” Cậu theo Mạt Bảo đi ăn vỉa hè mấy lần, con đường 500 mét, từ đầu đến cuối đủ để ăn căng bụng.

Đi vài bước, cậu chợt nhớ đến chuyện gì, quay lại dặn: “Coi chừng kĩ ví với điện thoại đó.”

Cũng nổi tiếng không thua kém nội hàm của thành phố X là nạn móc túi ở thành phố X...

Lục Tuấn Tự gật đầu biểu thị đã hiểu, nhưng lại hơi bất lực trước bộ dạng nghiêm trọng của Kỳ Mộ. Đi ăn chút thôi mà có đến mức ấy không...

Khi đến rồi anh mới giác ngộ.

Mùi thơm của đủ loại món ăn lùa vào mũi, khiến người ta cồn cào.

Đi hết con đường, cả người không mấy hào hứng với đồ ăn như Lục Tuấn Tự cũng không khỏi căng bụng.

Bánh bao, thịt nướng, sủi cảo chiên, cơm rang, bánh hạnh nhân đậu phộng, hồng khô... Sao mà ngon vậy chứ!

Lết thân hình đã gần đi không nổi, trong tay Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ vẫn còn đồ chưa ăn hết.

... Hai người nhìn nhau, đi không nổi nữa.

Lục Tuấn Tự chột chột bụng Kỳ Mộ, “... Phình ra nè.”

“Anh cũng vậy thôi!” Bực bội lườm Lục Tuấn Tự một cái, Kỳ Mộ hung hăng chột lại.

“Mấy giờ rồi?” Kỳ Mộ vừa hỏi vừa dúi đồ trong tay cho Lục Tuấn Tự, rút điện thoại ra định xem.

...!!!!

“Mất điện thoại rồi!” Kỳ Mộ phát rồ lục tung hết túi trên người.

“...” Lục Tuấn Tự bỏ đồ xuống, sờ túi mình, tiền còn, điện thoại còn, điện thoại Kỳ Mộ thì mất.

“!” Không nhận được chữ thề một tiếng, Kỳ Mộ thấy mình như no thêm, ban đầu là do ăn, bây giờ là do tức. Người từng mất điện thoại đều biết, rầu nhất không phải điện thoại, mà thử nhớ, thẻ SIM và thông tin trong đó.

... Danh bạ gì đó còn lưu trong tài khoản thì không lo, chỉ tiếc ảnh chụp trong đó thôi.

Cấu kỉnh vò tóc, Kỳ Mộ hờn dỗi đá hàng rào ven đường.

“Ngày mai mình đi mua, không sao... Vừa lúc đổi cái mới.” Lục Tuấn Tự cũng hết cách, đành phải an ủi cậu.

Tâm trạng đang tốt tiêu tan, Kỳ Mộ bức bối muốn chết, mới này còn dặn Lục Tuấn Tự coi chừng điện thoại, giờ thì mình bị móc.

Thật là... mẹ nó!

Lẽ ra còn định đi dạo tiêu thực nhưng giờ hết hứng rồi, Lục Tuấn Tự nhìn đồng hồ, sắp 1 giờ sáng rồi. Áp dụng quy tắc không đi xa, không về nhà Kỳ Mộ thuê mà tìm khách sạn.

Hành lý mai lại về lấy là được.

Bây giờ khả năng phán đoán phục vụ của khách sạn đều thuộc dạng thượng đẳng, dù gặp hai vị khách tỏa mùi gay nồng nặc như hai người (...) cũng không thấy ngạc nhiên gì, chuyên nghiệp đến độ phải thán phục.

Để đại mấy thứ ăn dở trong tay xuống bàn, Lục Tuấn Tự đi an ủi Kỳ Mộ vẫn đang xụ mặt.

Nói không bằng làm, thời điểm này phải dùng loại vận động khiến người ta quên đi phiền não (...) để tiêu diệt nỗi buồn.

Kỳ Mộ đã lâu chưa làm đương nhiên không kháng cự nổi, gần như mới bị Lục Tuấn Tự nghịch nhẹ vào cái đã phản ứng.

Nhưng nhớ ngày mai phải đi máy bay về nhà, Lục Tuấn Tự mười phần thương yêu Kỳ Mộ không tiến vào hân.

Dùng tay giúp hai người phát tiết xong, Kỳ Mộ hơi mệt, mơ màng hé mắt, xem ra cậu đã hoàn toàn quên mất chuyện cái điện thoại rồi.

Lục Tuấn Tự rất hài lòng với thành quả lao động, tắt đèn, cả báo thức cũng không đặt, ôm Tiểu Mộ nhà mình thanh thần nhắm mắt.

Trễ giờ bay gì đó, cùng lắm thì đổi vé thôi!

Khi Lục Tuấn Tự đã gần ngủ, anh mơ màng nghe thấy tiếng Kỳ Mộ: “Mai nhớ nhắc em mua điện thoại.”

...

Hết

Chính văn đến đây là hết rồi, lẽ ra sau chương này là 10 chương ngoại truyện về Từ Nam Chí Bắc, có xuất hiện một lần tỏ tình trên mạng với Lục Tuấn Tự á. Nhưng mà, tuy 10 chương nhưng thật ra nó ngắn cùn, và vì ngắn, cho nên không đủ chỗ cho cái gì phát triển hết, thành ra nó... nhạt tẻch, còn chưa thể gọi là đề cương chi tiết được luôn ấy, chỉ mới dừng ở mức ý tưởng thôi. Yu đọc vào không kéo được miếng hứng thú nào nên không dịch nổi, Yu tóm tắt nội dung phần này rồi post qt lên wattpad cho các bạn nào muốn xem nhé, nếu thích và muốn dịch/edit phần này thì để mail lại Yu gửi raw cho.

Công là tổng tài, bá đạo, chỉ dụ dàng với thụ, từng ăn chơi, bỗng nghe giọng thụ trên mạng rồi thấy hứng thú, hẹn gặp rồi của Thụ là trạch nam, trên mạng lạnh lùng, thật ra gốc manh ham ăn, trong sáng. Công gặp thụ rồi bị thụ hấp dẫn, lên kế hoạch dụ thụ các kiểu, rồi bỗng dừng thụ tỏ tình với Lục Tuấn Tự (nguyên nhân là vì một em gái không thân thiết gì bỗng dừng nhảy vào hỏi thụ “thử thách hay nói thật”, thụ chả

hay nói chuyện mấy với ẻm cũng tự dưng đồng ý chơi, chọn thử thách, rồi bị bắt tỏ tình với ai đó, lựa đại Lục Tuấn Tự, nói thật là có vẻ đậm bang =.=), rồi vì thế mà công bị đả kích, tỏ tình, thụ bối rồi 1 2 bữa rồi ngại ngừng ok, the end.

30. Chương 30: Ngoại Truyện: Offline (1)

Kỳ Mộ vừa lên QQ thì thấy trong hội đang phát rồ, hội fan của Lục Tuấn Tự nhà cậu giờ đã thành hội bạn thân, ngày nào cũng có cả đám thiếu nữ ríu rít tám đủ chuyện, mới giây trước còn đang “Hôm nay đi chơi gặp một tên biến thái blap blap blap...” giây sau đã “Nói cho nghe nè thịt khô của shop đó đó trên taobao ngon lắm nè cho cái link nè đang giảm giá đó mua lẹ lên.” Thi thoảng Kỳ Mộ cũng góp vài câu, nhưng đại đa số chỉ ngồi xem, vì các cô gái... Thật sự quá nhiệt tình. Nhưng hôm nay cậu rảnh rỗi, Lục Tuấn Tự cũng chưa đi làm về, đang chán nên nói chuyện một chút cũng là lựa chọn không tồi.

Kỳ gia thiếu gia: Hôm nay các cô... có vẻ hưng phấn lạ thường?

Tô mỹ nhân: Tiểu thụ xuất hiện, bắt lại bắt lại!

Tuyệt sắc được nghỉ mà không béo: (o) Tầng trên đề tiện, giành cơ hội tiếp xúc thân mật với tiểu thụ của tui!

OOXX: Mỹ nhân mau nhốt Tuyệt Sắc vô phòng tối, bả lại rút liêm sỉ nữa rồi.

Tuyệt sắc được nghỉ mà không béo: (_)# Có giam cũng phải giam thím kia chứ, chụy đây mới là hội trưởng!

Hạ Hạ Hạ: o()o Dưới khắc trên siêu moe, Tô Tô lên đi.

Tô mỹ nhân: Xoa tay cười bỉ ổi hứa hứa hứa hứa Tuyệt Sắc tiểu yêu tinh nghịch ngợm này ta phải làm sao với người đây

Kỳ gia thiếu gia: ...

OOXX: ...

Hạ Hạ Hạ: ...

Tuyệt sắc được nghỉ mà không béo: ... Giết ngay, thím bỉ ổi quá, tui không quen thím!

Tự Quân: Tuy anh đang đi làm, nhưng mấy em cũng nên kín đáo một chút.

Tô mỹ nhân: Há há há há tiểu thụ xuất hiện rồi tiểu công còn xa sao 233333

Tuyệt sắc được nghỉ mà không béo: Cùng 23333333333

Kỳ gia thiếu gia: ... Sếp đứng sau lưng anh kia!

Tự Quân: Anh có văn phòng riêng mà, thoải mái làm việc riêng, ^^ Tiểu Mộ chưa tới mà nhỉ, lần sau dẫn em đi tham quan nha.

Hạ Hạ Hạ: ... Văn phòng... Mấy người nghĩ tới gì nè...

Tuyệt sắc được nghỉ mà không béo: Hạ Hạ tui hiểu lòng thím!

Tô mỹ nhân: Mấy người đang nói di dợ ngữ ta nghe hổng hiểu >

Tuyệt sắc được nghỉ mà không béo: ... Phỉ nhổ tầng trên, ai giả nai không có JJ

Tô mỹ nhân: 233333333 Không giả nai cũng chả có JJ sẵn rồi

Hạ Hạ Hạ: Hắt liêm sỉ vào mặt hai mụ o()o

Tự Quân: Con gái nói chuyện nên kín đáo một chút.

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: Không sao, dù sao ở đây ai cũng biết cái tính trắng trợn của em rồi!

Kỳ gia thiếu gia: Tôi muốn phát biểu...

OOXX: Gì dợ 0 0

Hạ Hạ Hạ: Tui có dợ cảm không lành...

Tự Quân: Tiểu Mộ, sao vậy em?

Kỳ gia thiếu gia: Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Tuyệt Sắc mãi không có bạn trai rồi...

Tô mỹ nhân: Phụt! GJ!

OOXX: Há há há há há quá trắng trợn quá vô liêm sỉ nên không gả đi được đó mà!

Hạ Hạ Hạ: Dợ cảm quả nhiên linh nghiệm rồi, tiểu thụ lại độc mồm rồi...

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: TTTTATTTTTTT Đừng ai để ý tới tui tui chết luôn rồi, người thật thà ai cũng chết sớm mà hức hức hức hức hức hức

Tự Quân:... Anh không có cười.

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: TAT Sama anh đoán xem em có tin không!

Tô mỹ nhân: Vậy, mọi người ai đang ở thành phố S? Ngoài nhà sama ra!

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: QAA Tui ở thành phố J.

Hạ Hạ Hạ: Tui ở thành phố B...

OOXX: Tui ở ngoài hành tinh 0 0

Tô mỹ nhân: ... Tầng trên thang giùm! Tui sắp đến thành phố S thăm người thân, cầu gặp mặt!

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo:!!! Gào gào tui cũng muốn! Tui đi tàu cao tốc tới, ba tiếng thôi mà!

Hạ Hạ Hạ: ... Đừng đếm xỉa tới tui... Vé máy bay mắc lắm...

A Bạc: Hội đọc lén hiện hồn, gặp mặt hả? Tui đi nữa, tui cũng ở thành phố S XD

Tô mỹ nhân: Tự Quân sama, tiểu thụ thụ~ Cầu gặp mặt...

Tự Quân: Anh nghe lời cục cưng của anh

Kỳ gia thiếu gia: ... Cái đầu anh...

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: Đồ sợ thụ!

A Bạc: Tiểu Kỳ đồng ý đi mà, tui muốn gặp cậu lâu rồi 23333

Tô mỹ nhân: Kỳ tiểu thụ... Tiểu Kỳ... Tiểu thụ thụ đáng yêu nhất nhà Tự Quân sama... Hãy nhìn vào đôi mắt đáng yêu của tui nè... _ *

Kỳ gia thiếu gia: ... Khi nào?

Tô mỹ nhân: Tuần sau sau nữa nha...

Kỳ gia thiếu gia: Hoan nghênh...

Tô mỹ nhân: Vậy là đồng ý rồi đồng ý rồi đồng ý rồi!!?

A Bạc: Tô Tô nhớ dẫn tui đi nữa!

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: Tui biết tiểu thụ lương thiện nhất mà ha ha ha ha Tui đi nữa XD!!!

OOXX: Đậu xanh mới đi WC cái thôi mà mấy người dan díu với nhau rồi hả! Đối gian! Tui cũng muốn đi!

Tô mỹ nhân: Người ngoài hành tinh đi chỗ khác chơi 233333

OOXX: Ta sẽ xâm chiếm đại cầu!

A Bạc: Tổng thụ tự trọng!

Hạ Hạ Hạ: Nghèo kiết xác không đi được cầu video trực tiếp hức hức hức.

Tuyệt sắc được nghỉ cũng không béo: Hạ Hạ mau ôm đùi tui đi!

Trong hội vẫn đang say sưa bàn tán, bên này Kỳ Mộ nhận được điện thoại của Lục Tuấn Tự, “Tiểu Mộ, nếu gặp mặt thì em không cần đồng ý đâu.”

Kỳ Mộ cười cười, “Không sao, đi chơi một buổi thôi mà. Em nghĩ em có thể hiểu được tâm trạng thấy thần tượng của mấy cô bé đó~”

“Thật sự không cần phải miễn cưỡng.” Lục Tuấn Tự vẫn rất do dự, anh biết sở dĩ Kỳ Mộ đồng ý quá nửa cũng vì để anh không khó xử, đến họp lớp mà Kỳ Mộ còn không hứng thú, anh hơi hối hận, sớm biết vậy đã không đùa mà từ chối luôn rồi, dù sao thì gặp mặt người quen trên mạng cũng không đáng tin lắm, hơn nữa có khả năng bị lộ ảnh chụp, nói chung sẽ rất phiền phức.

“Được rồi, đồng ý thì cũng đã đồng ý rồi, đừng lải nhải nữa mà.” Kỳ Mộ bình thản nói: “Chùng nào về mang theo bánh tart của cửa hàng dưới lầu công ty anh nha~ Em muốn ăn.”

“Được rồi...”

“Nhiều chút nha, tiền bạc cứ để em lo!” Kỳ Mộ hùng hồn như đại gia.

“Tuân lệnh.” Lục Tuấn Tự cũng không nhịn được cười, bỏ đi, lo lắng gì chứ, về nhà rồi nói.

Cúp điện thoại, chuẩn bị tắt QQ để tập trung làm việc thì có tin nhắn riêng của Tô mỹ nhân.

Tô mỹ nhân: Sama em qua nhận tội

Tự Quân: Sao vậy?

Tô mỹ nhân: Em... em... em...

Lục Tuấn Tự thấy vậy lại càng thắc mắc, Tô mỹ nhân tính sáng sủa hoạt bát, có bao giờ ấp a ấp úng thế này đâu.

Tô mỹ nhân: TAT Sama anh đừng giận em nha

Tự Quân: Anh không giận, em sao vậy?

Tô mỹ nhân: QAQ Thật ra ngay từ đầu em chèo thuyền Ngọc Tỷ thích Tự Quân x Đinh Tây Tây.

Tự Quân: ... Rồi sao nữa?

Tô mỹ nhân: Em có vào một hội cp, rồi hưng phấn quá độ, lỡ miệng nói ra TAT

Tự Quân: ... Cho nên?

Tô mỹ nhân: Có mấy đứa bạn đòi đi chung, em từ chối rồi, một người trong đó hình như là bạn thân của Tây Tây sama, nhắn riêng cho em nói là sẽ đến cùng Đinh Tây Tây sama TAT

Tự Quân: ... Tự Đinh Tây Tây nói sẽ đến?

Tô mỹ nhân: Nghe lời bạn em nói... Hình như đúng là vậy...

Các cô bé trong hội ít nhiều đều biết chuyện của anh và Kỳ Mộ, cho nên rất ý tứ gần như không nhắc đến Đinh Tây Tây trong hội, anh cũng rút lui rồi, không còn quan hệ gì với Đinh Tây Tây nữa... Lần offline này anh vốn đã sợ Kỳ Mộ khó chịu trong lòng, bây giờ thêm Đinh Tây Tây...

Tự Quân: ... Từ chối đi.

Tô mỹ nhân: TTTATTT Em không nói được... Hơn nữa, em cũng hơi muốn gặp Đinh Tây Tây sama...

Lục Tuấn Tự không trả lời, đầu đầu bóp trán, anh đã cắt đứt với giới lòng tiếng trên mạng rồi, những chuyện cũ trước đây anh chỉ mong chúng được phủ bụi vĩnh viễn không bị nhắc đến nữa, sợ Kỳ Mộ lại đau lòng, anh rời tất cả hội fan rồi, chỉ chừa lại một hội này chỉ vì Kỳ Mộ cũng tham gia, nhưng bây giờ... Xem ra Từ Nam Chí Bắc đúng là sáng suốt.

Anh nhớ có một lần nói chuyện với Từ Nam Chí Bắc. Nội dung cụ thể anh quên mất rồi, nhưng nguyên nhân Từ Nam Chí Bắc rút lui lại tạo ấn tượng sâu sắc cho anh.

Từ Nam Chí bắc nói, tôi có người yêu, tuy người ấy không để bụng, nhưng vẫn cảm thấy có người yêu rồi lại đi lòng tiếng kết đôi với người khác rất kỳ quái, dù là diễn kịch thôi cũng khó chịu, cho nên dứt khoát rút lui.

So với Từ Nam Chí Bắc... Anh thật sự quá khổ nạn. Lục Tuấn Tự nhìn ra cửa sổ, suy nghĩ xem nên từ chối buổi offline này thế nào, rồi anh và Kỳ Mộ cũng rời hội này luôn. Anh sẽ để bất kì nhân tố bất ngờ nào khuấy rối cuộc sống của anh và Kỳ Mộ bây giờ nữa.

Truyện này là tập hợp các thể loại fangirl bại não hay sao ấy =.

31. Chương 31: Ngoại Truyện: Offline (2)

Lục Tuấn Tự không muốn Kỳ Mộ phải suy nghĩ đến mấy chuyện này nữa, cho nên khi về nhà anh cũng không nhắc, chỉ định sẽ âm thầm giải quyết.

Lúc tan ca đi mua bánh tart, ban đầu Lục Tuấn Tự định mua cả hộp, nhưng rồi lại do dự, với những thứ thích ăn Tiểu Mộ cứ như trẻ con, cứ phải ăn tới khi nào ngán mới thôi, món bánh tart Pastel de Belem này là tân hoan, sợ phải còn khá lâu nữa mới đến lúc ngán, nhưng mua nhiều sợ cậu sẽ bỏ cơm, với lại... Ăn ngọt quá nhiều dễ xót ruột khó chịu. Lục Tuấn Tự rút tay lại, nhờ nhân viên lấy cho mình nửa hộp, một hộp 6 cái nửa hộp 3 cái, làm món khai vị ngọt vừa xinh.

Lúc tính tiền, Lục Tuấn Tự nghĩ tới cảnh vị ấy nhà mình thấy anh chỉ mua mấy cái như vậy thế nào cũng sẽ chu mỏ hờn dỗi, không kèm được nụ cười dịu dàng, cô thu ngân không nhịn được hỏi: “Anh mua cho bạn gái hả?”

Nghe vậy, nụ cười của Lục Tuấn Tự lại rạng rỡ thêm, nếu Tiểu Mộ mà ở đây nhất định sẽ xù lông lên, ngấm nghĩ, anh sửa lại: “Không phải bạn gái, là bạn đời.”

“Tình cảm của hai người tốt thật.” Cô thu ngân hâm mộ.

“Cảm ơn.”

Về nhà thì Kỳ Mộ đang xem phim truyền hình, Lục Tuấn Tự đưa bánh cho cậu, quả không ngoài dự đoán, nghe được tiếng cậu lèm bèm, “Lục Tuấn Tự sao anh keo kiệt quá vậy! Mua có tí tẹo, cho mèo ăn cũng đâu tới mức này!”

Thấy Kỳ Mộ giận dỗi, Lục Tuấn Tự không nhịn được, ghẹo cậu: “Nuôi mèo có phiền phức thế này đâu, mèo nó có biết chọn món của đúng cửa hàng nào đó đâu.”

“Vậy anh đi mà nuôi mèo đi = =!”

Lục Tuấn Tự không chút phiền lòng vì thói quen xù lông tức thời của ai đó, rướn tới hôn lên môi cậu một cái, dỗ dành: “Không nuôi mèo, nuôi mình em thôi đã nhọc nhằn lắm rồi, anh đi nấu đồ ngon cho em ăn nha, Tiểu Mộ nghe lời.”

“Nói cứ như anh không ăn ấy...” Kỳ Mộ quay phắt đầu đi vô cùng ngạo kiều, tay thì đã thoăn thoắt mở hộp bánh. Thấy cậu bắt đầu ăn, Lục Tuấn Tự mới đứng lên vào bếp nấu cơm.

Một lúc sau, Kỳ Mộ mò vào, thấy Lục Tuấn Tự không dùng dao mới yên tâm che mắt anh, rồi bỏ gì đó vào miệng anh.

“...” Ngòn ngọt mềm mềm, không nghĩ cũng biết là bánh tart.

“Cho anh ăn cái cuối cùng, ngày mai mua nhiều một chút~” Mặt kỳ mộ viết rõ anh đã ăn đồ của em rồi anh dám không chịu thử xem, hung dữ nhìn anh, thật ra cậu cũng tiếc lắm, có đúng ba cái, ăn một lần một cái, nhai hai lần là hết rồi... Nhưng vì mục tiêu dụ dỗ Lục Tuấn Tự, cậu vẫn cắn răng cống hiến một cái.

“Ừm.” Lục Tuấn Tự thấy cậu như thế lại mềm lòng, lâu lâu ăn nhiều một chút chắc cũng không sao nhỉ...

Nhận được đáp án mình muốn, Kỳ Mộ hài lòng ra ngoài, về phòng khách tiếp tục xem phim của cậu, nhìn theo bóng lưng người yêu, cả trái tim của Lục Tuấn Tự đầy căng.

Buổi tối anh và Kỳ Mộ mỗi người một máy tính ngồi đối diện nhau lên mạng, ai làm chuyện nấy, ngắc đầu lên là thấy đối phương.

Lục Tuấn Tự mở QQ, định nói chuyện offline với Tô mỹ nhân, avatar của Tô mỹ nhân tắt, anh để lại lời nhắn. Tự Quân: Tiểu Tô, khi nào lên thì gọi anh.

Ai ngờ còn chưa kịp tắt cửa sổ thì bên kia đã sáng lên, tin nhắn nhảy lên lập tức.

Tô mỹ nhân: Em nè (o) Sama có chuyện gì vậy?

Tự Quân: Buổi offline ấy, các em đi chơi trước, xong rồi anh mời riêng em với các bạn trong hội, được không?

Tô mỹ nhân: Áo áo sama anh đừng vậy mà! Tụi em đã hẹn thời gian cụ thể rồi QAA

Tự Quân: ...

Tô mỹ nhân: Mà... Sama anh ngại Đình Tây Tây hả...

Lục Tuấn Tự không trả lời, đánh một dấu chấm qua, nhưng cũng xem như thừa nhận.

.

Tô mỹ nhân: ... Em cảm thấy... Tiểu Mộ Mộ không hẹp hòi vậy đâu...

Tự Quân: Không liên quan đến Tiểu Mộ, vấn đề ở anh.

Tô mỹ nhân: TAT...

.

Kỳ Mộ nghi hoặc nhìn Lục Tuấn Tự, liên tục đổi sắc ba bốn lần, bây giờ lại có vẻ bồn chồn lo lắng, Kỳ Mộ thò chân đá lên đùi anh một cái, “Sao vậy? Mặt anh đặc sắc gần bằng màn thay mặt nạ trong kịch rồi.”

Đang định nói không có gì, thấy Kỳ Mộ quan tâm mình như thế, anh lại nuốt ngược vào. Nói ra vẫn hơn, tuy anh rất muốn tự giải quyết, nhưng nếu để vì chuyện này mà có hiểu lầm gì xảy ra thì đúng là tai bay vạ gió. Nghĩ vậy rồi Lục Tuấn Tự kể đơn giản mọi chuyện, khi nhắc đến Đình Tây Tây, anh để ý kĩ sắc mặt Kỳ Mộ, thấy cậu không có gì khác thường mới nói tiếp chuyện mình quyết định không đi.

Kỳ Mộ liếc anh, “Sao không đi?”

“...” Không thể nói vì sợ Kỳ Mộ giận được, Tiểu Mộ nhà anh trước giờ “hiểu chuyện” nhất “rộng lượng” nhất, Lục Tuấn Tự chớp chớp, quyết định không nói gì.

Đá anh thêm cái nữa, Kỳ Mộ cười rạng rỡ, “Sao không đi, đi chứ, nhất định phải đi.” Nói rồi liếc Lục Tuấn Tự một cái, nói sâu xa: “Thật ra em cũng tò mò lắm.”

Tò mò cái gì? Có ngu mới hỏi, kiểu cười của Kỳ Mộ làm anh lạnh sống lưng, anh sấp qua hôn hôn cậu, không dám nhắc cái “tò mò” mà trong lòng hai người đều hiểu nữa. Anh lơ mơ hiểu được suy nghĩ trong lòng Kỳ Mộ, nhưng lại không quá rõ ràng, đúng là anh muốn từ chối, nhưng nếu Kỳ Mộ kiên quyết... Anh cũng đành chiều theo.

Thế là sự kiện offline được quyết định, để Tô mỹ nhân xác định thời gian và nhân số, ngoài ba cô bé trong hội, phía Đình Tây Tây cũng đi ba người, tổng cộng tám người, Lục Tuấn Tự đặt trước một phòng lớn trong KTV, anh suy nghĩ rất chu đáo, dù sao mọi người cũng chưa quen thân, ăn uống gì đó sẽ rất ngại ngùng, không bằng vào KTV hát hò cả buổi chiều để thoải mái bầu không khí.

Hẹn vào chiều thứ bảy, đường kẹt xe, Lục Tuấn Tự và Kỳ Mộ đến trễ nửa tiếng, khi hai người đến, trong phòng đã có người rồi, hơn nữa còn không ít người. Bốn cô gái, một mặc áo thun trắng in hình Ace trong Vua hải tặc, một mặc váy caro, một mặc váy kiểu bohemian, còn một mặc... đồng phục... Còn một nam sinh,

áo ngắn tay với quần jeans rất gọn gàng, mắt to tròn, trông rất trầm tính, Kỳ Mộ không biết, nhưng Lục Tuấn Tự biết...

Hai người còn chưa kịp chào hỏi thì cô bé mặc áo Ace đã đứng lên vẫy tay, bấm ngừng bài đang hát, hưng phấn nói: “Cuối cùng Tự Quân sama và tiểu thụ cũng đến rồi! Hai người khoan nói, để em đoán ai là ai!”

Lục Tuấn Tự cười nhẹ, gật đầu đồng ý, rồi kéo Kỳ Mộ ngồi xuống, chờ cô bé kia phân biệt hai người.

Cô bé mặc váy caro cũng đứng lên, chạy đến giành nói: “Rõ thể còn gì, chiều cao quyết định công thụ! Cho nên áo thun xám là Tự Quân sama không sai được, em đoán đúng không?” Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí lại vô cùng khẳng định.

... Bây giờ con gái tinh mắt thế cơ à! Kỳ Mộ sầm muện nói: “Anh ấy chỉ cao hơn tôi có 3 cm thôi, thấy rõ vậy à?”

“Quả nhiên đoán trúng ha ha ha ha!” Cô bé váy caro chống eo cười rồ, còn không quên khoe: “Tiểu Tô Tô xem tui thông minh chưa~ Chiều cao quyết định công thụ đúng là chân lý mà~”

Cô áo thun, cũng chính là Tô mỹ nhân rất bất lực, tỏ rõ không muốn trả lời, ngay lúc ấy, cô bé đồng phục không quá nổi bật mặt vô cảm lên tiếng: “Vậy Thiên Chân và Tiểu Ca thì sao?”

“... Cặp đó là ngoại lệ!” Váy caro lập tức không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nói tiếp: “Sama, em là Tuyệt Sắc! Cầu chữ kí cần chụp chung!”

Cô bé đồng phục lại lảng lạng chêm một câu: “Em là A Bạc siêu vô hình.”

... Nhìn bộ đồng phục chỉnh tề của cô, Kỳ Mộ đặc biệt muốn nói em gái ngoan mau đi học thêm đi...

Ngay lúc ấy, cửa phòng mở ra, một cô gái tóc ngắn vừa vẫy nước trên tay vừa bước vào, thấy có thêm hai người lập tức cười nói: “Cuối cùng Tự Quân sama cũng đến rồi, Tây Tây chờ anh lâu lắm rồi đó.”

Cô nàng vừa dứt lời thì bầu không khí sôi nổi lắng xuống, giọng điệu cô nàng kì quái thấy rõ, hơn nữa vừa mở miệng đã trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Kỳ Mộ.

Đỉnh Tây Tây vẫn chưa nói câu nào từ khi bọn họ vào bị câu nói này của cô nàng làm xấu hổ vô cùng, vội xua tay: “Không, không có, Trái Cây đừng nói vậy...”

Cô gái mặc váy Bohemian kéo Trái Cây một cái, vội hòa giải, “Bọn em cũng đến được một lúc rồi, Tự Quân sama, em là Lá Cây, đây là Trái Cây, tụi em thích giọng anh từ lâu lắm rồi rồi.”

Lục Tuấn Tự gật đầu, lịch sự nói: “Chào các em.” Rồi choàng tay lên vai Kỳ Mộ giới thiệu: “Đây là người yêu của anh, Kỳ Mộ.”

Kỳ Mộ bình thản nắm lấy bàn tay trên vai, kéo xuống để lên bàn, lấy hộp lắc xí ngẫu dần lên, “Không được nhúc nhích.”

Lục Tuấn Tự: “...”

Anh ai oán gọi: “Tiểu Mộ...”

Kỳ Mộ không thèm đếm xỉa, gọi phục vụ vào kêu thêm bia và đồ ăn vặt, Lục Tuấn Tự ngồi cạnh Kỳ Mộ, phục vụ thấy anh như thế thì vẻ mặt lập tức ghen cười, Lục Tuấn Tự nhìn Kỳ Mộ rất tội nghiệp, Kỳ Mộ lại chẳng nhìn anh lấy một cái, khi phục vụ đi rồi mới gọi đám người mặt đã thành == xung quanh: “Đừng khách sáo nha, mau hát đi, tiền thuê nguyên buổi đất lắm đó, không hát cho đủ sẽ lỗ đó.”

Nói rồi bấm máy chiếu trên bức tường sau lưng, giai điệu “Như là tình yêu” lập tức vang vọng khắp phòng.

Tô mỹ nhân che mắt kêu gào, “Nhất định là em mở mắt sai cách rồi...”

Tuyệt Sắc đề tay lên váy, kích động mà rối rắm: “Má ơi đôi này moe đến độ tui muốn bắt chước Mã Nhĩ Thái Nhược Hi bùm váy luôn hức hức hức.”

“... Bùm váy là Marilyn Monroe cơ mà?” Khuôn mặt vô cảm của A Bạc có vẻ nghi hoặc.

“Như nhau thôi, họ Ma hết mà!” Tuyệt Sắc vẫn cứng miệng như xưa.

K nhìn cô một cái, gật đầu sáng tỏ, “Ừm, thì ra cô là em gái của Mã Nhĩ Thái Nhược Hi, Mã Nhĩ Thái Nhược Trí.”

Tuyệt Sắc: “= =!”

“Phụt!” Nhiều người bật cười thành tiếng, câu đùa này làm bầu không khí trong phòng dịu xuống, mọi người không căng thẳng như trước nữa, có người ngáp ngừng cầm micro lên hát theo tiếng nhạc.

Là cô gái tên Lá Cây, nghe vài câu, Kỳ Mộ nhận xét trong đầu, ừm, giọng không tệ. Cậu nghiêng đầu nói nhỏ với Lục Tuấn Tự: “Mỗi tay không?”

Lục Tuấn Tự vừa định gật đầu thì Kỳ Mộ ôm lấy túi bắp rang trên bàn, đút cho Lục Tuấn Tự, còn nói: “Thật ra em không giận, chỉ hơi ghen ghen trong lòng thôi.”

Giọng nói thắm cô đơn của Kỳ Mộ đâm thẳng vào tim Lục Tuấn Tự, anh lập tức không nói ra lời, vừa đau lòng vừa hối hận, “Tiểu Mộ, xin lỗi. Sau này anh sẽ không làm em khó chịu nữa.”

Kỳ Mộ ừm một tiếng, cho thêm mấy hạt bắp vào miệng rồi đặt túi bắp lại trên bàn, liếc bàn tay vẫn đang nằm dưới hộp xì gà của Lục Tuấn Tự, nói: “Vậy anh phải giữa vững nha, đừng để rớt đó.”

Lục Tuấn Tự ngoan ngoãn gật đầu, không dám nói gì nữa, Kỳ Mộ đứng lên, đi tới chỗ máy chọn bài nằm trong cùng, Tuyệt Sắc và Tô mỹ nhân đang ngồi sát cửa, Lá Cây và Trái Cây ngồi giữa, cách chỗ trong cùng một khoảng, bên đó chỉ có một người, Đinh Tây Tây... Khụ... Tới gần mới nhận ra em gái đồng phục A Bạc cũng ngồi bên đó, thấy cậu qua, A Bạc đứng lên vô cùng bình tĩnh, “Em vào toilet.”

... Con gái bây giờ ai cũng tự giác thế à! Kỳ Mộ nghiêng người cho cô đi qua, rồi cười cười với Đinh Tây Tây: “Làm phiền cậu tránh qua một chút, tôi chọn bài~”

Lý do Gian Phu mỗi tay, cái hộp lắc xì gà nó rất là nhẹ, để tròn tròn nữa, cho nên phải gồng lên giữ thẳng bằng thì nó mới không rớt được. Kỳ Mộ làm tốt lắm!

32. Chương 32: Ngoại Truyện: Offline (3)

“Ngoài cha mẹ anh ấy,

tôi là người mong anh ấy được hạnh phúc nhất trên thế giới này,

nhưng, nếu cuối cùng hạnh phúc của anh ấy không liên quan đến tôi,

vậy tôi sẽ nguyện rửa cho anh ấy cô quạnh cả đời.”

trans: Yu Yin

Offline 3

Đinh Tây Tây không nói gì, cúi đầu nhích vào trong.

Kỳ Mộ ngồi xuống, tập trung chọn bài hát, đầu tiên chọn một loạt thần khúc đậm đà bản sắc dân tộc nhất, rồi tìm nhạc của Ngũ Nguyệt Thiên.

Chạy lên mặt trăng, Quạt cuồng, Biết đủ, Đột nhiên rất nhớ em, Thương Hiệt, Cuộc đời thứ hai, Thuyền Noah, Ma cà rồng gõ cửa... Gần như rà hết một lượt nhạc của Ngũ Nguyệt Thiên, trong lúc Kỳ Mộ chọn bài, Đinh Tây Tây vẫn lén nhìn cậu, sắc mặt Kỳ Mộ vẫn bình thản, mặc cậu ta nhìn như không hay biết gì. Không lâu sau, Đinh Tây Tây không nhin nổi nữa, nói gì đó, giọng rất nhỏ, lập tức bị tiếng nhạc nuốt chửng.

“...” Kỳ Mộ nhìn cậu ta một cái, hỏi: “Cái gì? Không nghe.”

Lần này Đinh Tây Tây lớn tiếng hơn một chút, cậu ta nghiêng đầu vừa khéo ghé sát tai Kỳ Mộ, Kỳ Mộ liếc mắt nhìn dưới ánh đèn tờ mờ, khoan nói, cậu nhóc này trông cũng được lắm, mặt mày thanh tú.

“Anh ghét tôi lắm đúng không.”

... Có điều không biết cách ăn nói lắm.

Kỳ Mộ bình thản quay đầu lại chọn bài tiếp, không trả lời.

“Tôi biết tôi đến cũng chỉ tự làm mình mất mặt thôi.”

Ồ, cũng tự biết mình lắm, Kỳ Mộ vừa phân tâm nghe cậu ta nói vừa tìm SHE trong danh sách bài hát tiếng Trung chọn lọc, nhạc của nhóm này hoạt bát lại dễ hát, mấy cô bé chắc thích lắm.

Đình Tây Tây có vẻ không quan tâm Kỳ Mộ có nghe không, hơi cúi đầu nói tiếp: “Thật ra lần này tôi không đến vì Tự Quân, tôi chỉ muốn đến xem anh.”

Xem gì tôi, ba đầu sáu tay à? Kỳ Mộ thái độ trong lòng, ngoài mặt vẫn không thay đổi, vẫn lạnh nhạt không quan tâm.

“Tôi... rất muốn biết anh có gì tốt... Tôi cảm thấy...” Câu sau đó Đình Tây Tây lẩm bẩm trong miệng, loáng thoáng mơ hồ, nói rất nhỏ, nhưng Kỳ Mộ đã nghe rõ.

Cuối cùng Kỳ Mộ cũng chịu nhìn cậu ta, ôn hòa hỏi: “Năm mấy rồi?”

... Đình Tây Tây ngẩn ra, trả lời như phản xạ: “Năm hai.”

“Cũng không còn nhỏ nữa...” Kỳ Mộ đổi giọng... “Vậy, người nhà có từng dạy cậu, không phải đồ của mình thì không được xớ rớ không?”

Cậu nói thẳng thừng lại sắc bén, mặt Đình Tây Tây đỏ bừng, dưới ánh đèn nhập nhoạng vẫn rất thấy. Rốt cuộc cậu ta vẫn còn là sinh viên, trong lòng có bao nhiêu dũng khí thì khi đối mặt cũng thấy lúng túng.

Ngay sau đó, Kỳ Mộ cười lạnh lặp lại câu Đình Tây Tây vừa lẩm bẩm, “Dù cho cậu nói đúng, ‘tôi chỉ gặp anh ấy sớm hơn cậu mà thôi’, thì đã sao?”

Nói rồi, cậu hát cầm chỉ về phía Lục Tuấn Tự đang bất an nhìn sang đây mà lại không dám nhúc nhích, nói: “Tôi thiếu thì người anh ấy đang lo lắng, là tôi.”

Vốn Kỳ Mộ không định nói như thế, dù thế nào thì so với cậu, Đình Tây Tây cũng chỉ là trẻ con thôi, cậu không muốn bắt nạt trẻ con, cậu sang đây ngồi cũng chỉ đơn giản muốn làm rõ nguyên do cậu nhóc này cố ý chạy tới đây thôi, nhưng cách nói chuyện không chút hối cải mà thậm chí còn bất mãn của đối phương khiến cậu rất tức giận, không kiềm được cảm xúc.

Đình Tây Tây siết chặt nắm tay bên người, cậu ta cúi đầu, ở một góc mà không một ai thấy được, vẻ mặt vừa quật cường vừa xấu hổ. Cứ nghĩ mình đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nhưng khi trực tiếp đối diện với Kỳ Mộ, cậu ta mới nhận ra mình không chỉ thua kém một chút, ngoại hình hay khí chất, cậu ta đều không thể sánh với Kỳ Mộ, huống chi, Kỳ Mộ sở hữu trái tim hoàn chỉnh của Lục Tuấn Tự... Thứ cậu ta luôn khao khát mà chưa từng có được.

Đình Hi cũng không rõ mình bắt đầu động lòng với người đó từ khi nào, nhưng không thể không tính công cho sự cưng chiều và hạnh phúc những khi người đó nhắc người yêu mình mỗi lần nói chuyện, cậu ta lớn lên trong gia đình đơn thân, từ nhỏ đến lớn chưa từng được bảo bọc như thế, cậu ta chỉ thấy hâm mộ, nhưng dần dà, khi tiếp xúc gần gũi hơn, hâm mộ dần biến chất, cho đến một ngày, trong đầu cậu ta nảy ra ý nghĩ “Nếu người đó là mình thì tốt biết mấy...” Suy nghĩ ấy, phản ứng đầu tiên của cậu ta cũng không khác đa số mọi người lắm, cảm thấy bản thân mình vừa xấu xa vừa hổ thẹn, cho nên cố sức kiềm nén, nhưng loại ý tưởng ấy vĩnh viễn càng đè nén thì khi bùng nổ càng kịch liệt. Khi cậu ta ý thức được, thì đã đi quá giới hạn rồi.

Cố sức xem nhẹ sự thật đối phương đã có người yêu, dùng giọng điệu của nhân vật trong kịch vô tình cố ý làm nũng, ra sức thể hiện trên weibo... Nhưng càng lúc càng không thỏa mãn, con người vốn không có mấy dũng khí như cậu ta cuối cùng cũng đánh bạo đề nghị gặp mặt, chuyện xảy ra sau khi gặp nhau như một giấc mơ, sự thật chứng minh là cậu ta nằm mơ, cuối cùng Lục Tuấn Tự vẫn cự tuyệt cậu ta, trong ánh mắt người đó, đầy áy náy, nhưng không chút hối hận. Từ giây phút đó cậu ta đã tỉnh mộng, thì ra yêu thương và trân trọng mình vẫn mong chờ, chưa bao giờ mình có được.

Về sau nữa, cậu ta cảm thấy mình đã nguội lạnh, nhưng vẫn không nỡ hủy theo dõi trên weibo, dù biết từng câu từng chữ của đối phương đều không liên quan đến mình, dù biết mỗi một nụ cười của đối phương đều hướng về người khác.

Khi biết tin offline lại không nhận được nhờ Tô mỹ nhân nhất định phải dẫn mình theo, vì thật sự rất tò mò, người được anh nâng niu trong lòng, rốt cuộc... Tốt hơn em đến độ nào? Trong lòng biết rõ nhất định mình không được hoan nghênh, vẫn âm thầm ảo tưởng...

Nếu em gặp được anh sớm hơn anh ta, vậy hạnh phúc đó, có phải, sẽ là của em không?

Đột nhiên, tiếng nhạc rộn ràng làm Đinh Tây Tây hoàn hồn lại, màn hình đang phát MV “Không muốn lớn lên” của SHE, Tuyệt Sắc đưa micro cho Kỳ Mộ, nói mình không theo kịp nhạc nhanh như thế. Kỳ Mộ không hướng chú ý vào Đinh Tây Tây nữa, cậu cầm lấy micro.

Giọng Kỳ Mộ hơi trầm khàn, bài hát vui vẻ như thế lại được cậu hát thành ưu thương.

“Tại sao trong quả cầu thủy tinh tôi lại không nhận ra anh đang thay đổi

Tại sao không phải là một kết thúc hạnh phúc mà lại đầy nước mắt

Tôi thà rằng tiếp tục ngủ say trước khi anh quay về

Nhưng anh đã đến một tòa lâu khác hơn một đôi môi khác...”

“Tôi không muốn không muốn lớn lên

Trưởng thành rồi, thế giới này sẽ không còn hoa mộng

Tôi không muốn không muốn lớn lên

Tôi thà rằng mình vĩnh viễn khờ dại và ngây ngô

Tôi không muốn không muốn lớn lên

Lớn lên rồi tôi sẽ đánh mất anh

Người tôi yêu tha thiết, người yêu tôi thiết tha

Sao có thể yêu người khác được”

.

Kỳ Mộ không giận dữ cuồng cuồng như thiếu nữ, cậu hát rõ từng chữ, duy trì nhịp trong phạm vi nhất định, một bài hát rất nhanh qua tiếng hát của cậu lại trở nên trầm ấm nhịp nhàng. Không khản giọng gào thét chất vấn, chỉ bi ai ngâm xương, khiến lòng người cũng chua xót.

Bài hát kết thúc, Kỳ Mộ đứng lên phẩy phẩy tay với Tô mỹ nhân đang vỗ tay không ngớt, đang định đi thì tay bị kéo lại, cậu cúi đầu, rốt cuộc Đinh Tây Tây cũng ngẩng mặt, thế là Kỳ Mộ đành ngồi xuống lại, lần này không chờ cậu hỏi tại sao, Đinh Tây Tây chủ động nói trước.

“Anh dám bảo đảm mình và Tự Quân sẽ ở bên nhau cả đời sao?”

Kỳ Mộ nhìn Lục Tuấn Tự đang căng thẳng chưa từng rời mắt khỏi cậu một cái, cười thật nhẹ, “Ngoài cha mẹ anh ấy, tôi là người mong anh ấy được hạnh phúc nhất trên thế giới này, nhưng, nếu cuối cùng hạnh phúc của anh ấy không liên quan đến tôi, vậy tôi sẽ nguyên rửa cho anh ấy cô quạnh cả đời.”

Đinh Tây Tây: “...” Cậu ta bị nụ cười và câu nói hoàn toàn bất đồng của Kỳ Mộ dọa rồi, ngây ra một lúc mới nói tiếp lời mình muốn nói.

Cậu ta nói, “Tôi sẽ không chúc phúc cho các người.”

... Thật ra Kỳ Mộ đặc biệt muốn nói chửi ai cần cậu chúc phúc cả, nhưng cơn giận của cậu đã tiêu tan trong lúc này rồi, lại cảm thấy bây giờ không cần kích thích Đinh Tây Tây nữa làm gì, cho nên cậu không nói, chờ cậu ta tiếp tục.

“Anh ích kỉ lại nhỏ nhen, căn bản không xứng với Tự Quân, kiếp này do anh may mắn, nếu có kiếp sau nhất định tôi...”

Đột nhiên, một bàn tay khoác lên vai Kỳ Mộ, một người cắt ngang: “Đủ rồi.”

Kỳ Mộ quay đầu, Lục Tuấn Tự đang đứng cạnh cạnh.

“Ồ hay, sao anh qua đây...”

“Anh biết mình không được tự lấy hộp xì ngầu xuống, anh sai rồi. Về nhà em phạt anh thế nào cũng được, ngoan.” Vuốt vuốt tai Kỳ Mộ dỗ dành, Lục Tuấn Tự hơi cúi người đối nhìn thẳng Đình Tây Tây, sắc mặt lạnh băng.

“Người làm sai là tôi, tôi xin lỗi cậu, nếu cậu không chấp nhận thì hãy nói với tôi, không liên quan đến Tiểu Mộ. Kỳ Mộ có xứng với tôi không chẳng liên can gì tới người ngoài, dù cha mẹ tôi hay chính tôi, thì đời này chỉ chấp nhận một mình Tiểu Mộ, và cả kiếp sau, kiếp sau nữa... Tôi cũng chỉ muốn ở bên một người, sớm hay muộn không quan trọng, chỉ cần đúng người là được. Nếu, cậu còn cảm thấy chúng ta là bạn bè thì phiền cậu đừng nặng nề về người yêu tôi nữa. Cũng đừng, xen vào chuyện giữa chúng tôi nữa.”

Nói rồi kéo Kỳ Mộ về chỗ cũ ngồi. Nắm chặt tay Kỳ Mộ không lên tiếng.

Kỳ Mộ ngơ ngẩn nghĩ, mấy lời của Lục Tuấn Tự, đúng là không nể mặt chút nào...

“Phành.” Cửa phòng bị sập mạnh, chỗ Đình Tây Tây vừa ngồi giờ không còn ai nữa.

Kỳ Mộ: “...”

Lá Cây và Trái Cây đến cùng Đình Tây Tây cũng lập tức theo sau.

... Xem ra, ai cũng quan tâm đến động thái bên này từ lâu.

Kỳ Mộ vừa vô thức bóp tay cho Lục Tuấn Tự (...) vừa nghĩ.

Đình Tây Tây đi như vậy mọi người cũng không còn tâm trạng chơi tiếp. Thế là Tô mỹ nhân và Tuyệt Sắc lần lượt chuẩn bị về, A Bạc cũng nói tối nay còn phải đi học thêm...

Thật ra buổi chiều hôm này không ai được chơi vui vẻ hết, mọi người đều hiểu rõ, Tô mỹ nhân rất áy náy, không ngừng nói chỉ tại mình, xin lỗi rất nhiều lần.

Khi đi ra thì cả bọn gặp Trái Cây và Lá Cây trước cửa KTV, chỉ hai cô gái, không thấy Đình Tây Tây.

“Tây Tây sama đâu?” Tô mỹ nhân hỏi.

“Đi rồi.” Lá Cây hơi xuống tinh thần.

“Tự Quân sama, anh thật sự không thích Đình Tây Tây chút nào sao?” Cách nói của Trái Cây gần như có thể gọi là chất vấn: “Hai người cùng hợp tác nhiều lần như vậy, ai cũng thích cp hai người... Anh lại...”

Tô mỹ nhân không nghe nổi nữa, đang định lên tiếng thì bị Lục Tuấn Tự ngăn lại, Lục Tuấn Tự ôm vai Kỳ Mộ, chẳng buồn che giấu sự giễu cợt trong giọng nói: “Cùng hợp tác lỏng lẻo thì phải yêu nhau? Vậy Văn Chương và Bạch Bách Hợp diễn chung 33 ngày thất tình, vậy là Văn Chương phải ly hôn với Mỹ Y Lợi để sống với Bạch Bách Hà à?”

“Dù chỉ YY thì cũng phải biết chừng mực.”

So ra thì, dạng fan bại não chỉ vì mình thích mà cưỡng ép ý muốn của mình vào người khác còn đáng ghét hơn, cho nên Lục Tuấn Tự không hề nể tình.

Nói rồi, không nói với hai người họ nữa, hỏi Tô mỹ nhân và Tuyệt Sắc đã chuẩn bị xe về chưa, nhận được câu trả lời khẳng định rồi, Lục Tuấn Tự quyết đoán kéo Kỳ Mộ đi.

Trên xe, Kỳ Mộ vẫn im lặng, Lục Tuấn Tự thì thấp thỏm hỏi, “Tiểu Mộ, em giận hả?” Không còn chút khí phách hùng hồn nào của vừa rồi (...).

Kỳ Mộ như vừa hoàn hồn lại, ngơ ngác, “Hử?”

“Anh nói là... Đinh Tây Tây...” Lục Tuấn Tự không nói ra được.

Kỳ Mộ hiểu ý anh, lắc đầu, “Không, em chỉ đang nghĩ, vừa rồi anh... phong độ lắm...”

Lục Tuấn Tự: “...”

Thôi miễn là đừng giận thì sao cũng được.

“Anh nghe cậu ta nói em... thì hơi mất khống chế. Em không giận thật chứ?”

“Em hết giận lâu rồi... Em đâu có nhỏ nhệch vậy, đã qua cả rồi, không nói nữa. Anh định dùng cả đời để đền bù cho em mà phải không, em đang chờ đây~”

“Đã nói rồi mà, một đời không đủ.”

“Xí, chuyện kiếp sau để kiếp sau rồi tính! Phải anh kiếp này biểu hiện của anh đạt chuẩn chưa đã!”

...

Hết

Xem như lời cuối sách?

Câu chuyện này đến đây là kết thúc rồi

Về Đinh Tây Tây thì thật ra nhân vật này được xây dựng từ người thật.

Hơn nữa còn thành công thế chỗ, tuy là về sau người kia đã hối hận nhưng không thể vãn hồi được người cũ nữa...

Khi viết đến chương cuối cùng, tôi rất rối rắm, vừa nghĩ về người-thật kia, vừa muốn cho hình tượng của Đinh Tây Tây hợp lý một chút. Kết quả thành như vậy... Thật ra theo ý tưởng trong đầu tôi, xem như rửa trắng cho Đinh Tây Tây đi. Vì tôi nghĩ là cuối cùng cậu ta sẽ nhận ra lỗi lầm của mình, có điều lúc viết lại không khống chế được... Vì tôi thật sự không biết nếu người đó nhận lỗi thì sẽ thế nào...

Thay vì nói tôi cố ý bôi đen Đinh Tây Tây, không bằng nói tôi không biết rửa trắng cho cậu ta thế nào vậy...

Trên thế giới này có một loại người, càng không có được lại càng ghen ghét, thấy người khác hạnh phúc thì nghĩ phải là của mình. Bại não hùng hồn đến độ chỉ muốn vả cho...

Và loại sinh vật tên là fan bại não nữa, không nói nhiều làm gì, một fan bại não cân 10 anti cao cấp. Không phải không có người còn quá đáng hơn hai cô gái trong phần này.

Nói thêm về Kỳ Mộ và Lục Tuấn Tự, khi viết tôi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng để Lục Tuấn Tự dừng lại ở mức phạm lỗi nhưng chưa đến độ không thể vãn hồi, cũng cho Tiểu Mộ một lý do để tha thứ.

Có bình luận nói Tiểu Mộ tha thứ Lục Tuấn Tự quá dễ dàng. Hai người đó từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, chỉ với tình cảm đó cậu đã không thể làm khó Lục Tuấn Tự quá nhiều rồi, dù Tiểu Mộ là thụ, thì đầu tiên cậu vẫn là một người đàn ông, gặp phải vấn đề cậu sẽ không ngồi yên đó chờ Lục Tuấn Tự dỗ dành mình, cậu cũng sẽ chủ động giải quyết, tình yêu của Lục Tuấn Tự với Kỳ Mộ thể hiện qua sự chăm chút mỗi ngày, tình yêu của Kỳ Mộ với Lục Tuấn Tự thể hiện qua sự kiên định và nghiêm túc khi gặp sóng gió.

Đại khái là vậy đó.

Nói chung,

Cảm ơn các bạn đã đồng hành.

Cúi đầu.

PS: Người tạo cảm hứng cho nhân vật Đinh Tây Tây không liên quan đến mạng và giới đam mỹ, chuyện đời thật thôi không nói làm gì.

Vậy là Trúc mã rồi sẽ thành đôi đã kết thúc rồi, ôi lần này tớ cày giỏi ngoài sức tưởng tượng, lần đầu tiên không trễ hẹn không nhây thêm ngày, thiệt xúc động QAQ

Trong suốt 31 chương truyện, chứng kiến nhiều bạn cảm thấy khó chịu và đau lòng, thật lòng tớ cảm thấy... hả dạ lắm. Có người chịu chung, uất ức mấy năm giờ đã được giải tỏa rồi.

Lục Tuấn Tự sẽ dùng cả phần đời còn lại để bù đắp cho Kỳ Mộ, và suốt quãng đời còn lại, vết thương của Kỳ Mộ sẽ không thể hoàn toàn lành lại được, vết nứt có được trám kỹ đến mấy thì nó vẫn tồn tại, để cả đời Lục Tuấn Tự phải day dứt vì lỗi lầm của mình. Cuộc sống không hoàn hảo bao giờ, đau buồn không thể không xảy ra, và cũng không thể như chưa từng có, nhưng chỉ cần dám giải quyết, dám đối mặt thì chúng ta sẽ vượt qua được thôi.

Hẹn gặp lại các bạn, hy vọng là vào một ngày không xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-roi-se-thanh-doi>